

ໝູ່ງໜ້າຫາພຣະຄຣິດ

STEPS TO CHRIST

ເອລເລນ ຈີ. ໄວທ໌

Mrs. Ellen G. White

ແປໂດຍ ບຸນຍູ້ ກອງໃຊສີ

ປີ ຄ.ສ. 1827 ມີພີນ້ອງຮ່ວມກັນ 8 ຄົນ ນາງເປັນລູກຝັງແຜດຍິງ ຊື່ອະລິຊາເບດ ຕອນເມື່ອຍັງນ້ອຍນາງຊ່ອຍພໍ່ແມ່ເຮັດວຽກງານໃນ ບ້ານເຮືອນຂອງນາງ ນາງຊ່ອຍພໍ່ແມ່ເຮັດໝວກຂາຍ ເມື່ອອາຍຸນາງ ໄດ້ 9 ປີຂະນະກັບມາຈາກໂຮງຮຽນນາງໄດ້ຮັບບາດເຈັບ ເພື່ອນນັກ ນັກຮຽນຊຶ່ງເປັນໝູ່ດຽວກັນໄດ້ແກວັງກ້ອນຫິນຖືກໃບໜ້າຂອງນາງ ນາງໄດ້ສະຫລົບແລະໝົດສະຕິໄປໂດຍບໍ່ຮູ້ສຶກຫຍັງເລີຍເປັນເວລາ ສາມອາທິດ ແລະຫລັງຈາກນັ້ນອີກຫລາຍປີຕໍ່ມານາງຮູ້ສຶກເຈັບທີ່ເກງ ດັງຢ່າງຮຸນແຮງພໍສົມຄວນ ແລ້ວນາງກໍໄດ້ໄປໂຮງຮຽນຕໍ່ ນາງໄດ້ ຫຍຸດພັກຈາກການຮຽນໜັງສືທີ່ໂຮງຮຽນເພາະນາງປ່ວຍໜັກທາງຄອບ ຄົວກໍໝົດຫວັງ ເພາະວ່ານາງຄົງມີຊີວິດຢູ່ບໍ່ດົນພໍເທົ່າໃດ ແລະເມື່ອ ນາງອາຍຸໄດ້ 12 ປີການເຈັບປ່ວຍຂອງນາງກໍຕີຂຶ້ນ ນາງໄດ້ຖວາຍ ຕົວຖວາຍຈິດໃຈຂອງນາງເອງເພື່ອຮັບໃຊ້ງານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະໄດ້ ຮັບສິນບັບຕິສະມາທີ່ໂບດຊື່ວ່າ ເມໂທດິສ ໃນວັນທີ່ 26 ເດືອນມິຖຸນາ ປີ ຄ.ສ. 1840 ແລະຕໍ່ມາໃນປີ ຄ.ສ. 1840 – 1842 ນາງແລະ ສະມາຊິກໃນຄອບຄົວໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມປະຊຸມທີ່ໄດ້ຈັດຂຶ້ນໂດຍ ທ່ານວິນ ຫລຽມວິນເລີ ພ້ອມດ້ວຍຄະນະທີ່ໄດ້ພາກັນຄຳນວນເວລາໄວ້ວ່າ ອົງ ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຈະສະເດັດກັບມາໃນໂລກນີ້ເປັນຄັ້ງທີ່ສອງ ໃນວັນ ທີ່ 22 ເດືອນຕຸລາ ປີ ຄ.ສ. 1844 ຜູ້ມີຄວາມເຊື່ອໃນເຣື່ອງນີ້ໄດ້ພາ ກັນຢຸດກິຈການວຽກງານທັງໝົດບາງຄົນກໍໄດ້ສະລະສິ່ງຂອງທັງໝົດ ລະຖິ້ມບໍ່ຕ້ອງການສິ່ງໃດເລີຍ ເພາະວ່າພວກເຂົາວ່າພຣະເຢຊູຄຣິດ ຈະສະເດັດມາໃນວັນນັ້ນຢ່າງແນ່ນອນ ພວກເຂົາໄດ້ພາກັນລໍຄອຍຈົນ ໝົດມື້ຈົນກະທັ່ງຮອດທ່ຽງຄືນແລ້ວພຣະເຢຊູກໍບໍ່ໄດ້ສະເດັດກັບມາໃນ ວັນນັ້ນ ແລະຜູ້ຄົນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອຢ່າງນັ້ນກໍພາກັນເສຍອົກເສຍໃຈ ຫລາຍທີ່ສຸດເພາະພວກເຂົາຜິດຫວັງ ພວກເຂົາກໍໄດ້ລະຖິ້ມຄວາມເຊື່ອ

ຄວາມສະຫວາງແລະໃຫ້ໄດ້ເຂົ້າອີກເຂົ້າໃຈໃນເລື່ອງນັດວຍຣັດເດດ
ແລະອຳນາດຂອງພຣະອົງ ແລະໃນເດືອນທັນວາ (12) ໃນປີນັ້ນເອງ
ພຣະອົງໄດ້ເປີດເຜີຍຄວາມຈິງໂດຍໄດ້ຜ່ານນາງທາງດ້ານນິມິດຄືໃນ
ວັນທີ່ 22 ເດືອນຕຸລາ ປີ ຄ.ສ. 1844 ເປັນວັນທີ່ພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້
ເຂົ້າໄປໃນສະຖານບໍຣິສຸດທີ່ສຸດໃນສະຫວັນ ເພື່ອຊຳຮະຄະດີຄວາມ
ຜິດບາບຂອງຜູ້ທີ່ໄດ້ເສຍຊີວິດໄປແລ້ວ ກຸ່ມຜູ້ລໍຄອຍ ເມືອງພອດ
ແລນເມນຍອມຮັບຄວາມຄິດແຕ່ເປັນຄວາມຍາກລຳບາກຢ່າງຮຸນແຮງ
ທີ່ຈະໃຫ້ທຸກຄົນເຊື່ອໃນເລື່ອງນີ້ ເມື່ອນາງອາຍຸໄດ້ 23 ປີ ນາງໄດ້
ແຕ່ງງານກັບນັກເທດໝູ່ຜູ້ມີຄວາມເຊື່ອເຊັ່ນດຽວກັນກັບນາງ ເຂົ້າທັງ
ສອງໄດ້ຮ່ວມກັນສຶກສາຂໍ້ຂຽນຂອງທ່ານ ໂຈເຊບເບັສ ເລື່ອງວັນທີ່ 7
ຄືວັນເສົາເປັນວັນສະບາໂຕອັນສັກສິດຂອງພຣະເຈົ້າ ນັ້ນຄືຈຸດເລີ່ມຕົ້ນ
ຂອງຄະນະເຊຍໄວ້ນເດຍ໌ ແອັດໄວ້ນຕິສທ໌ ພຣະເຈົ້າຊົງໃນນາງສົງມາ
ທາງຝາກຕະເວັນຕົກຂອງອະເມຣິກາ ເພື່ອປະກາດຂ່າວປະເສີດຂອງ
ພຣະອົງ

ໃນເດືອນ ທັນວາ ປີ ຄ.ສ. 1891 ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຮຽກ
ນາງໃຫ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າທີ່ປະເທດອັອສເຕເລຍ ນາງໄດ້ຮັບໃຊ້ພຣະ
ອົງຢູ່ທີ່ນັ້ນຕະຫລອດມາ ຕໍ່ມາວັນທີ່ 1 ໃນປີ ຄ.ສ 1900 ພຣະເຈົ້າ
ໄດ້ຊົງຮຽກນາງໃຫ້ກັບມາຮັບໃຊ້ພຣະອົງທີ່ປະເທດອະເມຣິກາ ນາງ
ໄດ້ຮັບນິມິດໃຫ້ຊື່ທີ່ດິນແຫ່ງໜຶ່ງໃນເມືອງ ໂລມາລິນດ້າ ທາງພາກໃຕ້
ຂອງຣັດຄາລິຟໍເນຍ ເພື່ອສ້າງໂບດ, ໂຮງໝໍ, ແລະໂຮງຮຽນ, ແລະ
ອີກຕໍ່ມາໄດ້ຊື້ທີ່ດິນອີກແຫ່ງໜຶ່ງທີ່ເມືອງພາລາໂດຍໂກ້ງ ເມືອງແຊນ
ດີເອໂກ ໃນປີ ຄ.ສ 1903 ໃນຕອນເຊົ້າຂອງວັນທີ່ 13 ເດືອນກຸມ ພາ
ຄ.ສ 1915 ໃນຂະນະທີ່ນາງໄດ້ເດີນເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງສຶກສາທຳ
ງານອັນອົບອຸ່ນສະດວກສະບາຍຂອງນາງທີ່ເມືອງແອຊແວນ ນາງໄດ້

ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຍາງຫລວງຫລາຍທານໜຶ່ງ ໃນຄຣິສະສະຕະວັດທີ 19 ຂໍ້ຂຽນຂອງນາງເຮັດໃຫ້ເກີດປະຕິຮູບເລື່ອງຄວາມເຊື່ອຂອງຜູ້ຄົນຈຳນວນຫລາຍລ້ານຄົນທົ່ວໂລກ ຕະຫລອດຊີວິດຂອງນາງໄດ້ຂຽນບົດຄວາມຫລາຍກວ່າ 5,000 ເລື່ອງ ຂຽນໜັງສືຕ່າງໆ ຫລາຍກວ່າ 40 ເຫລັ້ມ ເຖິງວັນນີ້ຂໍ້ຂຽນຕົ້ນສະບັບຂອງນາງມີຫລາຍກວ່າ 50,000 ໜ້າ ຊື່ເລື່ອງຂອງໜັງສືຂອງນາງມີຫລາຍກວ່າ 100 ເລື່ອງ ທີ່ເປັນພາສາອັງກິດ ແລະໄດ້ຖືກແປເປັນພາສາຕ່າງໆ ໃນໂລກຫລາຍກວ່າ 100 ພາສາ ໃນວົງການວັນນະກັມຂອງອະເມຣິກາ ນາງເປັນນັກຂຽນທີ່ຂຽນໜັງສືຫລາຍທີ່ສຸດໃນຈຳນວນນັກຂຽນທັງຍິງແລະຊາຍ ຂໍ້ຂຽນຂອງນາງມີທັງເລື່ອງ ສາສນາ, ການສຶກສາ, ສັງຄົມມະນຸດສັມພັນການປະກາດຂ່າວຂອງພຣະເຈົ້າ ຜູ້ພະຍາກອນຂອງພຣະເຈົ້າ ການພິມໂຄສະນາການ ແລະການບໍລິຫານງານ

ໜັງສືເລື່ອງໜຶ່ງຫາກໍແປສຳເຫລັດທີ່ເປັນພາສາລາວເຮົາ ກໍຄືໜັງສື ໝູ່ໜ້າຫາພຣະຄຣິດ (STEPS TO CHRIST) ແລະໜັງສືເຫລັ້ມນີ້ກໍຖືກແປ ເປັນພາສາຕ່າງໆໃນໂລກນີ້ຫລາຍກວ່າ 140 ພາສາ

ເພາະສະນັ້ນຊາວເຊຍໂວນເດຍ໌ ແອັດເວັນຕິສທໍມິຄວາມເຊື່ອວ່ານາງບໍ່ໃຊ້ເປັນນັກຂຽນແບບມີພອນສະຫວັນຢ່າງຄົນທຳມະດາ ແຕ່ວ່ານາງຍັງເປັນຜູ້ສີ່ຂ່າວຂອງພຣະເຈົ້າອີກດ້ວຍແລະເຊື່ອວ່ານາງຄືຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກແລ້ວໃຫ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະອົງທີ່ຊາວໂລກຮູ້ເຖິງຄວາມຈິງ ເພື່ອໃຫ້ຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອໄດ້ມີຄວາມຫວັງໃຈ ແລະຄວາມຮັກໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຕຽມໃຈໃຫ້ພ້ອມຢູ່ສະເໝີເພື່ອຕ້ອນຮັບການສະເດັດກັບມາຄັ້ງມທີສອງຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດໃນໂລກຂອງເຮົາໃນໄວໆ ນີ້

ນັບແຕ່ນາງມີອາຍຸໄດ້ 17 ປີ ເຖິງວັນທີ່ນາງໄດ້ເສຍຊີວິດ 70

ລວນແລວແຕເປັນການດັນບັນດານຂອງພຣະວັນຍານບຣຸສຸດຂອງ
ພຣະເຈົ້າທີ່ຊົງນຳໃຫ້ນາງຂຽນ ສະນັ້ນໃຫ້ເຮົາທັງຫລາຍທີ່ໄດ້ອ່ານ
ແລະໄດ້ສຶກສາຮຽນຮູ້ກັບເລື່ອງນີ້ພ້ອມດ້ວຍມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູ
ຄຣິດ ແລ້ວໃຫ້ຕຽມພ້ອມຢູ່ສະເໝີບໍ່ຕ້ອງມີການທີ່ແທ້ໃຈຊໍ່ໃຫ້ເຮົາຍິດ
ໝັ້ນໄວ້ຕະຫລອດໄປ ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ຮັບພຣະພອນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ຂໍ
ພຣະເຈົ້າອວຍພອນ. ອາແມນ.

1 ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າສໍາລັບມະນຸດ Chapter 1—God's Love for Man	8
2 ຄົນບາບຕ້ອງການພຣະຄຣິດ Chapter 2—The Sinner's Need of Christ	24
3 ການກັບໃຈ Chapter 3—Repentance	37
4 ການສະລະພາບ Chapter 4—Confession	67
5 ການອຸທິດຕົນ Chapter 5—Consecration	87
6 ຄວາມເຊື່ອແລະການຍອມຮັບ Chapter 6—Faith and Acceptance	91
7 ການພິສູດຄວາມເປັນສາວິກ Chapter 7—The Test of Discipleship	107
8 ຈະເຣີນໃນພຣະຄຣິດ Chapter 8—Growing Up Into Christ	128
9 ໜ້າທີ່ແລະຊີວິດ Chapter 9—The Work and the Life	150
10 ການເຮືອງພຣະເຈົ້າ Chapter 10—A Knowledge of God	

12 ເຮົາຈະເຮັດຢ່າງໃດກັບຄວາມສົງໄສ Chapter 12—What to
Do with Doubt 209

13 ຈົ່ງຊົມຊື່ນຍິນດີໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ Chapter 13—Rejoicing
in the Lord 229

ທັງຫລາຍ ຫ້ງສີເຫລັ້ມນີ້ ແມ່ນເປັນຫ້ງສີແຫ່ງພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ
ຖ້າທ່ານໄດ້ອ່ານແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານໃຫ້ວ່າຊີວິດທ່ານຈະ
ໄດ້ຮັບຄວາມສຸກອັນແທ້ຈິງ ແລະທ່ານຈະໄດ້ຮັບພຣະຄຸນຂອງພຣະ
ເຈົ້າ ດ້ວຍຊີວິດຂອງທ່ານຖືກປ່ຽນແປງໃໝ່ໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ
ຂອງພຣະເຈົ້າ

ຫ້ງສີເຫລັ້ມນີ້ ແມ່ນຖືກໄດ້ແປຂຶ້ນມານັບເປັນຮ້ອຍກວ່າພາ
ສາແລະໄດ້ແຜ່ຜາຍໄປທົ່ວໂລກແລ້ວ ຫລາຍທ່ານໄດ້ເປັນພະຍານໃຫ້
ວ່າເປັນຫ້ງສີແຫ່ງພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າອັນແທ້ຈິງ ແລະຫລາຍຄົນ
ໄດ້ອ່ານໄດ້ສຶກສາຊີວິດຂອງເຂົ້າໄດ້ຖືກປ່ຽນແປງໃໝ່ໝົດ

ສະນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າ ຈຶ່ງຂໍເປັນພະຍານໃຫ້ກັບຫ້ງສີແຫ່ງພຣະ
ຄຸນເຫລັ້ມນີ້ດ້ວຍ.

ທຳມະຊາດແລະພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າລ້ວນສຳແດງເຖິງ

ຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ເຮົາ ພຣະບິດາໃນສະຫວັນຊົງເປັນບໍ່ເກີດ ແຫ່ງຊີວິດແຫ່ງສະຕິປັນຍາແລະຄວາມສັນຕິສຸກ ຈົ່ງມອງເບິ່ງຄວາມ ງົດງາມແລະໝ້າອັດສະຈັນໃນທັມມະຊາດ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຕອບສະ ໜອງຄວາມຕ້ອງການແລະໃຫ້ຄວາມສັນຕິສຸກແກ່ສັບພະສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ ທັງປວງ

ແສງແດດແລະຝົນບອກໃຫ້ເຮົາຮູ້ຊຶ່ງເຖິງຄວາມຮັກທີ່ພຣະຜູ້ ສ້າງຊົງມອງໃຫ້ພູຜາ, ທະເລ, ແລະທັງພຽງລ້ວນສຳແດງໃຫ້ປະຈັກ ເຖິງພຣະອົງ ພຣະອົງຊົງປະທານສິ່ງຈຳເປັນແກ່ຊີວິດທຸກວັນ ດາວິດ ຜູ້ປະພັນບົດເພງສັນລະເສີນໄດ້ຂຽນຂໍ້ຄວາມສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າຢ່າງ ອອນຊອນວ່າ

“ທຸກສິ່ງທີ່ຊີວິດກໍມີຄວາມຫວັງຢ່າງລົ້ນເຫລືອໃນພຣະອົງ

ແລະພຣະອົງຊົງປະທານອາຫານໃຫ້ຕາມທີ່ເຂົາຕ້ອງການ ພຣະອົງ ຊົງປະທານໃຫ້ເຂົາຢ່າງພຽງພໍ ແລະຊົງໃຫ້ເຂົາເພິ່ງພໍໃຈໃນຄວາມປະ ສົງທຸກຢ່າງ” (ບົດເພງສັນລະເສີນ 145:15,16)

ພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງອາດາມແລະເອວາໃຫ້ເປັນຜູ້ບໍລິສຸດແລະມີ ຄວາມສັນຕິສຸກ ຊົງສ້າງແຜ່ນດິນໂລກໄວ້ຢ່າງງົດງາມບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ຊຳ ລຸດຊຸດໂຊມ ແຕ່ແລ້ວອາດາມແລະເອວາໄດ້ລະເມີດພຣະບັນຍັດແຫ່ງ ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ການຂາດຄວາມເຊື່ອຕິດນຳມາຊຶ່ງຄວາມ ເສົ້າເສຍໃຈແລະຄວາມຕາຍ ເຖິງປານນັ້ນທ່າມກາງຄວາມທໍລະມານ ອັນເປັນຜົນເນື່ອງຈາກຄວາມບາບ ພຣະເຈົ້າຍັງສຳແດງຄວາມຮັກໃຫ້ ເຮົາໄດ້ເຫັນສະເໝີ

ໂລກຊົງເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມບາບແຫງນັບໄດ້ມີແຕ່ຄວາມເສົາ

ໂສກແລະເຈັບປວດເສຍທັງໝົດ ໃນທັມມະຊາດເອງກໍຍັງມີສິ່ງບຸກ
ປອບໃຈເຮົາໃຫ້ມີຄວາມຫວັງ ແມ່ນແຕ່ຕົ້ນໄມ້ທີ່ໜາມກໍຍັງອອກດອກ
ທົ່ງດງາມໃຫ້ເຮົາໄດ້ຊິນຊົມດັ່ງເຊັ່ນຕົ້ນດອກກຸຫລາບ

“ພຣະເຈົ້າເປັນຄວາມຮັກ” ຂໍ້ຄວາມນີ້ມີຂຽນໄວ້ເທິງດອກໄມ້
ທຸກໆ ຊະນິດ ແລະໃນທຸກໆທ່ອນຫຍ້າເທິງແຜນດິນ ນົກທີ່ສວຍງາມ
ສົງສຽງຮ້ອງຢ່າງມ່ວນຊື່ນໜ້າອອນຊອນ ບອກໃຫ້ເຮົາຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຄື
ພຣະບິດາຂອງເຮົາ ດອກໄມ້ມີສີສວຍສົດສົ່ງກິ່ນຫອມຫວນຢູ່ໃນອາ
ກາດບອກໃຫ້ເຮົາຮູ້ວ່າພຣະອົງຊົງເອົາໃຈໃສ່ຕົ້ນໄມ້ອັນຂຽງສະອຸມຕົ້ນ
ສູງສະຫງ່າງາມຢູ່ໃນປ່າເຕືອນໃຫ້ເຮົາຮູ້ວ່າພຣະອົງປາຖນາໃຫ້ໄຜ່ພົນ
ຂອງພຣະອົງມີຄວາມສຸກ

ພຣະຄໍາພິສໍາແດງພຣະລັກສະນະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ພຣະ
ອົງເປັນຜູ້ປະກາດຄວາມຮັກ ຄວາມເມດຕາອັນບໍ່ມີທີ່ສິ້ນສຸດຂອງພຣະ
ອົງໃຫ້ປະຈັກ ເມື່ອໄມ້ເຊອະທິຖານວ່າ “ຂໍຊົງໄປຮດສໍາແດງພຣະສິຣີ
ຂອງພຣະອົງໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍເຖິດ” ພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວຕອບວ່າ “ເຮົາ
ຈະບັນດານໃຫ້ຄຸນງາມຄວາມດີຂອງເຮົາປະຈັກແຈ້ງຕໍ່ໜ້າເຈົ້າ” ຈຶ່ງ
ກ່າວໄດ້ວ່າຄຸນຄວາມດີຂອງພຣະເຈົ້າ ຄືພຣະສິຣີຂອງພຣະອົງນັ້ນເອງ

ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ສະເດັດຜ່ານໄປຂ້າງໜ້າໄມ້ເຊແລະຊົງກ່າວ
ວ່າ “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແມ່ນພຣະເຈົ້າຜູ້ເຕັມປຽມໄດ້
ດ້ວຍຄວາມເມດຕາກະລຸນາຜູ້ບໍ່ຄຽດງ່າຍຜູ້ສໍາແດງຄວາມຮັກໝັ້ນຄົງ
ແລະຄວາມສັດຊື່ ຜູ້ມີຄວາມຮັກໝັ້ນຄົງຫລາຍຊົ່ວອາຍຸພັນຄົນ ຜູ້ໄຜດ
ໃຫ້ອະໄພຄວາມບໍ່ຍຸດຕິທັມ ຄວາມຊົ່ວຊ້າແລະຄວາມບາບຂອງເຂົາ
ເສຍ” (ອົບພະຍົບ 34:6,7) ພຣະເຈົ້າຊົງປະກອບດ້ວຍ “ຄວາມອົດ
ທົນແລະກະລຸນາ” ຊົງສໍາແດງຄວາມຮັກອັນບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດແກ່ເຮົາທຸກ

ແຈງໃນຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ ໂດຍບໍລິບູນ

ແມ່ນພຣະເຈົ້າຊົງປະທານສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ແກ່ເຮົາ ຊາຕານສັດ
ຕຣູແຫ່ງຄວາມດີກັບເຮັດໃຫ້ເຮົາເບິ່ງບໍ່ເຫັນ ຊາຕານຕ້ອງການໃຫ້ເຮົາ
ເບິ່ງພຣະເຈົ້າຢ່າງຫວາດກົວຊັກຈູງເຮົາໃຫ້ເຫັນວ່າພຣະອົງໂຫດຮ້າຍ
ແລະບໍ່ມີການໃຫ້ອະໄພ ຊາຕານພະຍາຍາມໃຫ້ເຮົາຄິດວ່າພຣະເຈົ້າ
ເປັນຜູ້ພິພາກສາທີ່ໂຫດຫັງມໄຮ້ຄວາມເມດຕາ ໂດຍກ່າວຫາວ່າພຣະ
ເຈົ້າຄອຍຈັບເອົາຄວາມຜິດມະນຸດເພື່ອການລົງໂຫດເທົ່ານັ້ນ ດັ່ງນັ້ນ
ພຣະເຢຊູຈຶ່ງສະເດັດມາຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດ ເພື່ອສຳແດງໃຫ້ເຮົາເຫັນ
ວ່າຄຳກ່າວຫາເຫລົ່ານັ້ນບໍ່ເປັນມູນຄວາມຈິງ ພຣະອົງຊົງປາຖນາໃຫ້
ໂລກໄດ້ປະຈັກໃນຄວາມຮັກອັນບໍ່ມີທີ່ສິ້ນສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ

ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສະເດັດມາຈາກສະຫວັນ ເພື່ອສຳ
ແດງໃຫ້ເຮົາເຫັນເຖິງພຣະບິດາ “ບໍ່ມີໃຜໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າຈັກເທື່ອ ແຕ່
ພຣະບຸດອົງດຽວຜູ້ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຊຶ່ງຊົງສະຖິດຢູ່ໃນພຣະຊວງຂອງ
ພຣະບິດາອົງນັ້ນແຫລະໄດ້ຊົງສຳແດງໃຫ້ຮູ້” (ໂຍຮັນ 1:18) “ພຣະບິ
ດາຂອງເຮົາໄດ້ຊົງມອບສາລະພັດໃຫ້ແກ່ເຮົາ ແລະບໍ່ມີໃຜຮູ້ຈັກພຣະ
ບຸດນອກຈາກພຣະບິດາ ແລະບໍ່ມີໃຜຮູ້ຈັກພຣະບິດານອກຈາກພຣະ
ບຸດ ກັບພຣະບຸດປະສົງຈະສຳແດງໃຫ້ຮູ້” (ມັດທາຍ 11:27)

ເມື່ອອັກຄະສາວົກຂອງພຣະເຢຊູຄົນໜຶ່ງເວົ້າວ່າ “ນາຍເຈົ້າ
ເອີຍຂໍສຳແດງພຣະບິດາໃຫ້ຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍໄດ້ເຫັນ ພວກຂ້ານ້ອຍ
ກໍຈະພໍໃຈແລ້ວ” ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ “ເຮົາໄດ້ຢູ່ກັບທ່ານເຫຼິງມາ
ພຽງນີ້ແລະພວກທ່ານຍັງບໍ່ຮູ້ຈັກເຮົາອີກຫລື ຜູ້ທີ່ໄດ້ເຫັນເຮົາກໍໄດ້ເຫັນ
ພຣະບິດາເປັນສັນໃດທ່ານຈຶ່ງກ່າວວ່າ “ຂໍສຳແດງພຣະບິດາໃຫ້ພວກ
ຂ້ານ້ອຍເຫັນ (ໂຍຮັນ 14:8,9)

ພຣະເຢຊູຊົງອະທິບາຍພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນແຜ່ນດິນ

ພຣະອົງຊົງສະເດັດທາງທຸງໄປເພື່ອເຮັດການດີ ແລະຮັກສາຜູ້ເຈັບປ່ວຍໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມທຸກທໍລະມານ ເນື່ອງຈາກການເຮັດຂອງຊາຕານ ໃຫ້ມີສຽງຮ້ອງຄວນຄາງຈາກໝູ່ບ້ານນັ້ນ ພຣະອົງຊົງຮັກສາເຂົາໃຫ້ດີຈາກການເຈັບປ່ວຍແລ້ວ

ການກະທຳຂອງພຣະເຢຊູເປັນປະຈັກພະຍານສຳຄັນວ່າພຣະອົງຊົງສະເດັດມາຈາກສະຫວັນ ຄວາມຮັກ, ຄວາມເມດຕາກະຣຸນາໄດ້ສຳແດງໃຫ້ເຫັນຈາກການກະທຳຂອງພຣະອົງນັ້ນເອງ ພຣະໂທຂອງພຣະອົງຊົງເຕັມດ້ວຍຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດ

ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າບັງເກີດເປັນມະນຸດທຳມະດາ ເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອມະນຸດດ້ວຍກັນ ຄົນຍາກຈົນແລະຕຳຕ້ອຍທີ່ສຸດ ບໍ່ມີຄວາມຍ້ານກົວທີ່ຈະເຂົ້າໄກ້ພຣະອົງ ແມ່ນແຕ່ເດັກນ້ອຍໆ ກໍພໍໃຈຈະຢູ່ກັບພຣະອົງ ເດັກນ້ອຍມັກປົນຂຶ້ນນັ່ງຕັກມອງເບິ່ງພຣະພັກອ່ອນໂຍນແລະໜ້າຮັກຂອງພຣະອົງ

ພຣະເຢຊູບໍ່ປິດບັງຖ້ອຍຄຳແຫ່ງຄວາມຈິງແມ່ນແຕ່ຄຳດຽວ ແຕ່ທຸກເທື່ອທີ່ຊົງກ່າວວ່າ ພຣະອົງຈະກ່າວດ້ວຍຄວາມຮັກທ່ວງໄຍຊົງອ່ອນໂຍນເມດຕາແລະເຫັນອົກເຫັນໃຈຜູ້ອື່ນ ບໍ່ຊົງຫຍາບຄາຍຫລືກ່າວຖ້ອຍຄຳຮຸນແຮງ ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍເຮັດໃຫ້ຜູ້ໃດເຈັບຊ້າ ບໍ່ຊົງກ່າວໂທດຜູ້ອ່ອນແອ ຊົງກ່າວແຕ່ຄວາມຈິງ ແຕ່ແຝງດ້ວຍຄວາມຮັກສະເໝີ

ຊົງກ່າວຕຳໜີຜູ້ແກ້ງເຮັດ ຜູ້ຂາດຄວາມເຊື່ອແລະຄົນບາບພຣະສຸຣະສຽງທີ່ເລົ່າ ຊົງກັນແສງເມື່ອທອດພຣະເນດເບິ່ງກຸງເຢລູຊາເລັມເມືອງທີ່ພຣະອົງຊົງຮັກ ເມື່ອງຊຶ່ງບໍ່ຍອມຮັບພຣະອົງວ່າເປັນທົນທາງຄວາມຈິງແລະຊີວິດ ປະຊາຊົນປະຕິເສດບໍ່ຍອມຮັບພຣະອົງເປັນພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ແຕ່ພຣະອົງຊົງທອດພຣະເນດຄົນເຫລົ່ານັ້ນດ້ວຍຄວາມຮັກແລະທ່ວງໄຍ

ນະນໄສຂອງພຣະອົງ ຊົງສາແດງໄຫຼເຫັນພຣະລັກສະນະນະນໄສຂອງ
ພຣະບິດາດ້ວຍສາຍນໍ້າແຫ່ງຄວາມຮັກທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າເທິງສະ
ຫວັນໄດ້ຫລັງໄຫລມາສູ່ເຮົາ ໂດຍຜ່ານທາງພຣະເຢຊູ ພຣະເຢຊູຜູ້
ເຕັມດ້ວຍຄວາມຮັກຄວາມຫວ່ວງໄຍ ຄືອົງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດແລະ
ພຣະບິດາຜູ້ຊົ່ງ “ປາກົດສະພາບເປັນມະນຸດ” (1 ຕີໂມທົງວ 3:16)

ພຣະເຢຊູຊົງມີຊີວິດທີ່ທົນທຸກທໍລະມານແລະຍອມສິ້ນພຣະ
ຊົນເພື່ອຊ່ອຍໃຫ້ເຮົາລອດ ຊົງເປັນ “ຜູ້ໂສກເສົ້າ” ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້
ຮັບຄວາມຊື່ນຊົມໃນຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ ພຣະເຈົ້າຊົງໂຜດ
ໃຫ້ພຣະບຸດທີ່ຮັກລະຖິ້ມສະງ່າລາສີເທິງສະຫວັນ ເພື່ອມາຍັງໂລກທີ່
ຖືກທໍາລາຍດ້ວຍຄວາມບາບ ໂລກອັນມືດມົນດ້ວຍເງົາແຫ່ງຄວາມ
ຕາຍ

ພຣະເຈົ້າຊົງຍອມໃຫ້ພຣະບຸດຈາກພຣະອົງ ແລະຈາກເຫລົ່າ
ເທວະດາທີ່ກາບໄຫວ້ບູຊາ ພຣະອົງຊົງຍອມໃຫ້ພຣະບຸດມາຮັບຄວາມ
ອັບອາຍ ຄວາມກຽດຊັງແລະຄວາມຕາຍ ແຕ່ “ທີ່ລາວຖືກຕີນັ້ນກໍເພື່ອ
ໃຫ້ເຮົາຫາຍດີ” (ເອຊາຢາ 53:5)

ຈົ່ງມອງເບິ່ງພຣະອົງໃນປ່າກັນດານ ຈົ່ງຄອຍເບິ່ງພຣະອົງໃນ
ສວນເກັດເຊມະເນແລະເທິງໄມ້ກາງແຂນ ບ່ອນນັ້ນພຣະບຸດຂອງພຣະ
ເຈົ້າຊົງຮັບຄວາມບາບຂອງເຮົາໄວ້ເອງ ແລະບ່ອນນັ້ນພຣະອົງຊົງຕະ
ໜັກເຖິງຄວາມບາບອັນຊົ່ວຮ້າຍທີ່ແຍກມະນຸດອອກຈາກພຣະເຈົ້າ ຈົນ
ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງຕ້ອງເປັ່ງພຣະສຸຣະສຽງດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດວ່າ
“ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພຣະອົງ ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພຣະອົງເອີຍ ເຫດສັນ
ໃດຈຶ່ງຊົງປະຖິ້ມຂ້າພຣະອົງເສຍ” (ມັດທາຍ 27:46) ພຣະອົງຮູ້ເຖິງ
ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຄວາມບາບທີ່ແຍກມະນຸດອອກຈາກພຣະເຈົ້າ ພາ
ລະແຫ່ງບາບໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະໄທຂອງພຣະອົງແຕກສະຫລາຍ

ຊູເຮັດໄຫພຣະເຈົ້າຊົງຮັກເຮົາ ຄວາມຈິງເປັນເພາະພຣະເຈົ້າຊົງຮັກ
ເຮົາຕ່າງຫາກ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງປະທານພຣະບຸດໃຫ້ເຮົາໂດຍພຣະຄຣິດ
ພຣະເຈົ້າຊົງປະທານຄວາມຮັກອັນບໍ່ມີທີ່ສິ້ນສຸດແທ່ແຜ່ນດິນໂລກແຫ່ງ
ບາບ “ຄືພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນພຣະຄຣິດໄດ້ຊົງກະທຳໃຫ້ມະນຸດ
ຄົນດີກັບພຣະອົງ ບໍ່ໄດ້ຊົງຖືໂທດໃນການຜິດບາບຂອງເຂົາ ແລະຊົງ
ມອບຂ່າວເລື່ອງການທີ່ພຣະອົງໃຫ້ຄົນດີກັນນັ້ນໄວ້ກັບເຮົາ” (2ໂກຣິນ
ໂທ 5:19) ພຣະເຈົ້າຊົງທົນທຸກທໍລະມານກັບພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ
ຄວາມທຸກໃນສວນເກັດເຊມາເນ ແລະການຕາຍເທິງໄມ້ກາງແຂນນັ້ນ
ເປັນເຫດການອັນລ້ຳຄ່າ ທີ່ພຣະບິດາຊົງບົດປ່ອຍເຮົາຈາກຄວາມບາບ

ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ “ດ້ວຍເຫດນີ້ພຣະບິດາເຈົ້າຊົງຮັກເຮົາ
ເພາະເຮົາສະລະຊີວິດເພື່ອຈະຮັບຊີວິດນັ້ນຄືນອີກ” (ໂຢຮັນ 10:17)
ຫລືເວົ້າອີກນ້ອຍໜຶ່ງວ່າ “ພຣະບິດາຂອງເຮົາຊົງຮັກທ່ານຫລາຍກວ່າ
ເພາະເຮົາໄດ້ຍອມສິ້ນຊີວິດຂອງເຮົາເພື່ອໄຖ່ທ່ານ ເຮົາຕາຍແທນທ່ານ
ເຮົາຮັບຄວາມບາບຂອງທ່ານໄວ້ ເພາະເຫດທີ່ເຮົາກະທຳເຊັ່ນນັ້ນເຮັດ
ໃຫ້ເຮົາໃກ້ສິດພຣະບິດາຫລາຍຂຶ້ນກວ່າແຕ່ກ່ອນ ບັດນີ້ພຣະອົງຊົງພິ
ຈາລະນາພິພາກສາຄົນບາບທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູ ພຣະອົງຊົງກະທຳ
ດ້ວຍຄວາມທ່ຽງທັມ”

ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າອົງດຽວ ທີ່ສາມາດໄຖ່ເຮົາໃຫ້ລອດ
ຈາກບາບໄດ້ ພຣະອົງເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນກັບພຣະບິດາ
ສາມາດສຳແດງໃຫ້ເຮົາເຫັນເຖິງພຣະເຈົ້າໄດ້ ພຣະອົງເທົ່ານັ້ນຊົງຮູ້
ຄວາມຮັກອັນເລິກຊຶ້ງຂອງພຣະເຈົ້າ ການເສຍສະລະຂອງພຣະຄຣິດ
ເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດສຳແດງໃຫ້ຄົນບາບປະຈັກໃນຄວາມຮັກຂອງພຣະບິ
ດາ

“ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັກໂລກ ຈົນໄດ້ປະທານພຣະບຸດອົງ

“ເພາະສະນັ້ນພວກເຮົາຈຶ່ງປະສານໃນການທີ່ຈະຊົງເອີ້ນເຂົາເຫລົ່ານັ້ນ ວ່າເປັນອ້າຍນ້ອງ” (ເຮັບເຮີ 2:11)

ພວກເຮົາເຊື່ອວ່າເປັນຜູ້ເສຍສະລະແທນເຮົາ ເປັນຜູ້ທູນແທນ ເຮົາ ຊົງເປັນອ້າຍນ້ອງຂອງເຮົາແລະຊົງປະທັບຢືນຢູ່ໃນຮ່າງກາຍ ຂອງມະນຸດຕໍ່ໜ້າພວກເຮົາຊຽງຂອງພວກເຮົາ ພວກເຮົາເປັນອັນໜຶ່ງ ອັນດຽວກັນກັບເຮົາອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ ຊົງເປັນພວກບຸດແຫ່ງ ມະນຸດຊາດ

ພວກເຮົາເຊື່ອວ່າກະທຳທຸກຢ່າງເພື່ອອຸ້ມອຸ້ມເຮົາໃຫ້ພົ້ນຈາກ ຄວາມພິນາດຂອງຄວາມບາບ ພວກເຮົາຊົງປະທານໃຫ້ຄວາມຮັກຂອງ ພວກເຮົາໄດ້ສະທ້ອນໃນຕົວເຮົາ ແລະມີສ່ວນໃນພວກຄຸນຂອງພວກ ອົງ

ພວກເຮົາແຫ່ງສະຫວັນຂອງເຮົາ ຊົງປະທານພວກບຸດຂອງ ພວກເຮົາໄຖ່ເຮົາຈາກບາບ ຊົງຍອມສູນເສຍສິ່ງລ້ຳຄ່າເພື່ອຊ່ອຍເຮົາ ເຂົ້າໃຈການກະທຳຂອງເຮົາໂດຍທາງພວກຄຸນ

ອັກຄະສາວົກໂຢຮັນມອງເຫັນຄວາມຮັກອັນເລິກຊຶ້ງສູງສົ່ງ ແລະກວ້າງໄກຂອງພວກເຮົາເພິ່ນຢາກຈະບອກໃຫ້ທຸກໆ ຄົນຮູ້ເຖິງ ເລື່ອງນີ້ ແຕ່ເພິ່ນບໍ່ອາດຈະຊອກຫາຄຳເວົ້າໃດໆ ທີ່ເໝາະສົມໄດ້ ເພິ່ນກ່າວວ່າ “ເບິ່ງແມ່, ພວກເຮົາໄດ້ຊົງປະທານຄວາມຮັກແກ່ເຮົາ ທັງຫລາຍເປັນຢ່າງໃດ ທີ່ພວກເຮົາຊົງເອີ້ນພວກເຮົາວ່າບຸດຂອງພວກ ອົງ” (ໂຢຮັນ 3:1) ຈຶ່ງນັບວ່າເປັນສິ່ງມີຄ່າຫລາຍທີ່ພວກເຮົາຊົງມອບ ໃຫ້ແກ່ເຮົາ

ໂດຍການເຮັດບາບເຮົາກາຍເປັນຝ່າຍຊາຕານ ແຕ່ໂດຍ ຄວາມເຊື່ອໃນພວກຄຸນແລະການສິ້ນພວກຊົງຂອງພວກເຮົາເພື່ອເຮົາ ເຮົາຈຶ່ງກາຍເປັນໄຜ່ພົນຂອງພວກເຮົາ ພວກຄຸນຊົງບັງເກີດເປັນມະ

ຄົດເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າເທື່ອໄດເຮັດໄຫວໃຈຂອງເຮົາ
ທ່ອມລົງຫລາຍ ຄວາມຄິດຄຳນຶງເຖິງການສິ້ນພຣະຊົນຂອງພຣະເຢຊູ
ຄວນນຳຕົວເຮົາໃຫ້ເຂົ້າໃກ້ສິດພຣະເຈົ້າຫລາຍຂຶ້ນ ເມື່ອເຮົາສຶກສາ
ພຣະລັກສະນະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ເຮົາມອງເຫັນພຣະເມດກະລຸນາ
ຄວາມອ່ອນສຸພາບແລະການໃຫ້ອະໄພໃນພຣະອົງ ເຮົາມອງເຫັນ
ຄວາມສະເໝີພາບແລະຄວາມຍຸດຕິທັມ ເຮົາມອງເຫັນຫລັກຖານແຫ່ງ
ຄວາມຮັກອັນບໍ່ມີປ່ອນສິ້ນສຸດແລະຄວາມກະລຸນາເປັນຄວາມເມດຕາທີ່
ຫລາຍລົ້ນກວ່າຄວາມສົງສານທີ່ມານດາເອົາໃຫ້ແກ່ລູກຜູ້ດີດົງ.

Father in heaven is the source of life, of wisdom, and of joy. Look at the wonderful and beautiful things of nature.

Think of their marvelous adaptation to the needs and happiness, not only of man, but of all living creatures.

The sunshine and the rain, that gladden and refresh the earth, the hills and seas and plains, all speak to us of the Creator's love. It is God who supplies the daily needs of all His creatures. In the beautiful words of the psalmist—

“The eyes of all wait upon Thee;

And Thou givest them their meat in due season.

Thou openest Thine hand,

And satisfiest the desire of every living thing.” [Psalm](#)

[145:15, 16](#). God made man perfectly holy and happy; and the fair earth, as it came from the Creator's hand, bore no blight of decay or shadow of the curse. It is transgression of God's law—the law of love—that has brought woe and death. Yet even amid the suffering that results from sin, God's love is revealed. It is written that God cursed the ground for man's sake. [Genesis 3:17](#). The thorn and the

thistle—the difficulties and trials that make his life one of
tail and care—were appointed for his good as a part of

upon the thistles, and the thorns are covered with roses. “God is love” is written upon every opening bud, upon every spire of springing grass. The lovely birds making the air vocal with their happy songs, the delicately tinted flowers in their perfection perfuming the air, the lofty trees of the forest with their rich foliage of living green—all testify to the tender, fatherly care of our God and to His desire to make His children happy. The word of God reveals His character. He Himself has declared His infinite love and pity. When Moses prayed, “Show me Thy glory,” the Lord answered, “I will make all My goodness pass before thee.” [Exodus 33:18, 19](#). This is His glory. The Lord passed before Moses, and proclaimed, “The Lord, The Lord God, merciful and gracious, long-suffering, and abundant in goodness and truth, keeping mercy for thousands, forgiving iniquity and transgression and sin.” [Exodus 34:6, 7](#). He is “slow to anger, and of great kindness,” “because He delighteth in mercy.” [Jonah 4:2](#); [Micah 7:18](#). God has bound our hearts to Him by unnumbered tokens in heaven and in earth. Through the things of nature, and the deepest and tenderest earthly

looked upon God with fear, they thought of Him as severe and unforgiving. Satan led men to conceive of God as a being whose chief attribute is stern justice,—one who is a severe judge, a harsh, exacting creditor. He pictured the Creator as a being who is watching with jealous eye to discern the errors and mistakes of men, that He may visit judgments upon them. It was to remove this dark shadow, by revealing to the world the infinite love of God, that Jesus came to live among men. The Son of God came from heaven to make manifest the Father. “No man hath seen God at any time; the only begotten Son, which is in the bosom of the Father, He hath declared Him.”

[John 1:18](#). “Neither knoweth any man the Father, save the Son, and he to whomsoever the Son will reveal Him.”

[Matthew 11:27](#). When one of the disciples made the request, “Show us the Father,” Jesus answered, “Have I been so long time with you, and yet hast thou not known Me, Philip? He that hath seen Me hath seen the Father; and how sayest thou then, Show us the Father?” [John 14:8, 9](#). In describing His earthly mission, Jesus said, The Lord “hath anointed Me to preach the gospel to the poor;

healing all that were oppressed by Satan. There were whole villages where there was not a moan of sickness in any house, for He had passed through them and healed all their sick. His work gave evidence of His divine anointing. Love, mercy, and compassion were revealed in every act of His life; His heart went out in tender sympathy to the children of men. He took man's nature, that He might reach man's wants. The poorest and humblest were not afraid to approach Him. Even little children were attracted to Him. They loved to climb upon His knees and gaze into the pensive face, benignant with love. Jesus did not suppress one word of truth, but He uttered it always in love. He exercised the greatest tact and thoughtful, kind attention in His relationships with the people. He was never rude, never needlessly spoke a severe word, never gave needless pain to a sensitive soul. He did not censure human weakness. He spoke the truth, but always in love. He denounced hypocrisy, unbelief, and iniquity; but tears were in His voice as He uttered His scathing rebukes. He wept over Jerusalem, the city He loved, which refused to receive Him, the way,

ever bore Himself with divine dignity, He bowed with the tenderest regard to every member of the family of God. In all men He saw fallen souls whom it was His mission to save. Such is the character of Christ as revealed in His life. This is the character of God. It is from the Father's heart that the streams of divine compassion, manifest in Christ, flow out to the children of men. Jesus, the tender, pitying Saviour, was God "manifest in the flesh." [1 Timothy 3:16](#). It was to redeem us that Jesus lived and suffered and died. He became "a Man of Sorrows," that we might be made partakers of everlasting joy. God permitted His beloved Son, full of grace and truth, to come from a world of indescribable glory, to a world marred and blighted with sin, darkened with the shadow of death and the curse. He permitted Him to leave the bosom of His love, the adoration of the angels, to suffer shame, insult, humiliation, hatred, and death. "The chastisement of our peace was upon Him; and with His stripes we are healed." [Isaiah 53:5](#). Behold Him in the wilderness, in Gethsemane, upon the cross! The spotless Son of God took upon Himself the burden of sin. He who

burden of sin, the sense of its terrible enormity, or its separation of the soul from God—it was this that broke the heart of the Son of God. But this great sacrifice was not made in order to create in the Father's heart a love for man, not to make Him willing to save. No, no! “God so loved the world, that He gave His only-begotten Son.”

[John 3:16](#). The Father loves us, not because of the great propitiation, but He provided the propitiation because He loves us. Christ was the medium through which He could pour out His infinite love upon a fallen world. “God was in Christ, reconciling the world unto Himself.” [2 Corinthians 5:19](#). God suffered with His Son. In the agony of Gethsemane, the death of Calvary, the heart of Infinite Love paid the price of our redemption. Jesus said, “Therefore doth My Father love Me, because I lay down My life, that I might take it again.” [John 10:17](#). That is, “My Father has so loved you that He even loves Me more for giving My life to redeem you. In becoming your Substitute and Surety, by surrendering My life, by taking your liabilities, your transgressions, I am endeared to My Father; for by My sacrifice, God can be just, and yet the

could make it manifest. Nothing less than the infinite sacrifice made by Christ in behalf of fallen man could express the Father's love to lost humanity. "God so loved the world, that He gave His only-begotten Son." He gave Him not only to live among men, to bear their sins, and die their sacrifice. He gave Him to the fallen race. Christ was to identify Himself with the interests and needs of humanity. He who was one with God has linked Himself with the children of men by ties that are never to be broken. Jesus is "not ashamed to call them brethren" ([Hebrews 2:11](#)); He is our Sacrifice, our Advocate, our Brother, bearing our human form before the Father's throne, and through eternal ages one with the race He has redeemed—the Son of man. And all this that man might be uplifted from the ruin and degradation of sin that he might reflect the love of God and share the joy of holiness. The price paid for our redemption, the infinite sacrifice of our heavenly Father in giving His Son to die for us, should give us exalted conceptions of what we may become through Christ. As the inspired apostle John beheld the height, the depth, the breadth of the Father's

bestowed upon us, that we should be called the sons of God." [1 John 3:1](#). What a value this places upon man! Through transgression the sons of man become subjects of Satan. Through faith in the atoning sacrifice of Christ the sons of Adam may become the sons of God. By assuming human nature, Christ elevates humanity. Fallen men are placed where, through connection with Christ, they may indeed become worthy of the name "sons of God." Such love is without a parallel. Children of the heavenly King! Precious promise! Theme for the most profound meditation! The matchless love of God for a world that did not love Him! The thought has a subduing power upon the soul and brings the mind into captivity to the will of God. The more we study the divine character in the light of the cross, the more we see mercy, tenderness, and forgiveness blended with equity and justice, and the more clearly we discern innumerable evidences of a love that is infinite and a tender pity surpassing a mother's yearning sympathy for her wayward child.

ພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງອາດາມແລະເອວາ ໃຫ້ສົມບູນດ້ວຍພົນກຳລັງຂອງຄວາມຄິດແລະຮ່າງກາຍ ທັງສອງມີຄວາມນຶກຄິດເໝືອນພຣະເຈົ້າແລະປະຕິບັດຕາມທາງຂອງພຣະອົງ ເຂົາຕ້ອງການເປັນຜູ້ບໍລິສຸດມີຈຸດມັ່ງໝາຍທີ່ບໍລິສຸດຜູ້ຜ່ອງ ແຕ່ເມື່ອອາດາມແລະເອວາເລືອກທີ່ຈະບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ຄວາມຄິດຂອງເຂົາປ່ຽນໄປເຮັດໃຫ້ເປັນຄົນຮັກຕົວເອງແທນການຮັກພຣະເຈົ້າ ຄວາມບາບເຮັດໃຫ້ກາຍເປັນຄົນອ່ອນແອ ຈົນບໍ່ສາມາດຕໍ່ສູ້ກັບອຳນາດຄວາມບາບໄດ້ ເຂົາກາຍເປັນທາດຂອງຊາຕານແລະເປັນທາດຂອງມັນຕະຫລອດໄປ ເວັ້ນແຕ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະຊ່ອຍປົດປ່ອຍໃຫ້ເຂົາເປັນອິສະລະ

ຊາຕານຕ້ອງທຳລາຍແຜນການສ້າງມະນຸດຊາຍຍິງຂອງພຣະເຈົ້າ ມັນຕ້ອງການໃຫ້ໂລກເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມບາບແລະຄວາມຕາຍ ແລ້ວມັນກໍຈະຖືໂອກາດຊີ້ໄປຍັງຜົນແຫ່ງຄວາມຊົ່ວເຫລົ່ານັ້ນ ພ້ອມກັບອ້າງວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຕົ້ນເຫດເພາະພຣະອົງເປັນຜູ້ສ້າງມະນຸດ

ຂະນະທີ່ອາດາມແລະເອວາອາໄສຢູ່ໃນສວນ ເຂົາສົນທະນາກັບພຣະເຈົ້າມີຄວາມສຸກເມື່ອໄດ້ເຂົ້າເຝົ້າພຣະອົງ “ຊຶ່ງຊັບສົມບັດແຫ່ງສະຕິປັນຍາແລະຄວາມຮູ້ທັງໝົດຊົງບັງຊ້ອນໄວ້ໃນພຣະອົງ” (ໂກໂລຊາຍ 2:3) ແຕ່ຫລັງຈາກທີ່ເຂົາເຮັດບາບ ເຂົາບໍ່ພົບຄວາມສຸກຂອງການເປັນຜູ້ບໍລິສຸດຫລົງເຫລືອຢູ່ໃນຕົນເອງອີກຕໍ່ໄປ ເຂົາຍັງຕ້ອງຫລົບລີ້ຕົວຈາກພຣະເຈົ້າ

ຄົນທີ່ມີໃຈມົນທົນກໍພະຍາຍາມປົດປັງພຣະເຈົ້າ ເຂົາບໍ່ຮັກທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງຮັກ ເຂົາບໍ່ມີຄວາມສະໜຸກກັບການອະທິຖານກັບພຣະເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ເຂົາສູ່ແຜ່ນດິນສະຫວັນ ເພາະບາບນັ້ນ

ແຜ່ນດິນສະຫວັນ ເຂົາຈະແຕກຕ່າງໄປກັບຄວາມບໍລິສຸດທ້ອາໄສຢູ່
ໃນບ່ອນນັ້ນ ແລ້ວເຂົາຈະເປັນສຸກ ເຂົາປາຖນາຈະຫລົບລີ້ໃຫ້ພົ້ນຈາກ
ພຣະເຢຊູຜູ້ເປັນປະທັບແຫ່ງແຜ່ນດິນສະຫວັນ

ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະສົງຈະກົດກັນຄົນບາບຈາກແຜ່ນດິນສະ
ຫວັນ ແຕ່ເຂົາເຮັດຕົນບໍ່ເໝາະສົມສະລັບແຜ່ນດິນນັ້ນຕ່າງຫາກ ສະ
ງ່າລາສີຂອງພຣະເຈົ້າປຽບເໝືອນແປວໄຟອັນຮ້ອນກ້າສຳລັບເຂົາ ຄົນ
ເຫລົ່ານັ້ນຍິນດີຕາຍເພື່ອເຂົາຈະບໍ່ຕ້ອງພົບກັບພຣະເຢຊູຜູ້ຊົງສິ້ນພຣະ
ຊົນເພື່ອໄຖ່ເຂົາໃຫ້ລອດຈາກບາບ

ລຳພັງເຮົາເອງ ເຮົາບໍ່ມີອຳນາດຢ່າງໃດໝົດທີ່ຈະໜີລອດ
ຈາກບາບໄດ້ ຈິດໃຈຂອງເຮົານັ້ນຊົ່ວຮ້າຍ ເຮົາບໍ່ສາມາດປ່ຽນຈິດໃຈ
ຂອງເຮົາເອງໄດ້ “ໃຜສາມາດເອົາສິ່ງສະອາດອອກມາຈາກສິ່ງບໍ່ສະ
ອາດໄດ້ບໍ່ມີຈັກຄົນ” (ໂຢປ 14:4) “ເຫດວ່າການທີ່ໃສ່ໃຈກັບຝ່າຍມະ
ນຸດນັ້ນກໍເປັນສັດຕູຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ເພາະບໍ່ຍອມຢູ່ໃຕ້ບັງຄັບພຣະບັນຍັດ
ແລະທີ່ຈິງຈະຢູ່ໃຕ້ບັງຄັບພຣະບັນຍັດນັ້ນກໍບໍ່ໄດ້” (ໂຣມ 8:7)

ການສຶກສາຄວາມມີມາລະຍາດດີ ແລະຄວາມຕັ້ງໃຈໝັ້ນຄົງ
ຊ່ອຍສົ່ງເສີມໃຫ້ເຮົາປະພຶດໃນທາງທີ່ຖືກໄດ້ ແຕ່ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ບໍ່ສາມາດ
ປ່ຽນໃຈຂອງເຮົາ ແລະບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ເຮົາມີຊີວິດທີ່ບໍລິສຸດ ຊີວິດ
ໃໝ່ທີ່ມາຈາກເບື້ອງເທິງເທົ່ານັ້ນສາມາດປ່ຽນຄົນບາບໃຫ້ເປັນຄົນບໍລິ
ສຸດ ອຳນາດນັ້ນໄດ້ແກ່ພຣະຄຣິດ ຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງຢ່າງດຽວທີ່
ສາມາດນຳຊີວິດໃໝ່ມາສູ່ເຮົາ ແລະນຳເຮົາໃຫ້ໄກ້ສິດພຣະເຈົ້າຕະ
ຫລອດຈົນສາມາດເຮັດໃຫ້ເຮົາເປັນຜູ້ບໍລິສຸດໄດ້

ອົງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດກ່າວວ່າ “ຖ້າຜູ້ໃດບໍ່ບັງເກີດມາໃໝ່ຜູ້
ນັ້ນຈະເຫັນຮາຊແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້” (ໂຢຮັນ 3:3) ເຮົາຈະ
ຕ້ອງໄດ້ຈິດໃຈໃໝ່ຈາກພຣະເຈົ້າ ເຮົາຈະຕ້ອງມີຄວາມຕ້ອງການມີຊີ
ວິດໃໝ່ ຈົນຕໍ່ເຈົ້າ ຈົນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ຈົນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ຈົນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ

ເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ກ່າວອາໄສພຣະວັນຍານ” (1ໂກຣິນ 2:14) ຢາ
ປະຫລາດໃຈທີ່ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຈຳເປັນຕ້ອງບັງເກີດມາໃໝ່”

(ໂຍຮັນ 3:7)

ມີຄຳຂຽນເລື່ອງພຣະຄຣິດວ່າ “ພຣະທັມນັ້ນຊົງມີຊີວິດຢູ່ໃນ
ພຣະອົງເອງ ແລະຊີວິດນັ້ນເປັນຄວາມສະຫວ່າງຂອງມະນຸດໂລກ”
(ໂຍຮັນ 1:14) “ໃນຜູ້ອື່ນຄວາມລອດພົ້ນບໍ່ມີ ດ້ວຍວ່າບໍ່ມີນາມອື່ນໃດ
ທົ່ວໃຕ້ຟ້າທີ່ຊົງປະທານແກ່ມະນຸດ ເພື່ອເຮົາທັງຫລາຍຕ້ອງໄດ້ພົ້ນ”

(ກິຈການ 4:12)

ເຮົາມອງເຫັນຄວາມໂອບອ້ອມອາລິຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຄວາມຮັກເອັນດູເຮົາຢ່າງບິດາກັບບຸດ ເຮົາມອງເຫັນວ່າບົດບັນຍັດ
ຂອງພຣະອົງທ່ຽງທັມແລະປະກອບດ້ວຍສະຕິບັນຍາອັນເລີດລ້ຳ ແຕ່
ການເຂົ້າໃຈພຽງນັ້ນຍັງບໍ່ພຽງພໍ ອັກຄະສາວົກໂປໂລໄດ້ຄິດຕິໃຈຂໍ້ນີ້
ເພິ່ນກ່າວວ່າ “ບັດນີ້ຖ້າເຮົາເຮັດສິ່ງໃດທີ່ເຮົາບໍ່ໄດ້ປາຖນານັ້ນ ເຮົາ
ຍອມຮັບວ່າພຣະບັນຍັດນັ້ນດີ” “ດ້ວຍເຫດນັ້ນພຣະບັນຍັດຈຶ່ງເປັນສິ່ງ
ສັກສິດ ແລະຂໍ້ບັນຍັດກໍສັກສິດທັງຍຸດຕິທັມແລະດີງາມ” (ໂຣມ
7:16,12) ທັງໆ ທີ່ອາຈານໂປໂລເຂົ້າໃຈເລື່ອງນີ້ດີ ແຕ່ເພິ່ນເວົ້າຢ່າງ
ຄົນໝົດຫວັງແລະຂົມຂຶ້ນ ແຕ່ວ່າເຮົານີ້ເປັນແຕ່ມະນຸດທຳມະດາຊຶ່ງຖືກ
ຂາຍໄວ້ໃຫ້ຢູ່ໃຕ້ຄວາມຜິດບາບ (ຂໍ້14)

ໂປໂລປາຖນາຈະໃຫ້ຄວາມບໍລິສຸດຊອບທັມຈາກພຣະເຈົ້າ
ແຕ່ລາວເອງບໍ່ມີອຳນາດໄດ້ມານຳສິ່ງນັ້ນ ລາວຮ້ອງວ່າ “ໂອເຮົານີ້
ຊ່າງເປັນຄົນທຸກຍາກເຂັ້ມໃຈແທ້ໝໍ ໃຜແດ່ທີ່ຈະຊ່ອຍເຮົາໃຫ້ພົ້ນຈາກ
ຮ່າງກາຍທີ່ຕາຍນີ້” (ໂຣມ 7:24) ສຽງຮ້ອງທີ່ໜ້າສົງສານໄດ້ເບິ່ງ
ອອກຈາກດວງໃຈທີ່ເປັນທຸກຂອງຄົນທຸກປະເພດ ແລະໃນທຸກຍຸກທຸກ
ສະໄໝຄຳຕອບມີຢູ່ຢ່າງດຽວຄື “ເບິ່ງແມ, ພຣະເມສານ້ອຍຂອງພຣະ

ປັດຈຸບັນເຊື່ອວ່າຜູ້ເປັນອາຍໄປແລ້ວ ລາວຕ້ອງໜີຈາກບານຕ້ອງຢູ່ແຕ່
ລຳພັງຜູ້ດຽວ ພັດພາກຈາກຄອບຄົວ ແຕ່ຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຫລາຍ
ກວ່າສິ່ງອື່ນໃດ ໄດ້ແກ່ຄວາມຍ້ານວ່າຈະຕ້ອງຖືກຕັດຂາດຈາກພຣະ
ເຈົ້າແລະແຜ່ນດິນສະຫວັນ

ຢາໂຄບໄດ້ລົ້ມຕົວລົງນອນເທິງພື້ນດິນອັນຫວ່າງເປົ່າມີໝູຜາ
ເປົ່າປ່ຽວອ້ອມລ້ອມເບື້ອງເທິງມອງເຫັນແສງເຈັດຈ້າຂອງເດືອນດາວ
ຂະນະທີ່ນອນຫລັບຢູ່ລາວຝັນເຫັນແສງໄຟຢູ່ຮອບຕົວລາວ ລາວມອງ
ເຫັນຄ້າຍຄືບັນໃດທອດຈາກພື້ນດິນໃກ້ຕົວລາວໄປສູ່ປະຕູສະຫວັນ
ມີໝູ່ເທວະດາຢ່າງຂຶ້ນລົງຕາມບັນໃດນັ້ນ ຈາກພາບພົດອັນງົດງາມທີ່
ມອງເຫັນ ລາວໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄຳປອບໂຍນແລະໃຫ້ຄວາມຫວັງ ຄົນພະ
ເນຈອນຢ່າງລາວໄດ້ພົບຖ້ອຍຄຳທີ່ຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການ
ຂອງລາວຈາກສະຫວັນ ແລ້ວພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ປາກົດໃຫ້ລາວ
ເຫັນ ຢາໂຄບໄດ້ມອງເຫັນທິນທາງຊຶ່ງຄົນບາບຢ່າງລາວສາມາດມີ
ຄວາມສຳພັນກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ອີກ ລາວຮູ້ສຶກເປັນສຸກແລະສຳນຶກໃຈ
ໃນພຣະຄຸນ

ບັນໃດໃນຄວາມຝັນຂອງຢາໂຄບໝາຍເຖິງພຣະເຢຊູ ຜູ້ຊົງ
ເປັນຜູ້ເຊື່ອມພຣະເຈົ້າຊ່ອຍມະນຸດ ພຣະຄຣິດຊົງກ່າວເຖິງຄວາມຝັນ
ຂອງຢາໂຄບກັບນາທາເອນ ວ່າເຮົາບອກຕາມຄວາມຈິງແກ່ທ່ານວ່າ
“ພວກທ່ານຈະໄດ້ເຫັນທ້ອງຟ້າແຫວກອອກ ແລະບັນດາເທວະດາ
ຂອງພຣະເຈົ້າຂຶ້ນແລະລົງຢູ່ເທິງບຸດມະນຸດ” (ໂຢຮັນ 1:51)

ເມື່ອອາດາມແລະເອວາເຮັດບາບ ເຂົາທັງສອງໄດ້ຫັນຫລັງ
ໃຫ້ຄວາມຮັກ ແລະຄວາມປາຖນາຕີຂອງພຣະເຈົ້າ ຄວາມບາບໄດ້
ແຍກແຜ່ນດິນໂລກອອກຈາກສະຫວັນ ມະນຸດບໍ່ສາມາດຕິດຕໍ່ກັບພຣະ
ເຈົ້າໄດ້ອີກ ແຕ່ໂດຍພຣະຄຣິດໂລກຂອງເຮົາໄດ້ເຊື່ອມກັບແຜ່ນດິນ

ຈະເຮັດໃນສິ່ງທີ່ດຽວກັນທຸກຢ່າງຈະບໍ່ມີຄວາມໝາຍທາກບໄດ້ຄວາມ
ຊ່ອຍເຫລືອຈາກພຣະເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນເປັນຄວາມຫວັງອັນສູງ
ສົ່ງຂອງຄົນບາບ “ການປະທານອັນດີທຸກຢ່າງແລະຂອງປະທານອັນດີ
ທຸກຢ່າງຍ່ອມມາແຕ່ທັງເທິງ” (ຢາໂກໂບ 1:17)

ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດມອບຄຸນລັກສະນະອັນສົມບູນ
ແບບແກ່ເຮົາໄດ້ ແລະວິທີດຽວທີ່ຊົງມອບໃຫ້ໄດ້ຄືໂດຍພຣະຄຣິດ ຊົງ
ກ່າວວ່າ “ເຮົານີ້ແຫລະເປັນທັງນັ້ນ ເປັນຄວາມຈິງ ແລະເປັນຊີວິດ
ບໍ່ມີຜູ້ໃດມາເຖິງພຣະບິດາໄດ້ນອກຈາກມາທາງເຮົາ” (ໂຍຮັນ 14:6)

ພຣະເຈົ້າຊົງເມດຕາຮັກໄຜ່ພົນຂອງພຣະອົງ ຄວາມຮັກຂອງ
ພຣະອົງໝັ້ນຄົງຖາວອນກວ່າອິດອໍານາດໃດໆ ການທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງປະ
ທານພຣະບຸດຂອງພຣະອົງເທົ່າກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງປະທານທຸກສິ່ງເທິງ
ສະຫວັນແກ່ເຮົາ ທຸກຄົນເທິງສະຫວັນຕ່າງເຮັດການເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອ
ເຮົາ ພຣະເຢຊູຊົງມີຊີວິດແລະຊົງສິ້ນພຣະຊົນແລະບັດນີ້ຊົງວົງວອນຂໍ
ຮ້ອງເພື່ອເຮົາ ເຫລົ່າເທວະດາເຮັດການເພື່ອຄວາມລອດຂອງມະນຸດ

ຂໍໃຫ້ເຮົານຶກເຖິງການເສຍສະລະອັນໃຫຍ່ຫລວງຂອງພຣະຜູ້
ຊ່ອຍໃຫ້ລອດທີ່ມີຢູ່ຕໍ່ເຮົາ ຂໍໃຫ້ເຮົາໂມທະນາຂອບພຣະຄຸນພ້າສະ
ຫວັນທີ່ຊ່ອຍຜູ້ຫລົງຫາຍໃຫ້ລອດ ພຣະເຈົ້າຊົງໃຫ້ທຸກວິທີທາງທີ່ຈະ
ນໍາເຮົາໄປສູ່ຜາສາດຂອງພຣະອົງ

ຈົ່ງນຶກເຖິງບໍາເໜັດລາງວັນທີ່ພຣະຄຣິດມອບໃຫ້ທໍາມະກິຊົນ
ຈະຊົມຊົມສະຫວັນ ເຂົາທັງຫລາຍຈະຈະເຣີນທາງດ້ານສະຕິປັນຍາ
ສິນທັມແລະຮ່າງກາຍຕະຫລອດການອະນາຄົດ ເຂົາຈະເປັນສູກເມື່ອ
ຢູ່ທໍາມະກາງເທວະດາ ແລະມີສ່ວນໃນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າແລະ
ພຣະບຸດ ບໍາເໜັດລາງວັນດັ່ງກ່າວກະຕຸ້ນໃຫ້ເຮົາມອບໃຈຂອງເຮົາແດ່
ພຣະຜູ້ສ້າງແລະພຣະຜູ້ໄຖ່ຂອງເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ

ຜູ້ຊົງຮັກເຮົາທັງຫລາຍ ຂໍໃຫ້ເຮົາຮັບຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ເພາະ
ຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງເຮັດໃຫ້ເຮົາປ່ຽນເປັນເໝືອນພຣະອົງໄດ້ ເຮົາ
ໄດ້ຖືກນຳກັບຄືນໃຫ້ຢູ່ຮ່ວມກັບເທວະດາ ເຮົາເປັນສ່ວນໜຶ່ງຢູ່ໃນຄອບ
ຄົວຂອງພຣະເຈົ້າ ເຮົາເອີ້ນພຣະອົງເປັນພຣະບິດາຂອງເຮົາ

well-balanced mind. He was perfect in his being, and in harmony with God. His thoughts were pure, his aims holy. But through disobedience, his powers were perverted, and selfishness took the place of love. His nature became so weakened through transgression that it was impossible for him, in his own strength, to resist the power of evil. He was made captive by Satan, and would have remained so forever had not God specially interposed. It was the tempter's purpose to thwart the divine plan in man's creation, and fill the earth with woe and desolation. And he would point to all this evil as the result of God's work in creating man.

In his sinless state, man held joyful communion with Him "in whom are hid all the treasures of wisdom and knowledge." [Colossians 2:3](#). But after his sin, he could no longer find joy in holiness, and he sought to hide from the presence of God. Such is still the condition of the unrenewed heart. It is not in harmony with God, and finds no joy in communion with Him. The sinner could not be happy in God's presence; he would shrink from the

order in his soul. His thoughts, his interests, his motives, would be alien to those that actuate the sinless dwellers there. He would be a discordant note in the melody of heaven. Heaven would be to him a place of torture; he would long to be hidden from Him who is its light, and the center of its joy. It is no arbitrary decree on the part of God that excludes the wicked from heaven; they are shut out by their own unfitness for its companionship. The glory of God would be to them a consuming fire. They would welcome destruction, that they might be hidden from the face of Him who died to redeem them. It is impossible for us, of ourselves, to escape from the pit of sin in which we are sunken. Our hearts are evil, and we cannot change them. "Who can bring a clean thing out of an unclean? not one." "The carnal mind is enmity against God: for it is not subject to the law of God, neither indeed can be." [Job 14:4](#); [Romans 8:7](#). Education, culture, the exercise of the will, human effort, all have their proper sphere, but here they are powerless. They may produce an outward correctness of behavior, but they cannot change the heart; they cannot purify the springs of life.

God, to holiness. The Saviour said, "Except a man be born from above," unless he shall receive a new heart, new desires, purposes, and motives, leading to a new life, "he cannot see the kingdom of God." [John 3:3](#), margin. The idea that it is necessary only to develop the good that exists in man by nature, is a fatal deception. "The natural man receiveth not the things of the Spirit of God: for they are foolishness unto him: neither can he know them, because they are spiritually discerned." "Marvel not that I said unto thee, Ye must be born again." [1 Corinthians 2:14](#); [John 3:7](#). Of Christ it is written, "In Him was life; and the life was the light of men"—the only "name under heaven given among men, whereby we must be saved." [John 1:4](#); [Acts 4:12](#). It is not enough to perceive the loving-kindness of God, to see the benevolence, the fatherly tenderness, of His character. It is not enough to discern the wisdom and justice of His law, to see that it is founded upon the eternal principle of love. Paul the apostle saw all this when he exclaimed, "I consent unto the law that it is good." "The law is holy, and the commandment holy, and just, and good." But he

wretched man that I am: who shall deliver me from this body of death?" [Romans 7:24](#), margin. Such is the cry that has gone up from burdened hearts in all lands and in all ages. To all, there is but one answer, "Behold the Lamb of God, which taketh away the sin of the world." [John 1:29](#). Many are the figures by which the Spirit of God has sought to illustrate this truth, and make it plain to souls that long to be freed from the burden of guilt. When, after his sin in deceiving Esau, Jacob fled from his father's home, he was weighed down with a sense of guilt. Lonely and outcast as he was, separated from all that had made life dear, the one thought that above all others pressed upon his soul, was the fear that his sin had cut him off from God, that he was forsaken of Heaven. In sadness he lay down to rest on the bare earth, around him only the lonely hills, and above, the heavens bright with stars. As he slept, a strange light broke upon his vision; and lo, from the plain on which he lay, vast shadowy stairs seemed to lead upward to the very gates of heaven, and upon them angels of God were passing up and down; while from the glory above, the

could be restored to communion with God. The mystical ladder of his dream represented Jesus, the only medium of communication between God and man. This is the same figure to which Christ referred in His conversation with Nathanael, when He said, "Ye shall see heaven open, and the angels of God ascending and descending upon the Son of man." [John 1:51](#). In the apostasy, man alienated himself from God; earth was cut off from heaven. Across the gulf that lay between, there could be no communion. But through Christ, earth is again linked with heaven. With His own merits, Christ has bridged the gulf which sin had made, so that the ministering angels can hold communion with man. Christ connects fallen man in his weakness and helplessness with the Source of infinite power. But in vain are men's dreams of progress, in vain all efforts for the uplifting of humanity, if they neglect the one Source of hope and help for the fallen race. "Every good gift and every perfect gift" ([James 1:17](#)) is from God. There is no true excellence of character apart from Him. And the only way to God is Christ. He says, "I am the way, the truth, and the life: no

death and intercession, the ministry of angels, the pleading of the Spirit, the Father working above and through all, the unceasing interest of heavenly beings,—all are enlisted in behalf of man's redemption. Oh, let us contemplate the amazing sacrifice that has been made for us! Let us try to appreciate the labor and energy that Heaven is expending to reclaim the lost, and bring them back to the Father's house. Motives stronger, and agencies more powerful, could never be brought into operation; the exceeding rewards for right-doing, the enjoyment of heaven, the society of the angels, the communion and love of God and His Son, the elevation and extension of all our powers throughout eternal ages—are these not mighty incentives and encouragements to urge us to give the heart's loving service to our Creator and Redeemer? And, on the other hand, the judgments of God pronounced against sin, the inevitable retribution, the degradation of our character, and the final destruction, are presented in God's word to warn us against the service of Satan. Shall we not regard the mercy of God? What more could He do? Let us place

ministering angels, to harmony and communion with the
Father and the Son.

ບຸກຄົນຈະປະພຶດຕົນຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງຖືກຕ້ອງຢ່າງໃດ? ຄົນ
ບາບຈະກັບເປັນຜູ້ຊອບທັມໄດ້ຢ່າງໃດ? ເຮົາພົບກັບສັນຕິສຸກກັບພຣະ
ເຈົ້າໂດຍທາງພຣະຄຣິດເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ເຮົາຈະເຂົ້າເຖິງພຣະຄຣິດຢ່າງ
ໃດ?

ຫລາຍຄົນໄດ້ຖາມຄຳຖາມຢ່າງດຽວກັນ ໃນວັນເພນເຕຄໍສະ
ເຕ ກຸ່ມຄົນໄດ້ສຳນຶກໃນຄວາມບາບຂອງຕົນ ເຂົາເຫລົ່ານັ້ນຖາມເປ
ໂຕແລະອັກຄະສາວົກຄົນອື່ນໆ ວ່າ “ພີ່ນ້ອງເອີຍ ພວກເຮົາຈະເຮັດ
ຢ່າງໃດ? (ກິຈການ 2:37)

ເປໂຕຕອບວ່າ “ຂໍໃຫ້ແຕ່ລະຄົນຖືມຄວາມບາບຂອງຕົນເສຍ”
ອີກສອງສາມວັນຕໍ່ມາເປໂຕໄດ້ຕອບຄຳຖາມທຳນອງດຽວກັນອີກເທື່ອ
ໜຶ່ງວ່າ “ເຫດສັນນັ້ນທ່ານທັງຫລາຍຈົ່ງຖືມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່ ແລ້ວ
ຫລົບລ່າວຕ່າວຄືນ ເພື່ອພຣະເຈົ້າຊົງລ້າງບາບຜິດຂອງພວກທ່ານ
ເສຍ” (ກິຈການ 3:19)

ການກັບໃຈໃໝ່ໝາຍເຖິງ “ການເສຍໃຈຕໍ່ບາບທີ່ເຮັດໄວ້
ແລະຫລົບລ່າວຕ່າວຄືນຈາກຄວາມຊົ່ວນັ້ນ” ເຮົາຈະເລິກເຮັດບາບບໍ່
ໄດ້ ຈົນກວ່າເຮົາຈະມອງເຫັນວ່າມັນຊົ່ວຮ້າຍພຽງໃດ ຊີວິດຂອງເຮົາ
ຈະປ່ຽນແປງຢ່າງສົມບູນບໍ່ໄດ້ ຈົນກວ່າເຮົາຈະຕັດສິນໃຈຫັນຫລັງໃຫ້
ຄວາມບາບຢ່າງແທ້ຈິງ

ຫລາຍຄົນບໍ່ເຂົ້າໃຈການກັບໃຈຢ່າງສົມບູນ ຄົນຈຳນວນລ້ານ
ເສຍໃຈວ່າຕົນເຮັດບາບ ເຂົາຍອມປ່ຽນວິຖີຊີວິດເສຍໃໝ່ ເພາະຍ້ານ
ວ່າຄວາມຜິດທີ່ເຮັດໄວ້ຈະນຳມາຊົ່ງຄວາມທຸກ ແຕ່ນີ້ບໍ່ແມ່ນວິທີການ
ກັບໃຈທີ່ຖືກຕ້ອງຕາມຄວາມໝາຍໃນພຣະຄຳພີ ຄົນເຫລົ່ານີ້ເສຍໃຈ

ຄວາມຕັ້ງໃຈຫລິເວນລາວແຜນທ້ອງໄວ

ຢູ່ດາອິສະກາຣີອິດໄດ້ຂາຍອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງລາວໃຫ້ກັບຜູ້ວາງແຜນຂ້າພຣະອົງ ລາວຮ້ອງວ່າ “ຂ້ານ້ອຍຜິດແລ້ວເພາະໄດ້ມອບຜູ້ບໍ່ມີຜິດໃຫ້ເຖິງຄວາມຕາຍ” (ມັດທາຍ 27:4) ການສາລະພາບເທື່ອນີ້ໄດ້ອອກມາຈາກທີ່ຊົ່ວຂອງລາວ ເພາະຍ້ານໂທດທີ່ຕົນເອງໄດ້ຮັບ ລາວບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກເສຍໃຈຢ່າງແທ້ຈິງຈັ່ງກັບການໄດ້ຂາຍພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າໄປເພື່ອຄວາມຕາຍ ລາວບໍ່ໄດ້ເສຍໃຈທີ່ຕ້ອງຫັນຫລັງໃຫ້ກັບພຣະເຢຊູຜູ້ບໍລິສຸດຂອງຊົນຊາດອິສາລາເອນ

ເມື່ອພຣະເຈົ້າຊົງລົງໂທດຟາໂຣກະສັດແຫ່ງອີຢິບ ຟາໂຣກ່າວຢ່າງເຕັມປາກວ່າລາວໄດ້ເຮັດບາບໄປແລ້ວ ລາວຕ້ອງການຫລຸດພົ້ນຈາກຄວາມເຈັບປວດ ແລະຄວາມເສຍຫາຍທີ່ຈະຕາມມາພາຍຫລັງ ແຕ່ໄພທໍລະມານຕ່າງໆ ໝົດໄປ ລາວກັບຫັນຫລັງໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າອີກ ຄົນເຫລົ່ານີ້ຮູ້ສຶກເສຍໃຈຕໍ່ຜົນແຫ່ງຄວາມບາບ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເສຍໃຈບາບທີ່ຕົນໄດ້ເຮັດ

ເມື່ອເຮົາມອບໃຈຂອງເຮົາໃຫ້ຢູ່ພາຍໃຕ້ອໍານາດອິດທິລິດແຫ່ງພຣະວິນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ ຄວາມສໍານຶກຜິດຊອບຈະປຸກໃຫ້ຕື່ນຂຶ້ນ ເຮົາມອງເຫັນພຣະບັນຍັດອັນບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າສັກສິດ ແລະສາມາດຄວບຄຸມຊີວິດຂອງເຮົາໄດ້ ເຮົາຮູ້ວ່າບັນຍັດດັ່ງກ່າວເປັນຮາກຖານແຫ່ງການປົກຄອງໃນສະຫວັນແລະແຜ່ນດິນໂລກ

ພຣະເຢຊູເປັນ “ຄວາມສະຫວ່າງອັນແທ້ຈິງ ທີ່ຂະນະນັ້ນເຂົ້າມາໃນໂລກ ແລະສ່ອງເຖິງຄົນທັງປວງ” (ໂຢຮັນ 1:9) ແສງນີ້ສ່ອງໄປເຖິງທີ່ເລິກລັບຂອງຈິດໃຈແລະເປີດເຜີຍໃຫ້ເຫັນຄວາມຄິດທີ່ຖືກປົກປິດໄວ້ທັງໝົດ ເຮົາຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຊອບທັມ ດັ່ງນັ້ນເຮົາຜູ້ຢູ່ໃນສະພາບທີ່ເປັນມົນທົນແລະບໍ່ສະອາດ ເຮົາຈຶ່ງບໍ່ກ້າທີ່ຈະເຂົ້າເຝົ້າພຣະອົງ

ໄພຂອງລາວຈິງໄຈ ລາວບໍ່ພະຍາຍາມເຮັດໂຫຄວາມຜິດນັ້ນເປົ່າບາງ
ລົງລາວບໍ່ພະຍາຍາມຫລີກລຽງຈາກຜົນແຫ່ງຄວາມບາບທີ່ໄດ້ເຮັດໄປ
ດາວິດມອງເຫັນວ່າຄວາມບາບຂອງຕົນນັ້ນຫລວງຫລາຍ ແລະຮູ້ວ່າ
ຕົນມີຈິດໃຈທີ່ເປີະເປື້ອນດ້ວຍມົນທົນ ລາວຂຶ້ນກຽດຄວາມບາບທີ່ລາວ
ໄດ້ເຮັດ ລາວທູນຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊໍາຮະຈິດໃຈແລະອະໄພໂທດ ດາວິດ
ຕ້ອງການຄວາມສຸກກັບການເປັນຜູ້ບໍລິສຸດ ລາວຕ້ອງການກັບສູ່ຄວາມ
ສໍາພັນກັບພຣະເຈົ້າອີກເທື່ອໜຶ່ງ ດາວິດຂຽນວ່າ “ຄວາມສຸກເປັນຂອງ
ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພ ແລະຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການຍົກໂທດ ຄວາມສຸກ
ເປັນຂອງຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຕໍ່ວ່າການກະທໍາຜິດຂອງເຂົາ ແລະຜູ້ບໍ່ມີ
ກົນອຸບາຍຫລອກລວງຄົນອື່ນ” (ເພງສັນລະເສີນ 32:1,2)

“ພຣະເຈົ້າຂະ ຍ້ອນວ່າຄວາມຮັກອັນໝັ້ນຄົງຂອງພຣະອົງ ຂໍ
ຊົງໂປຣດເມດຕາຂ້າໂນ້ຍເຖິນ ຍ້ອນຄວາມເມດຕາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງ
ພຣະອົງ ຂໍຊົງປັດເປົ່າຄວາມຜິດຂອງຂ້າໂນ້ຍອອກໄປດ້ວຍ ຂໍຊົງຊໍາ
ຮະລ້າງຄວາມຊົ່ວຂອງຂ້າໂນ້ຍໃຫ້ສູນສິ້ນໄປ ແລະທໍາໃຫ້ຂ້າໂນ້ຍ
ຂາວສະອາດຈາກຄວາມຜິດຂອງຂ້າໂນ້ຍ ຂ້າໂນ້ຍຍອມຮັບເອົາ
ຄວາມຜິດ ຂ້າໂນ້ຍຮູ້ຈັກຄວາມຜິດຂອງຂ້າໂນ້ຍຕລອດມາ ຂ້າໂນ້ຍ
ໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ ຂ້າໂນ້ຍໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ສາຍຕາຂອງພຣະ
ອົງ ສະນັ້ນພຣະອົງຊົງເປັນຝ່າຍທີ່ຖືກຕ້ອງແລະຕັດສິນຂ້າໂນ້ຍ ຂ້າ
ໂນ້ຍຊົ່ວແລະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຜິດຕັ້ງແຕ່ມີເກີດມາຈິດໃຈທີ່ເຕັມໄປ
ດ້ວຍຄວາມສັດຊື່ເປັນສິ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງພໍພຣະໄທ ຂໍຊົງໃຫ້ຈິດໃຈຂອງ
ຂ້າໂນ້ຍເຕັມປຽມດ້ວຍສະຕິປັນຍາຂອງພຣະອົງ ຂໍຊົງປັດເຂ່ຍຄວາມ
ບາບຂອງຂ້າໂນ້ຍອອກໄປ ເພື່ອຂ້າໂນ້ຍຈະຂາວສະອາດສົດໃສ ຂໍ
ພຣະອົງຊົງຊໍາຮະລ້າງຂ້າໂນ້ຍ ແລະຂ້າໂນ້ຍກໍຂາວກວ່ານວນຝ່າຍ
ຂໍຊົງໂປຣດຂ້າໂນ້ຍໄດ້ຍິນສຽງອັນມ່ວນຊື່ນແລະຍິນດີ ເຖິງແມ່ນວ່າ

ປະທານຄວາມປັດຍິນດີອີກ ຄຳຄວາມຍິນດີທີ່ມາຈາກຄວາມຊ່ອຍໃຫ້
ພື້ນຂອງພຣະອົງ ແລະຂໍຊົງກະທຳໃຫ້ຈິດວິນຍານຂອງຂ້ານ້ອຍເຊື່ອ
ຟັງ ແລ້ວຂ້ານ້ອຍຈະສອນພຣະດຳລັດຂອງພຣະອົງແກ່ຜູ້ທີ່ເຮັດຜິດ
ເພື່ອພວກເຂົາຈະກັບຄືນມາຫາພຣະອົງ ພຣະເຈົ້າພຣະຜູ້ຊ່ອຍຂອງຂ້າ
ນ້ອຍຂໍຊົງໄວ້ຊີວິດຂ້ານ້ອຍ ແລ້ວຂ້ານ້ອຍຈະປະກາດຄວາມຊອບທັມ
ຂອງພຣະອົງດ້ວຍຄວາມຍິນດີ“ ເພງສັນລະເສີນ 51:1-14)

ການກັບໃຈໃນລັກສະນະນີ້ຢູ່ເໜືອຄວາມສາມາດຂອງເຮົາ
ອຳນາດການກັບໃຈໃໝ່ມາຈາກພຣະຄຣິດຜູ້ຊົງນຳຂອງປະທານດັ່ງ
ກ່າວຈາກພຣະເຈົ້າມາສູ່ເຮົາ

ຫລາຍຄົນບໍ່ເຂົ້າໃຈເລື່ອງການກັບໃຈໃໝ່ ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈຶ່ງບໍ່ໄດ້
ຮັບຄວາມຊ່ອຍເຫລືອທີ່ພຣະຄຣິດຕ້ອງການມອບໃຫ້ ເຂົາຄິດວ່າເຂົາ
ບໍ່ສາມາດມາຫາພຣະຄຣິດໄດ້ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ເຂົາຈະກັບໃຈເສຍກ່ອນ ເຂົາ
ເຊື່ອວ່າການກັບໃຈໃໝ່ເປັນການຕຽມຕົວສຳລັບການອະໄພໂທດຈາກ
ຄວາມຜິດບາບ

ເປັນຄວາມຈິງທີ່ວ່າການກັບໃຈໃໝ່ຕ້ອງມາກ່ອນການຍົກ
ໂທດບຸກຄົນທີ່ເສຍໃຈຕໍ່ບາບຢ່າງຈິງໃຈເທົ່ານັ້ນທີ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກຕ້ອງ
ການພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ແຕ່ຄົນບາບຈະຕ້ອງຄອຍຈົນກະທັ່ງເຂົາ
ກັບໃຈແລ້ວຈຶ່ງມາຫາພຣະເຢຊູຫລື? ການກັບໃຈໃໝ່ຈະຕ້ອງກັ້ນກາງ
ລະຫວ່າງຄົນບາບກັບພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຫລື?

ພຣະຄຳພີບໍ່ໄດ້ສອນວ່າ ຄົນບາບຈະຕ້ອງກັບໃຈກ່ອນມາຫາ
ພຣະຄຣິດ ແລະພຣະຄຣິດຊົງເຊື່ອເຊີນທຸກຄົນໂດຍກ່າວວ່າ “ບັນດາ
ຜູ້ເຮັດການໜັກໜ່ວງ ແລະແບກພາລະໜັກຈົງມາຫາເຮົາ ແລະເຮົາ
ຈະໃຫ້ພວກທ່ານຮັບຄວາມເຊົາເມື່ອຍ” (ມັດທາຍ 11:28) ຣິດອຳ
ນາດຂອງພຣະຄຣິດນຳບຸກຄົນສູ່ການກັບໃຈຢ່າງແທ້ຈິງ ເປໂຕໄດ້ອະ

ຄວາມຖືກຕອງທຸກຢ່າງມາຈາກພຣະຄຣິດ ພຣະອົງເປັນຜູ້
ດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ເຮັດໃຫ້ເຮົາຊັງຄວາມບາບ ຄວາມຕ້ອງການທຸກຢ່າງທີ່
ເປັນຄວາມຈິງ ຄວາມບໍລິສຸດຍ່ອມມາຈາກພຣະອົງ ເມື່ອໃດເຮົາມອງ
ເຫັນຄວາມບາບຂອງເຮົາເມື່ອນັ້ນເຮົາຈຶ່ງຮູ້ໄດ້ວ່າພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ
ໄດ້ດຶງເຮົາມາໃຫ້ໃກ້ສືດກັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ

ພຣະເຢຊູກ່າວວ່າ “ຝ່າຍເຮົາເມື່ອຖືກຍົກຂຶ້ນຈາກແຜ່ນດິນ
ໂລກແລ້ວ ເຮົາກໍຈະຊັກນໍາຄົນທັງຫລາຍມາຫາເຮົາ” (ໂຍຮັນ 12:
32) ພຣະຄຣິດຈະຕ້ອງເປັນທີ່ປະຈັກຂອງຄວາມບາບວ່າ ພຣະອົງຊົງ
ເປັນພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດທີ່ຊົງສິ້ນພຣະຊົນເພື່ອຄວາມບາບຂອງໂລກ

ເມື່ອເຮົາມອງເຫັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ຖືກຄົງເທິງໄມ້
ກາງແຂນແຫ່ງຄານວາລີ ເຮົາເລີ່ມເຂົ້າໃຈວ່າພຣະອົງເປັນພຣະຜູ້ໄຖ່
ຂອງເຮົາແລ້ວ ຄວາມດີຂອງພຣະອົງຈະນໍາເຮົາໃຫ້ກັບໃຈເມື່ອພຣະ
ອົງຊົງສິ້ນພຣະຊົນເພື່ອຄົນບາບ ພຣະອົງຊົງສໍາແດງຄວາມຮັກທີ່ເກີນ
ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຮົາໃຫ້ປະຈັກ ເມື່ອເຮົາເຫັນເຖິງຄວາມຮັກເຊັ່ນນີ້
ໃຈຂອງເຮົາເລີ່ມສໍານຶກເຮັດໃຫ້ເຮົາເສຍໃຈໃນບາບຂອງເຮົາ

ບາງເທື່ອຄົນບາບຮູ້ສຶກລະອາຍໃນຄວາມບາບຂອງຕົນ ແລະ
ໄດ້ລະຖິ້ມນິໄສຊົ່ວນັ້ນເສຍ ເຂົາເຮັດໄປໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວວ່າເຂົາກໍາລັງຖືກ
ຊັກຈູງມາຫາພຣະຄຣິດ ແຕ່ເປັນເພາະອໍານາດຂອງພຣະອົງ ຈຶ່ງເຮັດ
ໃຫ້ເຂົາມີຄວາມປາຖນາຢ່າງຈິງໃຈ ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ສິ່ງທີ່ຖືກແລະຊ່ອຍ
ປ່ຽນວິທີທາງໃໝ່ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງມີອິດທິພົນຕໍ່ຄວາມຮູ້ສຶກ
ຜິດຊອບ ແລະກໍາຈັດຄວາມຜິດບາບອອກໄປຈາກຊີວິດຂອງເຮົາ

ພຣະຄຣິດຊົງຊັກຊວນໃຫ້ເຂົາຫລຽວເບິ່ງກາງແຂນຂອງພຣະ
ອົງ ແລະໃຫ້ເຫັນວ່າຄວາມບາບຂອງເຂົາ ເປັນເຫດໃຫ້ພຣະອົງຕ້ອງ
ສິ້ນພຣະຊົນ ຄວາມຮູ້ສຶກຜິດຊອບຈະລົບກວນຕະຫລອດເວລາ ແລ້ວ

ຄົນບາບອາດບໍ່ຍອມຮັບຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະປະທັບ

ເສດທີ່ຈະເຂົ້າຫາພຣະຄຣິດຖ້າເຂົາບໍ່ຂັດຂືນດີ້ດຶງເຂົາຈະຖືກຊັກຊວນ
ມາຫາພຣະຄຣິດ ເຂົາຈະຮຽນຮູ້ວິທີທີ່ຊ່ອຍຄົນບາບໃຫ້ລອດຂອງພຣະ
ເຈົ້າ ເຂົາຈະກັບໃຈຈາກບາບທີ່ເປັນຕົ້ນເຫດໃຫ້ຄວາມທຸກທໍລະມານ
ຂອງພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ

ພຣະເຈົ້າຜູ້ຄອບຄອງທຳມະຊາດທັງປວງໄດ້ກ່າວແກ່ມວນ
ມະນຸດເຊັ່ນດຽວກັນ ພຣະອົງຊົງປະທານຄວາມຕ້ອງການບາງຢ່າງທີ່
ເຂົາບໍ່ເຄີຍມີ ສິ່ງທີ່ເປັນທາງໂລກບໍ່ສາມາດໃຫ້ເຂົາສົມບູນປາຖນາໄດ້
ພຣະເຈົ້າຊົງຊັກຊວນມະນຸດໃຫ້ຕ້ອງການພຣະຄຸນຂອງພຣະຄຣິດ
ແລະຊື່ນຊົມໃນຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະ
ນຳມາຫາສັນຕິສຸກ

ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດພະຍາມຍາມຊັກຊວນຈິດໃຈຂອງມະນຸດ
ໃຫ້ຫ່າງເຫີນຈາກບາບ ໂດຍໃຫ້ກັບສູ່ພອນອັນບໍ່ມີທີ່ສິ້ນສຸດທີ່ພຣະ
ຄຣິດຈະຊົງປະທານໃຫ້ຄົນຫລາຍຄົນກັບເຂົ້າຫາຄວາມເພີດເພີນທາງ
ໂລກ ເພື່ອຄວາມສຸກຂອງຕົນເອງ ພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າເຂົາທັງຫລາຍກຳ
ລັງຕື່ມນ້ຳໂສໂຄກແຫ່ງໂລກ ພຣະອົງຊົງເຊື່ອເຊີນເຂົາວ່າ “ເຊີນມາ”
ໃຫ້ຜູ້ຫົວນ້ຳເຂົ້າມາຜູ້ໃດມີໃຈປາຖນາກໍໃຫ້ຜູ້ນັ້ນມາຮັບນ້ຳສຳລັບຊີວິດ
ໂດຍບໍ່ຕ້ອງເສຍຄ່າ” (ພຣະນິມິດ 22:17)

ເຮົາອາດຕ້ອງການສິ່ງໃດດີກວ່າໂລກຈະໃຫ້ເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມ
ຕ້ອງການ ນີ້ຄືຕ້ອງການໃຫ້ພຣະເຈົ້າກ່າວກັບເຮົາ ເຮົາຕ້ອງທູນຂໍໃຫ້
ພຣະອົງປະທານການກັບໃຈໃໝ່ແລະສຳແດງໃຫ້ເຮົາເຫັນຄວາມຮັກ
ອັນບໍ່ມີທີ່ສິ້ນສຸດແລະຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ

ຊີວິດຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດສຳແດງໃຫ້ເຫັນແຈ້ງເຖິງບັນ
ຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ໂດຍສະແດງໃຫ້ເຮົາເຫັນຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ

ເຈົ້າຢາງຄົນບາບ ຫລືຄົນທີ່ທອມຕົນທົ່ວໄປຄົນໜຶ່ງ ບໍ່ຈາເປັນທອມຕົນ
ຂະນະເຂົ້າເຝົ້າພຣະເຈົ້າ ແຕ່ແລ້ວແສງຈາກພຣະຄຣິດໄດ້ສາຍສ່ອງ
ມາຍັງໃຈຂອງເຮົາ ເຮົາມອງເຫັນທັນທີວ່າເຮົາບໍ່ບໍລິສຸດ ເຮົາຕະຫັກ
ວ່າເຮົາເປັນສັດຕູຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ການກະທຳທຸກຢ່າງໃນຊີວິດລ້ວນເຫັນ
ແກ່ຕົວ ເມື່ອເຮົາມອງເຫັນຄວາມຂອງພຣະອົງ ເຮົາຈະຮູ້ວ່າຄວາມ
ຊອບທັມຂອງເຮົາປຽບເໝືອນຜ້າໂສໂຄກສິ້ນໜຶ່ງ ການເສຍສະລະ
ຂອງພຣະຄຣິດເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະກຳຈັດແລະຊຳຮະບາບເຮົາໄດ້ ພຣະຄຣິດ
ເທົ່ານັ້ນທີ່ປ່ຽນຊີວິດຂອງເຮົາໃຫ້ກາຍເປັນມາເໝືອນພຣະອົງ

ແສງຈາກພຣະຣັດສະໝີຂອງພຣະເຈົ້າພຽງນ້ອຍດຽວທີ່ສ່ອງ
ມາຍັງເຮົາ ເຮັດໃຫ້ເຮົາໄດ້ເຫັນຄວາມບາບຂອງເຮົາໄດ້ແຈ້ງຂຶ້ນ
ຄວາມບໍ່ລິສຸດຂອງພຣະຄຣິດເຮັດໃຫ້ມອງເຫັນຄວາມບໍ່ສະອາດໃນຊີ
ວິດຂອງເຮົາ ເຜີຍໃຫ້ເຫັນຈຸດຕ່າງພ້ອຍທຸກຈຸດ ແລະມອງເຫັນຄວາມ
ອ່ອນແອຂອງອຸປະນິໄສເຮັດໃຫ້ເຫັນປະຈັກເຖິງຄວາມຢາກໄດ້ທີ່ຊົ່ວ
ຮ້າຍ ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຂອງຈິດໃຈແລະຄວາມບໍ່ບໍລິສຸດຂອງຮິມປາກ

ເມື່ອເທວະດາໄດ້ລົງມາຫາສາດສະດາພະຍາກອນດານີເອນ
ລາວມອງເຫັນແສງແຫ່ງສະງ່າລາສີອ້ອມລ້ອມເທວະດາ ດານີເອນຮູ້
ສຶກວ່າຕົວເອງເປັນຄົນດ້ອຍອ່ອນແອບໍ່ດີພ້ອມ ລາວຂຽນວ່າ “ຂ້າພະ
ເຈົ້າຜູ້ດຽວໄດ້ຢູ່ເບິ່ງນິມິດອັນແປກປະຫລາດນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີເຫືອບໍ່ມີ
ແຮງເຫລືອຢູ່ເລີຍສີໜ້າກໍປ່ຽນແປງໄປ” (ດານີເອນ 10:8)

ຖ້າເຮົາໄດ້ເຫັນສະງ່າລາສີຈາກສະຫວັນ ເຮົາຈະກຽດຊັງ
ຄວາມເຫັນແກ່ຕົວແລະຄວາມຮັກຕົວເອງຂອງເຮົາ ເຮົາຈະສະແຫວງ
ຫາຄວາມບໍ່ລິສຸດໃຈ ໂດຍຜ່ານຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະຄຣິດ ເຮົາ
ຕ້ອງການສຶກສາບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າແລະຕ້ອງການໃຫ້ມີພະລັກສະ
ນະນິໄສເໝືອນພຣະຄຣິດ

ກວດເບິ່ງຕົວເອງເພື່ອນຢ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງຫລວດ ລາວຈຶ່ງຮູ້ສຶກ
ທ່ອມລົງແລະສາລະພາບຄວາມຜິດບາບຂອງລາວ

ໂປໂລຈຶ່ງຂຽນວ່າ “ເມື່ອກ່ອນນັ້ນເຮົາກໍດຳເນີນຊີວິດຢູ່ໂດຍບໍ່
ມີພຣະບັນຍັດແຕ່ມີພຣະບັນຍັດແລ້ວຄວາມຜິດບາບກໍເກີດຂຶ້ນ (ໂຣມ
7:9) ເມື່ອໂປໂລຕະໜັກເຖິງຄວາມສັກສິດຂອງພຣະບັນຍັດ ລາວ
ມອງເຫັນວ່າຄວາມຮ້າຍກາດພຽງໃດ ລາວຈຶ່ງບໍ່ເປັນຄົນເຍີ້ຍິ່ງຈອງ
ຫອງອີກຕໍ່ໄປ

ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມອງເຫັນຄວາມຜິດທຸກຢ່າງເໝືອນກັນໝົດ
ພຣະອົງຊົງຄິດເໝືອນເຮົາວ່າຄວາມບາບຊົງຮ້າຍແຮງກວ່າອີກຢ່າງອື່ນ
ເຮົາອາດມອງເຫັນຄວາມຜິດບາບຢ່າງວ່າເປັນເລື້ອງເລັກນ້ອຍ ແຕ່
ໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນວ່າບໍ່ມີຄວາມຜິດຢ່າງໃດທີ່ຮຽກວ່າ
ເລັກນ້ອຍ ຫລາຍເທື່ອມະນຸດຕັດສິນໃຈອັນໃດບໍ່ຖືກເລີຍ ແຕ່ພຣະ
ເຈົ້າມອງເບິ່ງທຸກສິ່ງຕາມທີ່ເປັນຈິງ ມະນຸດມອງເບິ່ງວ່າຄົນເມົາແລ້ວ
ສະລຸບວ່າເຂົາຂຶ້ນສະຫວັນບໍ່ໄດ້

ແຕ່ກັບວ່າບໍ່ຕຳໜີຄົນທີ່ເຫັນແກ່ຕົວຫລືຄົນ ໂລບເອົາຂອງຄົນ
ອື່ນ ຊຶ່ງສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນຄວາມທີ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ພໍພຣະໄທ ເພາະແຕກ
ຕ່າງໄປຈາກອຸປະນິໄສທີ່ປຸງນຸດ້ວຍຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ ຄວາມຮັກ
ທີ່ບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວເປັນສ່ວນໜຶ່ງໃນທຳມະຊາດແຫ່ງສະຫວັນ

ຄົນບາບໜ້າຮູ້ສຶກລະອາຍໃຈ ເຂົາອາດຕ້ອງການພຣະຄຸນ
ຂອງພຣະຄຣິດ ຄົນທີ່ທະນົງຕົນອາດບໍ່ຕ້ອງການເພາະຄວາມຍິ່ງໄດ້
ປົກປິດໃຈເຂົາໄປຈາກພຣະຄຣິດຕະຫລອດ ຈົນພຣະພອນອັນຫລວງ
ຫລາຍທີ່ພຣະອົງຈະປະທານ

ພຣະເຢຊູຊົງເລົ່າເລື້ອງຄົນເກັບພາສີຄົນໜຶ່ງທີ່ກົມຫົວອະທິ
ຖານວ່າ “ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ ຂໍຊົງໂຜດເມດຕາຂ້າພຣະອົງຜູ້ເປັນຄົນ

ແລວພຣະເຢຊູຊົງຢຸກຕົວຢ່າງຊາວຟາລີຊາຍທີ່ຂອບພຣະຄຸນ
ພຣະເຈົ້າວ່າເຂົາບໍ່ເປັນຄົນອື່ນ ຄຳອະທິຖານຂອງເຂົາສະແດງໃຫ້ວ່າ
ໃຈຂອງເຂົາຖືກປິດຈາກພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ເພາະເຂົາຢູ່ຫ່າງ
ຈາກພຣະເຈົ້າຫລາຍ ເຂົາຈຶ່ງບໍ່ຮູ້ວ່າຕົນເອງບາບພຽງໃດເຂົາບໍ່ໄດ້ປຽບ
ທຽບຊີວິດຂອງຕົນເອງກັບຊີວິດທີ່ມີມິນໄຮ່ມິນທິນຂອງພຣະເຈົ້າ ເຂົາ
ບໍ່ຮູ້ສຶກຈຳເປັນຕ້ອງມີເຂົາບໍ່ໄດ້ຮັບອັນໃດເລີຍ

ເມື່ອເຮົາຮູ້ວ່າເຮົາເຮັດບາບຢ່າລໍຖ້າຈົນກວ່າເຮົາຈະດີຂຶ້ນ ເຮົາ
ອາດຄິດວ່າເຮົາຍັງບໍ່ດີພໍທີ່ຈະເຂົ້າມາພົບພຣະຄຣິດ ເຮົາຫວັງວ່າຈະດີ
ຂຶ້ນໂດຍການເຮັດດີຂຶ້ນໂດຍການເຮັດດີດ້ວຍຕົວເຮົາເອງຫລື?

ຄົນທີ່ໂອເປຍ (ຜິວດຳ) ປ່ຽນວັນນະຂອງຕົນເອງໄດ້ຫລື?
ຫລືເສືອດາວປ່ຽນລາຍຂອງມັນ ຖ້າໄດ້ແລ້ວເຈົ້າທັງຫລາຍຜູ້ທີ່ເຄີຍ
ເຮັດການກະທຳຄວາມຊົ່ວຈະກະທຳຄວາມກໍໄດ້” (ເຢເຣມີຢາ 13:23)

ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ຊ່ວຍເຮົາໄດ້ ເຮົາບໍ່ຕ້ອງຈະຄອຍຈົນກວ່າ
ຈະມີຜູ້ໃດມາອ້ອນວອນໃຫ້ປ່ຽນຫລືຈົນກະທັ່ງເຮົາສາມາດຊະນະ
ຄວາມຊົ່ວໄດ້ເສຍກ່ອນ ເພາະເຮົາບໍ່ສາມາດເຮັດອັນໃດດ້ວຍຕົວເຮົາ
ເອງໄດ້ ເຮົາຄວາມມາຫາພຣະຄຣິດໃນລັກສະນະທີ່ເຮົາຍັງເປັນຢູ່

ພຣະເຈົ້າມີຄວາມຮັກແລະຄວາມເມດຕາຢ່າງຫລາຍລົ້ນ ແຕ່
ຢ່າຄິດວ່າພຣະອົງຈະຊ່ວຍເຮົາໄດ້ຖ້າເຮົາບໍ່ຍອມຮັບພຣະຄຸນຂອງ
ພຣະອົງ ເຮົາຈະເບິ່ງບໍ່ເຫັນຄວາມຮ້າຍກາດຂອງຄວາມບາບ ນອກ
ຈາກເສຍເຮົາຈະຫລຽວເບິ່ງໄມ້ກາງແຂນຂອງພຣະເຢຊູ ເມື່ອມະນຸດ
ກ່າວວ່າພຣະເຈົ້າຊົງເມດຕາ ພຣະອົງບໍ່ຍອມໃຫ້ຄົນບາບພິນາດ ເຂົາ
ເຫລົ່ານັ້ນຄວນພິຈາະນາການສິ້ນພຣະຊົນເພື່ອຄວາມບາບຂອງພຣະ
ອົງ ເຮົາບໍ່ສາມາດໄດ້ຄວາມລອດຈາກວິທີອື່ນ ຫາກປັດສະຈາກການ
ເສຍສະລະຂອງພຣະຄຣິດ ເຮົາຈະຫລີກພົ້ນຈາກອຳນາດຂອງຄວາມ

ຄວາມຫວັງຢາກດຽວເທົ່ານັ້ນສາລະປະຊິວິດໃນສະຫວັນ ນັ້ນຄືການມອບ
ຕົວເຂົາໃຫ້ກັບພຣະຄຣິດ

ການເບິ່ງຕົວຢ່າງບຸກຄົນທີ່ເອີ້ນຕົນເອງວ່າເປັນຄຣິສະຕຽນ
ບາງເທື່ອຄົນບາບໃຊ້ເປັນຂໍ້ແກ້ຕົວວ່າ “ຂ້ອຍເປັນຄົນດີບໍ່ແພ້ເຂົາ ເຂົາ
ບໍ່ເຫັນມີອັນໃດດີໄປກວ່າຂ້ອຍ ເຮົາມັກສິ່ງບັນເທີງຕ່າງໆ ເໝືອນຂ້ອຍ
ເຂົາມັກເຮັດຕາມໃຈຕົວເອງ”

ດ້ວຍເຫດນີ້ຄົນບາບໄດ້ນຳຄວາມຜິດຂອງຄົນອື່ນມາເປັນຂໍ້
ແກ້ຕົວວ່າເປັນຫຍັງເຂົາຄວນປະພຶດຄວາມທີ່ຄວາມປະພຶດ ແຕ່ຄວາມ
ຜິດຂອງຜູ້ອື່ນບໍ່ໜ້າຈະເປັນຂໍ້ແກ້ຕົວຂອງໃຜ ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໃຫ້ເຂົາ
ເອົາຄົນບາບເປັນແບບຢ່າງ ພຣະບຸດຜູ້ໄຮ້ມົນທົນເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີ
ຂອງເຮົາສະເໝີມາ ບຸກຄົນທີ່ຕິຕຽນຄວາມປະພຶດຂອງຜູ້ອື່ນ ຜູ້ນັ້ນ
ຄວນສະແດງແບບຢ່າງການດຳເນີນຊີວິດທີ່ດີຕ່າງຫາກ ຖ້າເຂົາຮູ້ໃນ
ໃຈວ່າຄຣິສະຕຽນຄວນປະພຶດປະຕິບັດຢ່າງໃດ ຄວາມຜິດຂອງເຂົາບໍ່
ຮ້າຍກວ່າຫລື? ເມື່ອເຂົາຮູ້ວ່າສິ່ງໃດຖືກຕ້ອງ ແຕ່ຕົວເອງບໍ່ກັບ
ເຮັດຕາມ

ເຮົາບໍ່ຕ້ອງຊັກຊ້າກັບການລະຖິ້ມຄວາມບາບ ເຮົາຄວນຈະ
ຫາວິທີທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງເຮົາບໍລິສຸດ ໂດຍທາງພຣະຄຣິດ ຄົນຈຳ
ນວນໜຶ່ງທີ່ເຮັດຜິດໃນຂໍ້ນີ້ຈິ່ງຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າທັງຫລາຍຕ້ອງສູນເສຍຊີ
ວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ

ຊີວິດໃນແຜ່ນດິນໂລກບໍ່ແນ່ນອນ ບາງຄົນອາດມີອາຍຸສັ້ນ
ການຜັດວັນປະກັນພຸ່ງບໍ່ຍອມຮັບຟັງພຣະສຸຣະສຽງຂອງພຣະວິນ
ຍານບໍລິສຸດ ແລະເລືອກທີ່ຈະຢູ່ກັບຄວາມບາບເປັນສິ່ງທີ່ມີອັນຕະລາຍ
ຫລາຍ ດັ່ງນັ້ນການຊັກຊ້າບໍ່ຍອມເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າເທົ່າກັບເປັນການ
ເລືອກໃນສິ່ງດັ່ງກ່າວ

ຈະເກີດຂຶ້ນ ຄົງບໍ່ເກີດຂຶ້ນກັບເຂົາແນ່ນອນ ຕັ້ງແຕ່ນັ້ນໃນຄວາມຜິດທີ່
ເລັກນ້ອຍກໍເປັນການລະເມີດພຣະບັນຍັດອັນບໍ່ມີການປ່ຽນແປງຂອງ
ພຣະເຈົ້າ ການບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງຄົນທັງສອງເຮັດໃຫ້ເຂົາຕ້ອງຖືກແຍກ
ອອກຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະໃຫ້ຄວາມເລື້ອຍໂສກຕະຫລອດເຖິງຄວາມ
ຕາຍເຂົ້າມາສູ່ໂລກ ປີແລ້ວປີເລົ່າສຽງຮ້ອງໄຫ້ຢ່າງບໍ່ຂາດສາຍຈະໄດ້
ຍິນຈາກພື້ນໂລກສະເໝີ ໂລກທັງໂລກກຳລັງຢູ່ໃນຄວາມທຸກ ແມ່ນແຕ່
ສະຫວັນກໍຍັງໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກບາບຂອງເຮົາ ພຣະຄຣິດຊົງສິ້ນ
ພຣະຊົນເທິງຄາວາລີເພື່ອຄວາມບາບ ຂໍຢ່າໃຫ້ເຮົາຄິດວ່າບາບເປັນ
ເລື່ອງບໍ່ສຳຄັນ

ບາບທຸກສະນິດ ແລະການປະຕິເສດພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງ
ທຸກຢ່າງເຮັດໃຫ້ຈິດມະນຸດກະດ້າງ ເປັນຜົນໃຫ້ເຮົາບໍ່ເຂົ້າໃຈໃນຄວາມ
ຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຄວາມບາບເຮັດໃຫ້ເຮົາບໍ່ສົນໃຈເຊື່ອຟັງ ຂາດຄວາມ
ສາມາດທີ່ຈະເຊື່ອຟັງພຣະສຸຣະສຽງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຂອງ
ພຣະເຈົ້າ

ຫລາຍຄົນຮູ້ວ່າເຮັດຜິດ ແຕ່ກໍບໍ່ຍອມປ່ຽນວິຖີຊີວິດໃໝ່ ເຂົາ
ຄິດວ່າເຂົາຈະປ່ຽນເວລາໃດກໍໄດ້ຕາມໃຈຕ້ອງການ ເຂົາຄິດວ່າເຂົາສາ
ມາດປະຕິເສດພຣະເຈົ້າຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກ ແລະຍັງສາມາດໄດ້ຍິນພຣະສຸ
ຣະສຽງແຫ່ງຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງ ເຂົາເຊື່ອຊາຕານ ແຕ່ເຂົາ
ວາງແຜນໄວ້ວ່າຖ້າມີອັນໃດຮ້າຍແຮງເກີດຂຶ້ນ ເຂົາຈະຟ້າວກັບມາຫາ
ເພິ່ງພຣະເຈົ້າທັນທີ ວິທີນີ້ບໍ່ແມ່ນເຮັດໄດ້ງ່າຍໆ ຄວາມບາບປ່ຽນ
ຄວາມປາຖນານິໄສແລະປັນແຕ່ງອຸປະນິໄສຂອງເຂົາໃໝ່ໄດ້ ເມື່ອມີຊີ
ວິດແບບຄວາມບາບໜ້ອຍຄົນທີ່ຕ້ອງການເປັນຢ່າງພຣະເຢຊູ

ຄວາມຜິດພຽງສິ່ງດຽວໃນອຸປະນິໄສ ຫລືຄວາມຢາກໄດ້ທີ່ຜິດ
ທີ່ມີໃນໃຈຈະເຮັດໃຫ້ອຳນາດຂອງພຣະກິດຕິຄຸນ ທີ່ຈະປ່ຽນແປງເຮົາ

ພຣະຄຣິດພ້ອມທີ່ໃຫ້ເຮົາໄດ້ຮັບອິສະລະຈາກບາບ ແຕ່ກໍບໍ່
ບັງຄັບໃຫ້ເຮົາເລືອກທາງຂອງພຣະອົງ ເຮົາອາດເລືອກທີ່ເຮັດບາບຕໍ່
ໄປ ເຮົາບໍ່ຕ້ອງການເປັນອິສະລະຈາກບາບ ຖ້າເຮົາໄດ້ຍອມຮັບພຣະ
ຄຸນຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງຈະເຮັດອັນໃດໄດ້ຫລາຍກວ່ານີ້ອີກ?

ເຮົາທຳລາຍຕົວເອງເຮົາ ໂດຍການຫັນຫລັງໃຫ້ກັບຄວາມຮັກ
ຂອງພຣະເຈົ້າ ໂປໂລຊຽນໄວ້ວ່າ “ເພາະພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າໃນ
ຄວາມທີ່ກະລຸນາເຮົາໄດ້ພັງເຈົ້າໃນວັນແຫ່ງຄວາມພົ້ນ ເຮົາໄດ້ສົງ
ເຄາະເຈົ້າ ບັດນີ້ແຫລະຄືຄວາມແຫ່ງພຣະກະລຸນາ ບັດນີ້ແຫລະ
ຄືວັນແຫ່ງຄວາມໂຜດໃຫ້ພົ້ນ” “ວັນນີ້ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ຍິນພຣະ
ສະຣະສຽງຂອງພຣະອົງຢ່າໃຫ້ໃຈຂອງທ່ານແຂງກະດ້າງໄປ” (2ໂກ
ຣິນໂທ 6:2; ເຮັບເຣີ 3:7,8)

ພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າ “ຢ່າສົນໃຈໃນຮູບຮ່າງຂອງລາວ ເຮົາບໍ່
ຍອມເອົາລາວ ເພາະວ່າການຕັດສິນໃຈຂອງເຮົາບໍ່ຄືມະນຸດ ມະນຸດ
ເບິ່ງແຕ່ສິ່ງທີ່ຢູ່ຂ້າງນອກເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ວ່າເຮົາເບິ່ງພາຍໃນຈິດໃຈ”
(1ຊາມູເອນ 16:7 ຈິດມະນຸທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສຸກແລະຄວາມເສົ້າ
ບໍ່ແມ່ນຈິດທີ່ບໍລິສຸດ ມັນມີແຕ່ຄວາມສັດຈະທັມ ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງຮູ້ຊຶ້ງ
ເຖິງຄວາມຕ້ອງການຂອງເຮົາ ຊົງຮູ້ວ່າເຮົາຕ້ອງການເຮັດຫຍັງ ເຮົາ
ຕ້ອງການເຂົ້າມາຫາພຣະອົງ ທັງໆ ທີ່ເຮົາເບີ້ອນດ້ວຍບາບຢ່າງ
ນັ້ນ ຈົ່ງເປີດໃຈຂອງເຮົາໃຫ້ພຣະອົງຜູ້ຊົງສາມາດມອງເຫັນທຸກສິ່ງໄດ້
ເຮົາອາດກ່າວຢ່າງດຽວກັນທີ່ດາວິດໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ “ພຣະເຈົ້າຂະ ຂໍ
ພຣະອົງຊົງກວດເບິ່ງຂ້ານ້ອຍ ແລະຮູ້ເຖິງຈິດໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍ ຂໍ
ພຣະອົງຊົງທົດສອບເບິ່ງຂ້ານ້ອຍ ແລະເປີດເຜີຍຄວາມນຶກຄິດທັງ
ຫລາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ ຂໍພຣະອົງຊົງທອດພຣະເນດເບິ່ງວ່າ ຂ້ານ້ອຍມີ

ສັດຊື່ໃຫຍ່ແກ່ຂານອຍ” (ເພງສັນລະເສີນ 51:10 ເຮົາຄວນຊື່ສັດຕະນາ
ເອງ ເຮົາຄວນໃຫ້ຄວາມຈິງແກ່ໃຈໃນເລື່ອງນີ້ເໝືອນດັ່ງວ່າຊີວິດຂອງ
ເຮົາຕົກຢູ່ໃນອັນຕະລາຍເປັນເລື່ອງລະຫວ່າງເຮົາກັບພຣະເຈົ້າທີ່ຕ້ອງ
ການໃຫ້ຮຽບຮ້ອຍຕັ້ງແຕ່ບັດນີ້ແລະຕະຫລອດການ ຄວາມຫວັງຢ່າງ
ດຽວບໍ່ໄດ້ຊ່ອຍເຮົາລອດໄດ້

ຈົ່ງສຶກສາພຣະວັດຈະນະດ້ວຍການອະທິຖານ ພຣະວັດຈະ
ນະສອນເຮົາເລື່ອງພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ບອກເຮົາເລື່ອງຊີວິດ
ຂອງພຣະຄຣິດ ແລະເຮັດຢ່າງໃດຈຶ່ງຈະເປັນຜູ້ບໍລິສຸດ “ຈົ່ງອົດສາພະ
ຍາມທີ່ຈະຢູ່ຢ່າງສະຫງົບສຸກກັບຄົນທັງຫລາຍ ແລະອົດທົນພະຍາ
ຍາມທີ່ຈະໄດ້ໃຈບໍລິສຸດຊຶ່ງຖ້າໃຈບໍ່ບໍລິສຸດກໍຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດໄດ້ເຫັນອົງ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ” (ເຮັບເຣີ 12:14) ພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າສໍາ
ແດງໃຫ້ເຫັນຄວາມບາບຄືອັນໃດ ຊື້ໃຫ້ເຫັນຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງວ່າຈະໄດ້
ລອດຢ່າງໃດ ເຮົາຄວນອ່ານຢ່າງລະອຽດເພາະນັ້ນຄືຄໍາສັ່ງຂອງພຣະ
ເຈົ້າມີຕໍ່ເຮົາ

ເມື່ອເຮົາເຫັນຄວາມຮ້າຍກາດຂອງຄວາມບາບ ເຮົາກໍຈະເຫັນ
ສະພາບທີ່ແທ້ຈິງຂອງເຮົາເອງ ແຕ່ຢ່າງທີ່ຖອຍໝົດຫວັງພຣະຄຣິດມາ
ເພື່ອຊ່ອຍຄົນບາບ ເຮົາບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າຮັກເຮົາ ພຣະ
ອົງຊົງມອບຄວາມຮັກທີ່ປະເສີດສຸດແກ່ເຮົາແລ້ວ “ຄືພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງສະ
ຖິດຢູ່ໃນພຣະຄຣິດໄດ້ຊົງກະທໍາໃຫ້ມະນຸດຄົນດີກັບພຣະອົງ ບໍ່ໄດ້ຊົງ
ຖືໂທດໃນການຜິດບາບຂອງເຂົາ ແລະຊົງມອບຂ່າວເລື່ອງການທີ່
ພຣະອົງໃຫ້ຄົນດີກັນນັ້ນໄວ້ກັບເຮົາ” (2ໂກຣິນໂທ 5:19)

ພຣະເຈົ້າຊົງຊັກຈູງຈິດໃຈເຫລົ່າບຸດທິດາຂອງພຣະອົງໃຫ້ມາ
ຫາພຣະອົງດ້ວຍຄວາມຮັກ ບິດາມານດາໃນໂລກອາດມີຄວາມອົດທົນ
ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງທົນຕໍ່ຄວາມຜິດພາດຂອງເຮົາຫລາຍກວ່ານັ້ນອີກ

ຄວນມອງເບິ່ງພຣະຜູ້ໄຖ ແລະລະນຶກເຖິງຄຸນຄວາມດີຂອງພຣະອົງ
ເມື່ອເຮົາມອງຫາພຣະອົງກໍຈະຊ່ອຍເຮົາ ເຮົາຮູ້ວ່າເຮົາໄດ້ເຮັດບາບ
ແຕ່ເຮົາກໍບອກຊາຕານໄດ້ວ່າ “ຄຳນີ້ເປັນຄຳສັດຈິງ ແລະສົມຄວນທີ່
ທັງປວງຈະຮັບໄວ້ ຄືພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້ເຂົ້າມາໃນໂລກ ເພື່ອຈະໂຜດ
ເອົາຄົນບາບໃຫ້ພົ້ນ ແລະນຳໃຈພວກຄົນບາບນັ້ນແມ່ນເຮົານີ້ແຫລະ
ເປັນຜູ້ຕົ້ນ” (1 ຕີໂມທຽວ 1:15) ແລ້ວເຮົາກໍຈະໄດ້ລອດໂດຍຄວາມ
ຮັກອັນບໍລິບູນຂອງພຣະອົງ

ພຣະເຢຊູກ່າວຖາມຊີໂມນເຖິງລູກຊາຍໜີ້ສອງຄົນ ຄົນໜຶ່ງ
ເປັນໜີ້ຫລາຍ ນາຍໄດ້ຍົກໜີ້ຂອງຄົນທັງສອງໝົດ ພຣະຄຣິດຊົງ
ຖາມຊີໂມນວ່າຊາຍຄົນໃດຈະຮັກລາວຫລາຍກວ່າກັນ ຊີໂມນທູນວ່າ
“ຂ້ານ້ອຍຄິດວ່າຄົນທີ່ເພິ່ນໄດ້ໂຜດຍົກໜີ້ໃຫ້ຫລາຍນັ້ນເປັນຜູ້ຫລາຍ”
(ລູກາ 7:43)

ເຮົາເປັນຄົນບາບໜາ ແຕ່ພຣະຄຣິດສິ້ນພຣະຊົນເພື່ອເຮົາຈະ
ໄດ້ຮັບການອະໄພໂທດ ການເສຍສະລະຂອງພຣະອົງພຽງພໍທີ່ຈະ
ຄວບຄຸມຄວາມບາບຂອງເຮົາທັງໝົດ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການຍົກໂທດຫລາຍ
ທີ່ສຸດ ເຂົາຈະຢູ່ໃກ້ສິດກັບພຣະຄຣິດເທິງສະຫວັນ ເຂົາສັນລະເສີນໃນ
ຄວາມຮັກອັນໃຫຍ່ຫລວງແລະການເສຍສະລະຢ່າງບໍ່ມີທີ່ສິ້ນສຸດຂອງ
ພຣະອົງ

ເມື່ອເຮົາເຂົ້າໃຈຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນແລ້ວ
ເຮົາກໍຈະມອງເຫັນຄວາມຮ້າຍກາດຂອງຄວາມບາບດີຂຶ້ນ ເມື່ອເຮົາ
ມອງເບິ່ງວ່າພຣະອົງເດີນທາງໄກພຽງໃດທີ່ຈະລົງມາສຳພັດເຮົາ ເຮົາກໍ
ຈະເຂົ້າໃຈເຖິງການເສຍສະລະຂອງພຣະຄຣິດໄດ້ ເມື່ອນັ້ນເຮົາກໍຈະ
ສຳນຶກບາບໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງໃຈຂອງເຮົາຈະມີແຕ່ຄວາມຮັກເພື່ອພຣະອົງ

be made righteous? It is only through Christ that we can be brought into harmony with God, with holiness; but how are we to come to Christ? Many are asking the same question as did the multitude on the Day of Pentecost, when, convicted of sin, they cried out, "What shall we do?" The first word of Peter's answer was, "Repent." [Acts 2:37, 38](#). At another time, shortly after, he said, "Repent, ... and be converted, that your sins may be blotted out." [Acts 3:19](#). Repentance includes sorrow for sin and a turning away from it. We shall not renounce sin unless we see its sinfulness; until we turn away from it in heart, there will be no real change in the life. There are many who fail to understand the true nature of repentance. Multitudes sorrow that they have sinned and even make an outward reformation because they fear that their wrongdoing will bring suffering upon themselves. But this is not repentance in the Bible sense. They lament the suffering rather than the sin. Such was the grief of Esau when he saw that the birthright was lost to him forever. Balaam, terrified by the angel standing in his pathway with drawn sword, acknowledged his guilt lest he should

[Matthew 27:1](#). The confession was forced from his guilty soul by an awful sense of condemnation and a fearful looking for of judgment. The consequences that were to result to him filled him with terror, but there was no deep, heartbreaking grief in his soul, that he had betrayed the spotless Son of God and denied the Holy One of Israel. Pharaoh, when suffering under the judgments of God, acknowledged his sin in order to escape further punishment, but returned to his defiance of Heaven as soon as the plagues were stayed. These all lamented the results of sin, but did not sorrow for the sin itself. But when the heart yields to the influence of the Spirit of God, the conscience will be quickened, and the sinner will discern something of the depth and sacredness of God's holy law, the foundation of His government in heaven and on earth. The "Light, which lighteth every man that cometh into the world," illumines the secret chambers of the soul, and the hidden things of darkness are made manifest. [John 1:9](#). Conviction takes hold upon the mind and heart. The sinner has a sense of the righteousness of Jehovah and feels the terror of appearing, in his own

fair, illustrates the nature of true sorrow for sin. His repentance was sincere and deep. There was no effort to palliate his guilt; no desire to escape the judgment threatened, inspired his prayer. David saw the enormity of his transgression; he saw the defilement of his soul; he loathed his sin. It was not for pardon only that he prayed, but for purity of heart. He longed for the joy of holiness—to be restored to harmony and communion with God. This was the language of his soul: “Blessed is he whose transgression is forgiven, whose sin is covered. Blessed is the man unto whom the Lord imputeth not iniquity, And in whose spirit there is no guile.” [Psalm 32:1, 2](#). “Have mercy upon me, O God, according to Thy loving-kindness:
According unto the multitude of Thy tender mercies blot out my transgressions....
For I acknowledge my transgressions: and my sin is ever before me.... Purge me with hyssop, and I shall be clean: wash me, and I shall be whiter than snow.... Create in me a clean heart, O God; And renew a right spirit within me.

Deliver me from bloodguiltiness, O God, Thou
God of my salvation: And my tongue shall sing aloud of
Thy righteousness.” [Psalm 51:1-14](#). A repentance such
as this, is beyond the reach of our own power to
accomplish; it is obtained only from Christ, who ascended
up on high and has given gifts unto men. Just here is a
point on which many may err, and hence they fail of
receiving the help that Christ desires to give them. They
think that they cannot come to Christ unless they first
repent, and that repentance prepares for the forgiveness
of their sins. It is true that repentance does precede the
forgiveness of sins; for it is only the broken and contrite
heart that will feel the need of a Saviour. But must the
sinner wait till he has repented before he can come to
Jesus? Is repentance to be made an obstacle between
the sinner and the Saviour?

The Bible does not teach that the sinner must repent
before he can heed the invitation of Christ, “Come unto
Me, all ye that labor and are heavy-laden, and I will give
you rest.” [Matthew 11:28](#). It is the virtue that goes forth
from Christ, that leads to genuine repentance. Peter

more repent without the Spirit of Christ or Christ to awaken the conscience than we can be pardoned without Christ.

Christ is the source of every right impulse. He is the only one that can implant in the heart enmity against sin.

Every desire for truth and purity, every conviction of our own sinfulness, is an evidence that His Spirit is moving upon our hearts. Jesus has said, "I, if I be lifted up from the earth, will draw all men unto Me." [John 12:32](#). Christ must be revealed to the sinner as the Saviour dying for the sins of the world; and as we behold the Lamb of God upon the cross of Calvary, the mystery of redemption begins to unfold to our minds and the goodness of God leads us to repentance. In dying for sinners, Christ manifested a love that is incomprehensible; and as the sinner beholds this love, it softens the heart, impresses the mind, and inspires contrition in the soul. It is true that men sometimes become ashamed of their sinful ways, and give up some of their evil habits, before they are conscious that they are being drawn to Christ. But whenever they make an effort to reform, from a sincere desire to do right, it is the power of Christ that is drawing

persecution, the commandment comes home to the conscience. The wickedness of their life, the deep-seated sin of the soul, is revealed to them. They begin to comprehend something of the righteousness of Christ, and exclaim, "What is sin, that it should require such a sacrifice for the redemption of its victim? Was all this love, all this suffering, all this humiliation, demanded, that we might not perish, but have everlasting life?" The sinner may resist this love, may refuse to be drawn to Christ; but if he does not resist he will be drawn to Jesus; a knowledge of the plan of salvation will lead him to the foot of the cross in repentance for his sins, which have caused the sufferings of God's dear Son. The same divine mind that is working upon the things of nature is speaking to the hearts of men and creating an inexpressible craving for something they have not. The things of the world cannot satisfy their longing. The Spirit of God is pleading with them to seek for those things that alone can give peace and rest—the grace of Christ, the joy of holiness. Through influences seen and unseen, our Saviour is constantly at work to attract the minds of men

that is at first come. And whosoever will, let him take the water of life freely." [Revelation 22:17](#). You who in heart long for something better than this world can give, recognize this longing as the voice of God to your soul. Ask Him to give you repentance, to reveal Christ to you in His infinite love, in His perfect purity. In the Saviour's life the principles of God's law—love to God and man—were perfectly exemplified. Benevolence, unselfish love, was the life of His soul. It is as we behold Him, as the light from our Saviour falls upon us, that we see the sinfulness of our own hearts. We may have flattered ourselves, as did Nicodemus, that our life has been upright, that our moral character is correct, and think that we need not humble the heart before God, like the common sinner: but when the light from Christ shines into our souls, we shall see how impure we are; we shall discern the selfishness of motive, the enmity against God, that has defiled every act of life. Then we shall know that our own righteousness is indeed as filthy rags, and that the blood of Christ alone can cleanse us from the defilement of sin, and renew our hearts in His own likeness. One ray of the

unhallowed desires, the impurity of the heart, the impurity of the lips. The sinner's acts of disloyalty in making void the law of God, are exposed to his sight, and his spirit is stricken and afflicted under the searching influence of the Spirit of God. He loathes himself as he views the pure, spotless character of Christ. When the prophet Daniel beheld the glory surrounding the heavenly messenger that was sent unto him, he was overwhelmed with a sense of his own weakness and imperfection. Describing the effect of the wonderful scene, he says, "There remained no strength in me: for my comeliness was turned in me into corruption, and I retained no strength."

[Daniel 10:8](#). The soul thus touched will hate its selfishness, abhor its self-love, and will seek, through Christ's righteousness, for the purity of heart that is in harmony with the law of God and the character of Christ. Paul says that as "touching the righteousness which is in the law"—as far as outward acts were concerned—he was "blameless" ([Philippians 3:6](#)); but when the spiritual character of the law was discerned, he saw himself a sinner. Judged by the letter of the law as men apply it to

once: but when the commandment came, sin reigned, and I died.” [Romans 7:9](#). When he saw the spiritual nature of the law, sin appeared in its true hideousness, and his self-esteem was gone. God does not regard all sins as of equal magnitude; there are degrees of guilt in His estimation, as well as in that of man; but however trifling this or that wrong act may seem in the eyes of men, no sin is small in the sight of God. Man's judgment is partial, imperfect; but God estimates all things as they really are. The drunkard is despised and is told that his sin will exclude him from heaven; while pride, selfishness, and covetousness too often go unrebuked. But these are sins that are especially offensive to God; for they are contrary to the benevolence of His character, to that unselfish love which is the very atmosphere of the unfallen universe. He who falls into some of the grosser sins may feel a sense of his shame and poverty and his need of the grace of Christ; but pride feels no need, and so it closes the heart against Christ and the infinite blessings He came to give. The poor publican who prayed, “God be merciful to me a sinner” ([Luke 18:13](#)),

spirit of God to do its gracious work and set him free from the power of sin. The Pharisee's boastful, self-righteous prayer showed that his heart was closed against the influence of the Holy Spirit. Because of his distance from God, he had no sense of his own defilement, in contrast with the perfection of the divine holiness. He felt no need, and he received nothing. If you see your sinfulness, do not wait to make yourself better. How many there are who think they are not good enough to come to Christ. Do you expect to become better through your own efforts? "Can the Ethiopian change his skin, or the leopard his spots? then may ye also do good, that are accustomed to do evil." [Jeremiah 13:23](#). There is help for us only in God. We must not wait for stronger persuasions, for better opportunities, or for holier tempers. We can do nothing of ourselves. We must come to Christ just as we are. But let none deceive themselves with the thought that God, in His great love and mercy, will yet save even the rejecters of His grace. The exceeding sinfulness of sin can be estimated only in the light of the cross. When men urge that God is too good to

and be restored to communion with holy beings, impossible for them again to become partakers of spiritual life,—it was because of this that Christ took upon Himself the guilt of the disobedient and suffered in the sinner's stead. The love and suffering and death of the Son of God all testify to the terrible enormity of sin and declare that there is no escape from its power, no hope of the higher life, but through the submission of the soul to Christ. The impenitent sometimes excuse themselves by saying of professed Christians, "I am as good as they are. They are no more self-denying, sober, or circumspect in their conduct than I am. They love pleasure and self-indulgence as well as I do." Thus they make the faults of others an excuse for their own neglect of duty. But the sins and defects of others do not excuse anyone, for the Lord has not given us an erring human pattern. The spotless Son of God has been given as our example, and those who complain of the wrong course of professed Christians are the ones who should show better lives and nobler examples. If they have so high a conception of what a Christian should be, is not their own

thousands have cried to their eternal loss: I will not here dwell upon the shortness and uncertainty of life; but there is a terrible danger—a danger not sufficiently understood—in delaying to yield to the pleading voice of God's Holy Spirit, in choosing to live in sin; for such this delay really is. Sin, however small it may be esteemed, can be indulged in only at the peril of infinite loss. What we do not overcome, will overcome us and work out our destruction. Adam and Eve persuaded themselves that in so small a matter as eating of the forbidden fruit there could not result such terrible consequences as God had declared. But this small matter was the transgression of God's immutable and holy law, and it separated man from God and opened the floodgates of death and untold woe upon our world. Age after age there has gone up from our earth a continual cry of mourning, and the whole creation groaneth and travaileth together in pain as a consequence of man's disobedience. Heaven itself has felt the effects of his rebellion against God. Calvary stands as a memorial of the amazing sacrifice required to atone for the transgression of the divine law. Let us not

only making you less inclined to yield, but less capable of yielding, to the tender pleading of God's Holy Spirit. Many are quieting a troubled conscience with the thought that they can change a course of evil when they choose; that they can trifle with the invitations of mercy, and yet be again and again impressed. They think that after doing despite to the Spirit of grace, after casting their influence on the side of Satan, in a moment of terrible extremity they can change their course. But this is not so easily done. The experience, the education, of a lifetime, has so thoroughly molded the character that few then desire to receive the image of Jesus. Even one wrong trait of character, one sinful desire, persistently cherished, will eventually neutralize all the power of the gospel. Every sinful indulgence strengthens the soul's aversion to God. The man who manifests an infidel hardihood, or a stolid indifference to divine truth, is but reaping the harvest of that which he has himself sown. In all the Bible there is not a more fearful warning against trifling with evil than the words of the wise man that the sinner "shall be holden with the cords of his sins." [Proverbs 5:22](#).

do: We have destroyed ourselves by our determined rejection of His love. “Behold, now is the accepted time; behold, now is the day of salvation.” “Today if ye will hear His voice, harden not your hearts.” [2 Corinthians 6:2](#); [Hebrews 3:7, 8](#). “Man looketh on the outward appearance, but the Lord looketh on the heart”—the human heart, with its conflicting emotions of joy and sorrow; the wandering, wayward heart, which is the abode of so much impurity and deceit. [1 Samuel 16:7](#). He knows its motives, its very intents and purposes. Go to Him with your soul all stained as it is. Like the psalmist, throw its chambers open to the all-seeing eye, exclaiming, “Search me, O God, and know my heart: try me, and know my thoughts: and see if there be any wicked way in me, and lead me in the way everlasting.” [Psalm 139:23, 24](#). Many accept an intellectual religion, a form of godliness, when the heart is not cleansed. Let it be your prayer, “Create in me a clean heart, O God; and renew a right spirit within me.” [Psalm 51:10](#). Deal truly with your own soul. Be as earnest, as persistent, as you would be if your mortal life were at stake. This is a matter

Christ, the great principles of holiness, without which no man shall see the Lord.” [Hebrews 12:14](#). It convinces of sin; it plainly reveals the way of salvation. Give heed to it as the voice of God speaking to your soul. As you see the enormity of sin, as you see yourself as you really are, do not give up to despair. It was sinners that Christ came to save. We have not to reconcile God to us, but—O wondrous love!—God in Christ is “reconciling the world unto Himself.” [2 Corinthians 5:19](#). He is wooing by His tender love the hearts of His erring children. No earthly parent could be as patient with the faults and mistakes of his children, as is God with those He seeks to save. No one could plead more tenderly with the transgressor. No human lips ever poured out more tender entreaties to the wanderer than does He. All His promises, His warnings, are but the breathing of unutterable love.

When Satan comes to tell you that you are a great sinner, look up to your Redeemer and talk of His merits. That which will help you is to look to His light. Acknowledge your sin, but tell the enemy that “Christ Jesus came into the world to save sinners” and that you may be saved by

debtor would love his Lord most. Simon answered, "He to whom he forgave most." [Luke 7:43](#). We have been great sinners, but Christ died that we might be forgiven. The merits of His sacrifice are sufficient to present to the Father in our behalf. Those to whom He has forgiven most will love Him most, and will stand nearest to His throne to praise Him for His great love and infinite sacrifice. It is when we most fully comprehend the love of God that we best realize the sinfulness of sin. When we see the length of the chain that was let down for us, when we understand something of the infinite sacrifice that Christ has made in our behalf, the heart is melted with tenderness and contrition.

“ຖ້າເຈົ້າພະຍາຍາມປິດບັງບາບໄວ້ ຊີວິດຂອງເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຈະ

ເຮົາຈົ່ງຮັບສາລະພາບແລະປ່ຽນໃຈເສຍ ແລ້ວພຣະເຈົ້າຈະຊົງສຳແດງ
ພຣະກະລຸນາຕໍ່ເຈົ້າ” (ສຸພາສິດ 28:13)

ວິທີ ທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບພຣະເມດຕາຄູນຈາກພຣະເຈົ້ານັ້ນງ່າຍດາຍ
ຍຸດຕິທັມແລະມິເຫດຜົນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ຊົງຂໍເຮັດອັນໃດໃຫ້ເຮົາທີ່
ຍາກແລະເຈັບປວດ ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ຮັບການຍົກໂທດຈາກບາບ ເຮົາ
ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເດີນທາງໄກຢ່າງເໝັດເໝືອນ ເຮົາໃຊ້ແທນຄວາມບາບ
ດ້ວຍການທຸກທໍລະມານບໍ່ໄດ້ ຜູ້ໃດສາລະພາບຄວາມບາບຂອງເຂົາ
ແລະລະຖິ້ມມັນເສຍຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ຮັບຄວາມເມດຕາ

ອັກຄະສາວິກກ່າວວ່າ “ເຫດສັນນັ້ນເຈົ້າທັງຫລາຍຈົ່ງສາລະ
ພາບຜິດຂອງຕົນຕໍ່ກັນແລະກັນ ຈົ່ງອ້ອນວອນເພື່ອກັນແລະກັນ ເພື່ອ
ເຈົ້າທັງຫລາຍຈະໄດ້ດີພະຍາດ ຄຳອ້ອນວອນຂອງຜູ້ຊອບທັມມິຣິດ
ສັກສິດເຮັດໃຫ້ເກີດຜົນ” (ຢາໂກໂບ 5:16) ເຮົາສາລະພາບຄວາມ
ຜິດຂອງເຮົາຕໍ່ພຣະເຈົ້າເພາະເປັນທາງດຽວທີ່ພຣະອົງຈະອະໄພໄດ້
ເຮົາສາລະພາບຜິດຕໍ່ກັນທາກເຮົາເຮັດຜິດຕໍ່ໝູ່ຄູ່ຫລືເພື່ອນບ້ານຄັດ
ເຄື່ອງໃຈ ເຮົາຄວນສາລະພາບຜິດແລະເປັນໜ້າທີ່ຂອງເຂົາທີ່ຈະຍົກ
ໂທດໃຫ້ແກ່ເຮົາ ເພື່ອນບ້ານເຫລົ່ານັ້ນເປັນຂອງພຣະເຈົ້າທາກເຮົາ
ຮ້າຍເຂົາ ເຮົາກໍຈະຮ້າຍພຣະຜູ້ສ້າງແລະພຣະຜູ້ໃຖ່ດ້ວຍ

ເຮົາໄດ້ຮັບການຊ່ອຍເຫລືອໂດຍພຣະເຢຊູຄຣິດຜູ້ເປັນມະຫາ
ປະໂຫຍດ “ເພາະວ່າພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ມີມະຫາປະໂຫຍດທີ່ບໍ່ສາມາດ
ຈະເຫັນໃຈໃນຄວາມອ່ອນແອຂອງພວກເຮົາ ແຕ່ມີຕົນທີ່ຖືກທົດລອງ
ເໝືອນຢ່າງເຮົາໃນທຸກປະການ ເຖິງປານນັ້ນພຣະອົງກໍຍັງບໍ່ມີບາບ”

ພັບກັບສິນຕໍ່ສຸກໃນພຣະເຈົ້າ

ເຫດຜົນຢູ່ຢ່າງດຽວທີ່ເຮົາອາດບໍ່ໄດ້ຮັບການອະໄພ

ຈາກບາບທີ່ຜ່ານມາແລ້ວຄືເຮົາບໍ່ທ່ອມໃຈທ່ອມຕົນລົງ ເຮົາບໍ່ເຕັມໃຈ
ປະພຶດຕາມກົດຂໍ້ພຣະຄໍາພີ ພຣະເຈົ້າຊົງບອກເຮົາຢ່າງລະອຽດວ່າ
ເຮົາຄວນເຮັດອັນໃດແດ່ ເຮົາຕ້ອງເປີດໃຈຂອງເຮົາແລະຍອມຮັບວ່າ
ເຮົາໄດ້ເຮັດບາບໂດຍເປີດເຜີຍ ເຮົາບໍ່ຄວນເຮັດຢ່າງຂາດຄວາມຮອບ
ຄອບ ບຸກຄົນທີ່ບໍ່ສໍານຶກວ່າບາບຂອງຕົນນັ້ນຊົ່ວຮ້າຍຂະໜາດໃດ ຜູ້
ນັ້ນບໍ່ຄວນສະໜັບສະໜູນໃຫ້ສາລະພາບ

ຜູ້ທີ່ເປີດເຜີຍຄວາມໃນໃຈທັງໝົດແດ່ພຣະເຈົ້າ ຈະໄດ້ຮັບ
ຄວາມເມດຕາລົງສານອັນບໍ່ມີທີ່ສິ້ນສຸດຈາກພຣະອົງ ດາວິດຊຽນໄວ້
ໃນບົດເພງສັນລະເສີນ 34:18 ວ່າ “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ໃກ້ຜູ້
ທີ່ຂາດຄວາມກ້າຫານ ແລະພຣະອົງຊົງຊ່ອຍຜູ້ທີ່ສູນເສຍຄວາມຫວັງ
ທຸກຢ່າງ”

ການສາລະພາບຜິດຢ່າງແທ້ຈິງ ຄືການບອກສິ່ງທີ່ເຮັດລົງໄປ
ໄດ້ຢ່າງທີ່ເປັນຈິງທຸກປະການ ບຸກຄົນຜູ້ນັ້ນອາດຈະຕ້ອງການສາລະ
ພາບກັບພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ຫລືອາດບອກໃຫ້ໃຜຄົນໜຶ່ງຮູ້ວ່າຕົນເອງ
ເສຍທີ່ເຮັດໃຫ້ເຂົາຄຽດ ເຂົາຈະຕ້ອງການສາລະພາບຜິດບາງຢ່າງຕໍ່
ທ້າສາທາຣະນະ ເມື່ອເຂົາສາລະພາບເຂົາຄວນເອີຍຄວາມຜິດນັ້ນ
ອອກມາໂດຍກົງ

ໃນສະໄໝຂອງຊາມູເອນ ປະຊາຊົນອິສາລາເອນບໍ່ເຊື່ອຟັງ
ພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາຈຶ່ງຕ້ອງທົນທຸກທໍລະມານເພາະຄວາມບາບຂໍ້ນີ້
ເຂົາໝົດຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະເບິ່ງບໍ່ເຫັນວ່າພຣະອົງກໍາລັງນໍາ
ທາງພວກເຂົາ ປະຊາຊົນບໍ່ຮູ້ສຶກເຖິງຮິດທານຸພາບຂອງພຣະອົງ ແລະ
ບໍ່ໄວ້ວາງໃຈທີ່ຈະໃຫ້ພຣະອົງເປັນຜູ້ດູແລພວກເຂົາຕໍ່ໄປ ເຂົາທັງ

ແດ ເພື່ອວາພວກຂານອຍຈະບໍ່ຕາຍ ນອກຈາກຄວາມຜິດຢ່າງອັນ
ຂອງພວກຂ້ານ້ອຍແລ້ວ ພວກຂ້ານ້ອຍກໍຈະເຮັດຜິດໂດຍການຮ້ອງຂໍ
ເອົາເຈົ້າຊີວິດ” (1 ຊາມູເອນ 12:19) ເຂົາຕ້ອງສາລະພາບບາບຢ່າງ
ສະເພາະເຈາະຈົງລົງໄດ້ຄືບາບທີ່ເປັນຕົ້ນເຫດຂອງຄວາມທຸກຂອງເຂົາ
ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ສຳນຶກໃນພຣະຄຸນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງນຳຕະຫລອດມາ ຈຶ່ງ
ຕ້ອງເຮັດໃຫ້ເຂົາຕ້ອງຖືກຕັດຂາດຈາກພຣະເຈົ້າ

ພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດຍອມຮັບການສາລະພາບຜິດຂອງເຮົາໄດ້
ຈົນກວ່າເຮົາຈະກັບໃຈແລະລະຖິ້ມຄວາມບາບທັງໝົດ ເຮົາຕ້ອງຕັດ
ສິນໃຈຢ່າງເດັດຂາດວ່າເຮົາຈະປ່ຽນແປງຊີວິດຂອງເຮົາໃໝ່ ເມື່ອເຮົາ
ເສຍໃຈຕໍ່ບາບຢ່າງຈິງໃຈ ສິ່ງທີ່ເຮົາໂປດປານຕໍ່ພຣະເຈົ້າກໍຈະຖືກກຳ
ຈັດອອກໝົດສິ້ນ ໜ້າທີ່ທີ່ເຮົາຕ້ອງເຮັດໄດ້ບອກເຮົາຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງ
ແລ້ວວ່າ “ຈົ່ງສຳຮະຕົວເຈົ້າໃຫ້ສະອາດ ໃຫ້ຢຸດການກະທຳຊົ່ວຮ້າຍທີ່
ເຮົາເຫັນຢູ່ນີ້ເສຍ ໃຫ້ຝຶກແອບກະທຳຄວາມດີສະແຫວງຫາຍຸດຕິທັມ
ຊ່ອຍເຫລືອຜູ້ທີ່ຖືກກົດຂີ່ຂົ່ມເຫງ ຄຸ້ມຄອງຮັກສາລູກກຳພ້າແລະຊ່ອຍ
ເບິ່ງແຍງພວກແມ່ໝ້າຍ” (ເອຊາຢາ 1:16,17) “ເຊັ່ນວ່າຄືນຂອງຈຳ
ນຳໃຫ້ແກ່ລູກໜີ້ສິ່ງຂອງທີ່ລັກມາໃຫ້ເຈົ້າຂອງເຂົາ ຖ້າລາວເຮົາເຮັດ
ບາບແລະປະພຶດຕາມພຣະທັມທີ່ໃຫ້ມີຊີວິດ ລາວກໍຈະບໍ່ຕາຍ ແຕ່ຈະ
ມີຊີວິດຢູ່ຕໍ່ໄປ ສ່ວນເຮົາຈະໃຫ້ອະໄພບາບທີ່ເຄີຍໄດ້ກະທຳມາ” (ເອ
ເສກງນ 33:15)

ໂປໂລໄດ້ກ່າວເຖິງການກັບໃຈຂອງບຸກຄົນ “ຈົ່ງພິຈາລະນາ
ເບິ່ງວ່າການທີ່ເຈົ້າທັງຫລາຍໄດ້ທຸກໃຈຕາມຢ່າງຊອບພຣະໄທຂອງ
ພຣະເຈົ້ານັ້ນໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າມີຄວາມຂະໜັນຂັນແຂງຫລາຍເທົ່າ
ໃດເອົາໃຈໃສ່ທີ່ຈະແກ້ຕົວຫລາຍເທົ່າໃດ ຄວາມເຄືອງໃຈ ຄວາມຕື່ນ
ຕົວ ຄວາມອາໄລ ຄວາມຮ້ອນຮົນ ແລະການລົງໂທດຕອບແທນ

ບຸກຄົນທີ່ບໍ່ມີພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຊົງນາບຸກຄົນຜູ້ນັບມືຄວາມຈິງໃຈ
ເມື່ອສາລະພາບບາບ ເຂົາທາຂໍ້ແກ້ຕົວກັບບາບທີ່ເຮັດ ເຂົາບອກວ່າ
ເຂົາຄົງບໍ່ເຮັດຜິດຫາກບໍ່ເປັນເພາະພາວະບາງຢ່າງເລື້ອງຄົງບໍ່ເກີດຂຶ້ນ
ພາຍຫລັງທີ່ອາດາມແລະເອວາໄດ້ກິນໝາກໄມ້ທີ່ຕ້ອງຫ້າມ
ເຂົາທັງສອງລະອາຍແລະຍ້ານເທື່ອທຳອິດ ເຂົາຄິດພຽງແຕ່ວ່າເຂົາຈະ
ຫາຂໍ້ແກ້ຕົວແລະໜີພົ້ນຈາກຄວາມຕາບແລະຈາກບາບເທື່ອນີ້ໄດ້ຢ່າງ
ໃດ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວຖາມເຖິງບາບຂອງເຂົາ ອາດາມກ່າວ
ໂທດພຣະເຈົ້າແລະເອວາ ລາວບອກວ່າ “ໂດຍຂ້ານ້ອຍແມ່ນຜູ້ຍິງທີ່
ພຣະອົງປະທານໃຫ້ນັ້ນເອົາໝາກໄມ້ໃຫ້ຂ້ານ້ອຍກິນ” ແລ້ວພຣະຜູ້
ເປັນເຈົ້າຊົງຖາມຍິງນັ້ນວ່າ “ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ?” (ປະຖົມ
ມະການ 3:12,13) ນາງກຳລັງທູນພຣະເຈົ້າວ່າ “ເປັນຫຍັງພຣະອົງ
ຊົງເນລະມິດສ້າງງູຂຶ້ນມາ?” ເປັນຫຍັງພຣະອົງຊົງປ່ອຍໃຫ້ງູຢູ່ໃນ
ສວນເອເດັນ?” ນາງກຳລັງແກ້ຕົວແລະກ່າວໂທດພຣະເຈົ້າເພາະ
ຄວາມບາບຂອງນາງ

ຄວາມບາບຖານທີ່ທາຂໍ້ແກ້ຕົວຕ່າງໆ ມາຈາກຂາຕານແລະຄົນ
ທັງຫລາຍໄດ້ນຳມາໃຊ້ເລື້ອຍມາ ການສາລະພາບຜິດໂດຍໃຊ້ວິທີ
ກ່າວໂທດຜູ້ອື່ນບໍ່ແມ່ນເປັນວິທີຂອງພຣະເຈົ້າ ພຣະອົງຈະບໍ່ຍອມຮັບ
ການກັບໃຈຢ່າງແທ້ຈິງເຮັດໃຫ້ບຸກຄົນຍອມຮັບຄວາມຜິດ
ໂດຍບໍ່ພະຍາມຍາມຫລອກລວງ ເຂົາອະທິຖານເໝືອນຢ່າງຊາຍເກັບ
ພາສີ ທີ່ພຣະເຢຊູກ່າວເຖິງຊາຍເກັບພາສີອະທິຖານໂດຍບໍ່ແຫງນເບິ່ງ
ສະຫວັນ “ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າໂປດເມດຕາຂ້ານ້ອຍຜູ້ເປັນຄົນບາບ” ພຣະ
ເຈົ້າຈະຊົງຍົກໂທດຜູ້ທີ່ຍອມຮັບວ່າຕົນໄດ້ເຮັດບາບ ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງ
ມອບຊີວິດຂອງພຣະອົງເພື່ອຄວາມລອດຂອງຄົນບາບທີ່ກັບໃຈເສຍ
ໃໝ່

ໄປໂລຊຽນວ່າ “ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນຂ້າພະເຈົ້າເຮັດໃນກຸງເຢຣູຊາ
ເລັມເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບອຳນາດຈາກພວກປະໂລທິດຕິນໃຫຍ່ແລ້ວ
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຈັບໄຜ່ພົນຂອງພວກອົງຫລາຍຄົນໄປຂັງໄວ້ແລະ
ຄັນເຂົາຖືກລົງໂທດເຖິງຕາຍຂ້າພະເຈົ້າກໍລົງຄວາມເຫັນດີດ້ວຍ ຂ້າ
ພະເຈົ້າໄດ້ລົງໂທດເຂົາຫລາຍເທື່ອໃນໂຮງຫມໍ້ມະເທສນາທົ່ວໄປແລະ
ໄດ້ພະຍາຍາມບັງຄັບເຂົາໃຫ້ກ່າວຄຳປະໝາດຕໍ່ພວກເຈົ້າ ແລະເພາະ
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕິດຕາມໄປຂົ່ມເຫັງເຂົາ” (ກິຈການ 26:10,11) ໂປ
ໂລກ່າວຢ່າງຮ້ອນຮົນວ່າ “ຄຳນີ້ເປັນຄຳຈິງແລະສົມຄວນທີ່ຄົນທັງປວງ
ຈຳໄດ້ຮັບໄວ້ ຄືວ່າພວກເຢຊູຄຣິດໄດ້ສະເດັດເຂົ້າມາໃນໂລກ ເພື່ອຈະ
ຊົງໄຜຕເອົາຄົນບາບໃຫ້ພົ້ນແລະໃນຈຳນວນຄົນບາບນີ້ແຫລະເປັນຜູ້
ຕົ້ນ” (ຕີໂມທຽວ 1:15)

ບຸກຄົນທີ່ຫໍ່ອມໃຈ ແລະເສຍໃຈໂດຍການກັບໃຈຢ່າງແທ້ຈິງ
ຈະຮູ້ເຖິງຄວາມຮັກຂອງພວກເຈົ້າ ເຂົາຈະເຂົ້າໃຈຄຸນຄ່າຂອງຄານວາ
ລີ ຄົນບາບທີ່ເສຍໃຈແທ້ໆ ຈະສາລະພາບຜິດ ເຂົາຈະມາຫາພວກເຈົ້າ
ຢ່າງອິສະລະເໝືອນບຸກ ຄົນທີ່ເຂົ້າມາຫາບິດາທີ່ຮັກ ໂຢຮັນຊຽນໄວ້ວ່າ
“ຖ້າເຮົາທັງຫລາຍສາລະພາບຜິດບາບຂອງພວກເຮົາ ພວກເຮົາຊົງສັດ
ຊີ້ແລະທ່ຽງທັມຈະຊົງຍົກບາບຂອງພວກເຮົາແລະຈະຊົງໂປດຊຳຮະ
ລ້າງເຮົາທັງຫລາຍຈາກການອະທັມພົດສິ້ນ” (1ໂຢຮັນ 1:19)

confesseth and forsaketh them shall have mercy.”

[Proverbs 28:13](#).

The conditions of obtaining mercy of God are simple and just and reasonable. The Lord does not require us to do some grievous thing in order that we may have the forgiveness of sin. We need not make long and wearisome pilgrimages, or perform painful penances, to commend our souls to the God of heaven or to expiate our transgression; but he that confesseth and forsaketh his sin shall have mercy. The apostle says, “Confess your faults one to another, and pray one for another, that ye may be healed.” [James 5:16](#). Confess your sins to God, who only can forgive them, and your faults to one another. If you have given offense to your friend or neighbor, you are to acknowledge your wrong, and it is his duty freely to forgive you. Then you are to seek the forgiveness of God, because the brother you have wounded is the property of God, and in injuring him you sinned against his Creator and Redeemer. The case is brought before the only true Mediator, our great High

their souls before God in acknowledging their guilt, have not yet fulfilled the first condition of acceptance. If we have not experienced that repentance which is not to be repented of, and have not with true humiliation of soul and brokenness of spirit confessed our sins, abhorring our iniquity, we have never truly sought for the forgiveness of sin; and if we have never sought, we have never found the peace of God. The only reason why we do not have remission of sins that are past is that we are not willing to humble our hearts and comply with the conditions of the word of truth. Explicit instruction is given concerning this matter. Confession of sin, whether public or private, should be heartfelt and freely expressed. It is not to be urged from the sinner. It is not to be made in a flippant and careless way, or forced from those who have no realizing sense of the abhorrent character of sin. The confession that is the outpouring of the inmost soul finds its way to the God of infinite pity. The psalmist says, "The Lord is nigh unto them that are of a broken heart; and saveth such as be of a contrite spirit." [Psalm 34:18](#). True confession is always of a specific character, and

uncharacter, and should then be as publicly confessed. But all confession should be definite and to the point, acknowledging the very sins of which you are guilty. In the days of Samuel the Israelites wandered from God. They were suffering the consequences of sin; for they had lost their faith in God, lost their discernment of His power and wisdom to rule the nation, lost their confidence in His ability to defend and vindicate His cause. They turned from the great Ruler of the universe and desired to be governed as were the nations around them. Before they found peace they made this definite confession: "We have added unto all our sins this evil, to ask us a king." [1 Samuel 12:19](#). The very sin of which they were convicted had to be confessed. Their ingratitude oppressed their souls and severed them from God. Confession will not be acceptable to God without sincere repentance and reformation. There must be decided changes in the life; everything offensive to God must be put away. This will be the result of genuine sorrow for sin. The work that we have to do on our part is plainly set before us: "Wash you, make you clean; put away the evil of your doings

walk in the statutes of life, without committing iniquity, he shall surely live, he shall not die.” [Ezekiel 33:15](#). Paul says, speaking of the work of repentance: “Ye sorrowed after a godly sort, what carefulness it wrought in you, yea, what clearing of yourselves, yea, what indignation, yea, what fear, yea, what vehement desire, yea, what zeal, yea, what revenge! In all things ye have approved yourselves to be clear in this matter.” [2 Corinthians 7:11](#).

When sin has deadened the moral perceptions, the wrongdoer does not discern the defects of his character nor realize the enormity of the evil he has committed; and unless he yields to the convicting power of the Holy Spirit he remains in partial blindness to his sin. His confessions are not sincere and in earnest. To every acknowledgment of his guilt he adds an apology in excuse of his course, declaring that if it had not been for certain circumstances he would not have done this or that for which he is reproved. After Adam and Eve had eaten of the forbidden fruit, they were filled with a sense of shame and terror. At first their only thought was how to excuse their sin and escape the dreaded sentence of death. When the Lord

upon the serpent, saying, "The serpent beguiled me, and I did eat." [Genesis 3:12, 13](#). Why did You make the serpent? Why did You suffer him to come into Eden? These were the questions implied in her excuse for her sin, thus charging God with the responsibility of their fall. The spirit of self-justification originated in the father of lies and has been exhibited by all the sons and daughters of Adam. Confessions of this order are not inspired by the divine Spirit and will not be acceptable to God. True repentance will lead a man to bear his guilt himself and acknowledge it without deception or hypocrisy. Like the poor publican, not lifting up so much as his eyes unto heaven, he will cry, "God be merciful to me a sinner," and those who do acknowledge their guilt will be justified, for Jesus will plead His blood in behalf of the repentant soul. The examples in God's word of genuine repentance and humiliation reveal a spirit of confession in which there is no excuse for sin or attempt at self-justification. Paul did not seek to shield himself; he paints his sin in its darkest hue, not attempting to lessen his guilt. He says, "Many of the saints did I shut up in prison, having received

persecuted them even unto strange cities. [Acts 26:10,](#)
[11](#). He does not hesitate to declare that “Christ Jesus
came into the world to save sinners; of whom I am chief.”

[1 Timothy 1:15](#). The humble and broken heart, subdued
by genuine repentance, will appreciate something of the
love of God and the cost of Calvary; and as a son
confesses to a loving father, so will the truly penitent
bring all his sins before God. And it is written, “If we
confess our sins, He is faithful and just to forgive us our
sins, and to cleanse us from all unrighteousness.” [1 John](#)
[1:9](#).

ພຣະເຈົ້າຊົງສັນຍາວ່າ “ເຈົ້າຈະສະແຫວງຫາເຮົາແລະຈະພົບເຮົາເມື່ອເຈົ້າສະແຫວງຫາເຮົາດ້ວຍສິ້ນສຸດໃຈຂອງເຮົາ” (ເຢເຣມີຢາ 29:13)

ເຮົາຕ້ອງມອບໃຈຂອງເຮົາແກ່ພຣະເຈົ້າ ແລ້ວເຮົາຈະເປັນເໝືອນພຣະອົງ ໂດຍທຳມະຊາດໃຈທີ່ບາບຢ່າງເຮົາຈະຫັນເຫອອກຈາກພຣະອົງ ພຣະຄຳພີໄດ້ບັນລະຍາຍລັກສະນະຂອງເຮົາວ່າ “ເຖິງແມ່ນທ່ານທັງຫລາຍຕາຍແລ້ວໂດຍການຫລົງຜິດແລະເຮັດບາບ”
“ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງເປັນຄົນກະບົດຢູ່ຕໍ່ໄປ? ຢາກໃຫ້ເຮົາລົງໂທດຫັກຂີ້ນຊັ້ນບໍ່? ອິສາລາເອນເອີຍ ຫົວຂອງເຈົ້າມີແຕ່ບາດ ຈິດໃຈກໍເຈັບຊ້ຳຕັ້ງແຕ່ຕົນເຖິງຫົວທີ່ວ່າງກາຍຂອງເຈົ້າບໍ່ມີບ່ອນໃດປອດ ມັນມີແຕ່ພິກຊ້ຳດຳຂຽວແລະເປັນແຜ ບາດແຜກໍບໍ່ທໍ່ພັນ ບໍ່ໄດ້ຮັກສາໃຫ້ສະອາດແລະບໍ່ໄດ້ໃສ່ຢາເລີຍ” (ເອເຟໂຊ 2:1, ເອຊາຢາ 1:5,6)
ຄວາມບາບຖືກຊາຕານມັດໄວ້ຢ່າງແຂງແຮງ ເຂົາທັງຫລາຍຢູ່ໃນ “ບ້ວງຂອງມານ ຜູ້ຊົ່ງຈັບເຂົາໄວ້ໃຫ້ເຮັດຕາມຄວາມປະລິງຂອງມັນ” (2ຕີໂມທຽວ 2:26)

ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຮັກສາບາດແຜຂອງເຮົາ ແລະຕ້ອງການໃຫ້ເຮົາເປັນອິສະລະ ເຮົາເຮັດໄດ້ໂດຍການປ່ຽນສະພາບຂອງເຮົາໃໝ່ ໝົດເຮົາຈະໄດ້ມີຄວາມປາຖນາໃໝ່ແລະນິໄສໃໝ່ ພຣະອົງຈະໃຫ້ເຮົາບໍ່ໄດ້ຈົນກວ່າເຮົາຈະມອບຖວາຍຕົວຂອງເຮົາທັງໝົດໃຫ້ພຣະອົງ

ການຕໍ່ສູ້ກັບຕົນເອງເປັນການຕໍ່ສູ້ທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດທີ່ມະນຸດມີມາ ການມອບຖວາຍຕົວເຮົາແກ່ພຣະເຈົ້າ ແລະຍອມໃຫ້ພຣະອົງເປັນຜູ້ຄອບຄຸມຈິດໃຈຂອງເຮົານັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ເຮັດຍາກ ແຕ່ເຮົາໃຫ້ພຣະເຈົ້າ

ບູນ “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າ ຂ້າໄຫວກາເຮົາເວົ້າກັນເທາະ” (ເອຊາຍາ 1:18) ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ບັງຄັບໃຫ້ເຮົາເຊື່ອ ພຣະອົງບໍ່ຍອມຮັບການເຄົາລົບນະມັດສະການຂອງເຮົາ ຍົກເວັ້ນເຮົາເຮັດຢ່າງອິສະລະປັດສະຈາກການຖືກບັງຄັບແລະດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈ

ການຖືກບັງຄັບໃຫ້ເຊື່ອຟັງ ພຣະເຈົ້າເປັນເຄື່ອງກົດຂວາງບໍ່ໃຫ້ເຮົາໃຊ້ສະຕິປັນຍາຂອງຕົນເອງ ອຸປະນິໄສຂອງເຮົາຈະບໍ່ຈະເຣີນ ເຮົາຈະເປັນເໝືອນເຄື່ອງຈັກຍົນກົນໄກ ພຣະເຈົ້າບໍ່ປະສົງໃຫ້ເຮົາເປັນເຊັ່ນນັ້ນ ພຣະອົງຕ້ອງການໃຫ້ເຮົາຊົງພຣະອົງຊົງສ້າງໃຫ້ຢູ່ເໜືອສິ່ງໃດໆ ໄດ້ໃຊ້ກຳລັງຄວາມຄິດແລະກຳລັງກາຍໃຫ້ເປັນປະໂຍດຫລາຍທີ່ສຸດ ພຣະອົງຊົງສຳແດງໃຫ້ເຮົາເຫັນເຖິງພຣະພອນອັນຫລວງຫລາຍທີ່ເຮົາຈະໄດ້ຮັບໂດຍອາໄສພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງ

ພຣະອົງຊົງເຊື່ອເຊີນເຮົາໃຫ້ມອບຖວາຍຕົວເອງແກ່ພຣະອົງ ເພື່ອການຊົງນຳຂອງພຣະອົງ ຊົງໃຫ້ສິດທິເສລີພາບໃນການເລືອກເຮົາອາດເລືອກການມີອິສະລະພາບຈາກບາບ ແລະມີສ່ວນຮ່ວມໃນເສລີພາບທີ່ຊົງມອບແກ່ຜູ້ທາດທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງ

ເມື່ອເຮົາມອບຖວາຍຕົວແກ່ພຣະເຈົ້າແລ້ວເທົ່າກັບເຮົາໄດ້ສະລະຖິ້ມສິ່ງຕ່າງໆ ຊົງເປັນສິ່ງທີ່ແຍກເຮົາອອກຈາກພຣະອົງທັງໝົດ ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດກ່າວວ່າ “ຢ່າງນັ້ນແຫລະທຸກຄົນ ໃນພວກທ່ານທີ່ບໍ່ໄດ້ສະລະສິ່ງສາລະພັດທີ່ຕົນມີຢູ່ຈະເປັນສິດຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້” (ລູກາ 14:33) ເຮົາຈຳຕ້ອງລະຖິ້ມທຸກຢ່າງທີ່ດູດດຶງຈິດໃຈຂອງເຮົາຈາກພຣະເຈົ້າ

ຫລາຍຄົນບູຊາສົມບັດ ຄວາມຢາກຮັ່ງຢາກມີແລະຮັກເງິນຄຳເຮັດໃຫ້ເຂົາຕາບອດດຶງເຂົາໃຫ້ເຂົ້າຫາຊາຕານຫລາຍຂຶ້ນ ບາງຄົນບູຊາສັກສີກຽດຕິຍົດເໝືອນສິ່ງອື່ນໃດ ພວກເຂົາຢາກໃຫ້ຄົນເຄົາລົບນັບ

ຍາມທີ່ຈະເຊື່ອຟັງບົດບັນຍັດໂດຍບໍ່ໄດ້ໄຫວພຣະອົງຊອຍ ເຂົາພະຍາຍາມສ້າງອຸປະນິໄສທີ່ຖືກຕ້ອງແລະຫວັງຈະໄດ້ຄວາມລອດດ້ວຍລຳພັງຕົວເອງ ຈິດໃຈຂອງເຂົາບໍ່ໄດ້ສຳພັດກັບຄວາມເຂົ້າໃຈຄວາມຮັກອັນເລິກຊຶ້ງຂອງພຣະຄຣິດ ເຂົາທັງຫລາຍພະຍາຍາມດຳລົງຊີວິດຢ່າງຄຣິສຕະສາດສະນິກຊິນ ເພາະເຂົາຄິດວ່ານີ້ຄືພຣະເຈົ້າປາຖນາໃຫ້ພວກເຂົາປະຕິບັດເພື່ອເຂົ້າສູ່ແຜ່ນດິນສະຫວັນ ສາດສະໜາເຊັ່ນນີ້ບໍ່ມີຄຸນຄ່າອັນໃດເລີຍ

ເມື່ອພຣະຄຣິດສະຖິດໃນເຮົາ ເຮົາຈະປ່ຽນດ້ວຍຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ ຄວາມສຸກຈາກຄວາມເປັນມິດຂອງພຣະອົງເຮັດໃຫ້ເຮົາຢາກຢູ່ໃກ້ສິດພຣະອົງ ເຮົາຄິດເຖິງເລື່ອງພຣະອົງຈົນລືມເລື່ອງຕົວເອງ ຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງເປັນສິ່ງນຳໃນການກະທຳຂອງເຮົາທຸກຢ່າງ ຖ້າເຮົາຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ເຮົາຈະບໍ່ຖາມວ່າເຮົາຄວນຈະໃຫ້ອັນໃດທີ່ເປັນສິ່ງທີ່ນ້ອຍທີ່ສຸດ ເຮົາພະຍາຍາມເຮັດຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະຜູ້ໄຖ່ທຸກປະການ ເຮົາຕ້ອງການມອບທຸກຢ່າງໃຫ້ພຣະອົງແລະເຮົາມອບຖວາຍຕົວເຮົາທັງໝົດຕາມຄວາມຮັກຫລາຍນ້ອຍທີ່ເຮົາມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ບຸກຄົນທີ່ອ້າງວ່າເປັນຄຣິສະຕຽນ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ສະແດງຄວາມຮັກເຊັ່ນນີ້ ບຸກຄົນຜູ້ນັ້ນໃຊ້ຄຳນີ້ໂດຍບໍ່ມີຄວາມໝາຍ ການປະຕິບັດຮັບໃຊ້ພຣະຄຣິດເປັນພາລະອັນໜັກສຳລັບພວກເຂົາ

ຖ້າເຮົາຮູ້ສຶກວ່າການມອບທຸກຢ່າງໃຫ້ພຣະຄຣິດນັ້ນຫລາຍໄປ ເຮົາຄວນຖາມຕົວເອງວ່າ “ພຣະຄຣິດມອບອັນໃດໃຫ້ແກ່ເຮົາແດ່?” ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຍອມສະລະຊີວິດ ຄວາມຮັກແລະທົນທຸກທໍລະມານເພື່ອຄວາມລອດຂອງເຮົາ ຄວນຫລີບທີ່ເຮົາຜູ້ຊຶ້ງໄດ້ຮັບຄວາມຮັກອັນໃຫຍ່ຫລວງເຊັ່ນນີ້ຈະເຮັດໃຫ້ໃຈເຮົາຫ່າງຈາກພຣະເຈົ້າ?

ໃນທຸກຂະນະຂອງຊີວິດເຮົາໄດ້ຮັບພຣະພອນ ໂດຍພຣະຄຸນ

ຫລາຍຄົນທີ່ມີໃຈເຢຍທຸງຖາມວ່າ “ເຫດໃດຂ້າຍອຍຕອງ

ທ່ອມຕົນລົງ ກ່ານທີ່ຂ້າຍອຍແນໃຈວ່າພຣະອົງຈະຍອມຮັບຂ້າຍອຍ”
ຂ້າຍອຍຊື່ໃຫ້ທ່ານໄດ້ເຫັນພຣະຄຣິດ ພຣະອົງຜູ້ປັດສະຈາກມົນທົນ
ຊົງເປັນພຣະມະຫາກະສັດແຫ່ງສະຫວັນ ແຕ່ປານນັ້ນພຣະອົງຊົງ
ຍອມຮັບຄວາມບາບແທນເຮົາ” “ເພາະທ່ານເທພຣະວິນຍານຂອງທ່ານ
ເຖິງຄວາມມໍລະນາແລະຖືກຮັບເຂົ້າກັບຄົນທໍລະຍົດ ເຖິງປານນັ້ນເພິ່ນ
ກໍແບກບາບຂອງຄົນເປັນຢ່າງຫລວງຫລາຍ ແລະເຮັດການອ້ອນວອນ
ເພື່ອຜູ້ທໍລະຍົດ” (ເອຊາຍາ 53:12)

ເມື່ອເຮົາອຸທິດທຸກຢ່າງໃຫ້ພຣະອົງເຮົາອຸທິດອັນໃດແດ່? ເຮົາ
ມອບຈິດໃຈທີ່ເປີະເປື້ອນດ້ວຍບາບແກ່ພຣະອົງ ເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້
ຊໍາຮະໃຫ້ສະອາດບໍ່ຮິສຸດດ້ວຍ ພຣະໂລຫິດຂອງພຣະອົງເອງ ເຮົາ
ທູນຂໍໃຫ້ພຣະອົງຊ່ອຍໃຫ້ເຮົາລອດ ໂດຍຄວາມຮັກອັນບໍ່ມີທີ່ປຽບໄດ້
ຂອງພຣະອົງ ແຕ່ມະນຸດກັບວ່າສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເຮັດໄດ້ຍາກ ຂ້າພະເຈົ້າ
ລະອາຍເມື່ອໄດ້ຍິນຄົນກ່າວເຊັ່ນນີ້ແລະລະອາຍທີ່ຈະຂຽນລົງເປັນຕົວ
ອັກສອນ

ພຣະເຈົ້າບໍ່ປະສົງທີ່ຈະໃຫ້ເຮົາສະລະສິ່ງທີ່ເປັນປະໂຍດຕໍ່
ຕົວເຮົາ ຊົງຄິດເຖິງສິ່ງຕ່າງໆ ທີ່ດີທີ່ສຸດສໍາລັບເຮົາເທົ່ານັ້ນ ຂ້າພະ
ເຈົ້າຂໍໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ເລືອກພຣະຄຣິດ ຈົ່ງຄິດໃນເລື່ອງນີ້ ພຣະ
ຄຣິດມີບາງສິ່ງບາງຢ່າງທີ່ດີກວ່າທີ່ເຮົາຂໍດ້ວຍຕົວເອງອີກ ມະນຸດເຮົາ
ບໍ່ຍຸດຕິທັມຕໍ່ຕົວເອງ ເມື່ອເຮົາຄັດແຍ່ງຕໍ່ພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ

ເຮົາຈະບໍ່ພົບຄວາມສຸກອັນແທ້ຈິງ ໃນທາງທີ່ພຣະອົງຊົງຫ້າມ
ບໍ່ໃຫ້ເຮົາໄປ ພຣະອົງຊົງຮູ້ວ່າສິ່ງໃດເປັນປະໂຍດຕໍ່ເຮົາ ແລະພຣະ
ອົງຊົງວາງແຜນທີ່ດີທີ່ສຸດສໍາລັບທຸກຄົນ ທາງແຫ່ງຄວາມບາບຄືທາງ
ແຫ່ງຄວາມທຸກແລະມໍລະນາ

ທີ່ເປັນຢູ່ ພຣະອົງຊົງຮູ້ວ່າເຂົາອອນແອ ແລະມີຄວາມຜິດປາບຫລວງ
ຫລາຍ ພຣະອົງຊົງຊໍາຮະບາບແລະໄຖ່ໃຫ້ລອດໂດຍພຣະໂລຫິດຂອງ
ພຣະອົງ ພຣະອົງຊົງຂໍໃຫ້ເຮົາເຮັດແຕ່ສິ່ງນໍາເຮົາໄປສູ່ຄວາມສຸກສູງ
ສຸດຜູ້ບໍ່ເຊື່ອຟັງຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈໃນຄວາມສຸກດັ່ງກ່າວ ຄວາມສຸກອັນແທ້
ຈິງຄືການມີພຣະຄຣິດຜູ້ເປັນຄວາມຫວັງອັນອັນຮຸ່ງເຮືອງໃນຊີວິດ

ຫລາຍຄົນຖາມວ່າ “ຂ້ານ້ອຍຈະມອບຖວາຍຕົວແດ່ພຣະເຈົ້າ
ຢ່າງໃດ?” ເຂົາຕ້ອງການມອບຕົວເອງໃຫ້ພຣະອົງ ແຕ່ຈິດໃຈຍັງບໍ່
ໝັ້ນຄົງ ເຂົາສົງໄສໃນພຣະເຈົ້າແລະຍັງມີນິໄສອັນເປັນມົນທົນຄວບ
ຄຸມຢູ່ຄໍາສັນຍາຕ່າງໆ ຂອງເຮົາປຽບເໝືອນເຊື່ອກທີ່ເຮັດດ້ວຍເມັດ
ຊາຍທີ່ຮ່ອນຕົກແຕກເປັນຜຸຍຜົງໄດ້ງ່າຍ ເຂົາບໍ່ສາມາດຄວບຄຸມ
ຄວາມຄິດຫລືຄວາມປາຖນາຂອງຕົນເອງ ເພາະເຫດທີ່ເຂົາບໍ່ສາມາດ
ຮັກສາຄໍາໝັ້ນສັນຍາຂອງຕົນເອງໄດ້ ເຮັດໃຫ້ເຂົາຂາດຄວາມໝັ້ນໃຈ
ຂອງຕົນເອງ ເຂົາຄິດວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮັບເຂົາໄດ້ເຂົາບໍ່ຄວນຮູ້
ສຶກໝົດຫວັງ

ເຮົາທຸກຄົນຄວນເຂົາໃຈການໃຊ້ສະຕິປັນຍາທີ່ແທ້ຈິງອໍານາດ
ໃນການເລືອກເປັນອໍານາດສູງສຸດໃນຊີວິດ ທຸກຢ່າງຂຶ້ນຢູ່ກັບການໃຊ້
ຢ່າງຖືກຕ້ອງຂອງອໍານາດນີ້ ພຣະເຈົ້າຊົງປະທານອໍານາດໃນການ
ເລືອກແກ່ທຸກຄົນ ການໃຊ້ຕ້ອງຂຶ້ນຢູ່ກັບແຕ່ລະບຸກຄົນ ເຮົາປຽນໃຈ
ຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້ດ້ວຍລໍາພັງຕົວເຮົາເອງ ເຮົາຈະມອບຄວາມຮັກແດ່
ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ ແຕ່ເຮົາເລືອກທີ່ຈະບົວລະບັດພຣະເຈົ້າໄດ້ ເຮົາສາ
ມາດມອບສະຕິປັນຍາແກ່ພຣະອົງໄດ້ ພຣະອົງຈະຊ່ອຍໃຫ້ເຮົາເລືອກ
ທາງທີ່ຖືກດ້ວຍປະການນີ້ ຕົວເຮົາເອງທັງໝົດຈະຮັບການຊົງນໍາໂດຍ
ພຣະວິນຍານແຫ່ງພຣະເຢຊູຄຣິດ ເຮົາຈະຮັກພຣະເຈົ້າຄວາມນຶກຄິດ
ຂອງເຮົາຈະເປັນເໝືອນພຣະອົງ

ເປັນຜູ້ນຳໄນສະຕີປັນຍາຂອງເຮົາ ເຮົາພາຕົວຂອງເຮົາຂຶ້ນໄປເປັນ
ຝ່າຍຂອງພຣະອົງ ເຮົາມີອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງຍຶດເຮົາໄວ້
ດ້ວຍການມອບອຸທິດຕົວທຸກວັນແກ່ພຣະເຈົ້າເຮົາຈະໄດ້ມີຊີວິດໃໝ່ຄືຊີ
ວິດແຫ່ງຄວາມເຊື່ອນັ້ນ

ye shall search for Me with all your heart.” [Jeremiah 29:13](#). The whole heart must be yielded to God, or the change can never be wrought in us by which we are to be restored to His likeness. By nature we are alienated from God. The Holy Spirit describes our condition in such words as these: “Dead in trespasses and sins;” “the whole head is sick, and the whole heart faint;” “no soundness in it.” We are held fast in the snare of Satan, “taken captive by him at his will.” [Ephesians 2:1](#); [Isaiah 1:5, 6](#); [2 Timothy 2:26](#). God desires to heal us, to set us free. But since this requires an entire transformation, a renewing of our whole nature, we must yield ourselves wholly to Him. The warfare against self is the greatest battle that was ever fought. The yielding of self, surrendering all to the will of God, requires a struggle; but the soul must submit to God before it can be renewed in holiness. The government of God is not, as Satan would make it appear, founded upon a blind submission, an unreasoning control. It appeals to the intellect and the conscience. “Come now, and let us reason together” is the Creator’s invitation to the beings He has made. [Isaiah](#)

would make man a mere automaton. Such is not the purpose of the Creator. He desires that man, the crowning work of His creative power, shall reach the highest possible development. He sets before us the height of blessing to which He desires to bring us through His grace. He invites us to give ourselves to Him, that He may work His will in us. It remains for us to choose whether we will be set free from the bondage of sin, to share the glorious liberty of the sons of God. In giving ourselves to God, we must necessarily give up all that would separate us from Him. Hence the Saviour says, "Whosoever he be of you that forsaketh not all that he hath, he cannot be My disciple." [Luke 14:33](#). Whatever shall draw away the heart from God must be given up. Mammon is the idol of many. The love of money, the desire for wealth, is the golden chain that binds them to Satan. Reputation and worldly honor are worshiped by another class. The life of selfish ease and freedom from responsibility is the idol of others. But these slavish bands must be broken. We cannot be half the Lord's and half the world's. We are not God's children unless we are

but they seek to perform the duties of the Christian life as that which God requires of them in order to gain heaven. Such religion is worth nothing. When Christ dwells in the heart, the soul will be so filled with His love, with the joy of communion with Him, that it will cleave to Him; and in the contemplation of Him, self will be forgotten. Love to Christ will be the spring of action. Those who feel the constraining love of God, do not ask how little may be given to meet the requirements of God; they do not ask for the lowest standard, but aim at perfect conformity to the will of their Redeemer. With earnest desire they yield all and manifest an interest proportionate to the value of the object which they seek. A profession of Christ without this deep love is mere talk, dry formality, and heavy drudgery. Do you feel that it is too great a sacrifice to yield all to Christ? Ask yourself the question, "What has Christ given for me?" The Son of God gave all—life and love and suffering—for our redemption. And can it be that we, the unworthy objects of so great love, will withhold our hearts from Him? Every moment of our lives we have been partakers of the blessings of His grace, and for this

view of the infinite humiliation of the Lord of glory, shall we murmur because we can enter into life only through conflict and self-abasement? The inquiry of many a proud heart is, "Why need I go in penitence and humiliation before I can have the assurance of my acceptance with God?" I point you to Christ. He was sinless, and, more than this, He was the Prince of heaven; but in man's behalf He became sin for the race. "He was numbered with the transgressors; and He bare the sin of many, and made intercession for the transgressors." [Isaiah 53:12](#). But what do we give up, when we give all? A sin-polluted heart, for Jesus to purify, to cleanse by His own blood, and to save by His matchless love. And yet men think it hard to give up all! I am ashamed to hear it spoken of, ashamed to write it. God does not require us to give up anything that it is for our best interest to retain. In all that He does, He has the well-being of His children in view. Would that all who have not chosen Christ might realize that He has something vastly better to offer them than they are seeking for themselves. Man is doing the greatest injury and injustice to his own soul when he

destruction. It is a mistake to entertain the thought that God is pleased to see His children suffer. All heaven is interested in the happiness of man. Our heavenly Father does not close the avenues of joy to any of His creatures. The divine requirements call upon us to shun those indulgences that would bring suffering and disappointment, that would close to us the door of happiness and heaven. The world's Redeemer accepts men as they are, with all their wants, imperfections, and weaknesses; and He will not only cleanse from sin and grant redemption through His blood, but will satisfy the heart-longing of all who consent to wear His yoke, to bear His burden. It is His purpose to impart peace and rest to all who come to Him for the bread of life. He requires us to perform only those duties that will lead our steps to heights of bliss to which the disobedient can never attain. The true, joyous life of the soul is to have Christ formed within, the hope of glory. Many are inquiring, "*How* am I to make the surrender of myself to God?" You desire to give yourself to Him, but you are weak in moral power, in slavery to doubt, and controlled by the habits of your life

own sincerity, and causes you to feel that God cannot accept you; but you need not despair. What you need to understand is the true force of the will. This is the governing power in the nature of man, the power of decision, or of choice. Everything depends on the right action of the will. The power of choice God has given to men; it is theirs to exercise. You cannot change your heart, you cannot of yourself give to God its affections; but you can *choose* to serve Him. You can give Him your will; He will then work in you to will and to do according to His good pleasure. Thus your whole nature will be brought under the control of the Spirit of Christ; your affections will be centered upon Him, your thoughts will be in harmony with Him. Desires for goodness and holiness are right as far as they go; but if you stop here, they will avail nothing. Many will be lost while hoping and desiring to be Christians. They do not come to the point of yielding the will to God. They do not now *choose* to be Christians. Through the right exercise of the will, an entire change may be made in your life. By yielding up your will to Christ, you ally yourself with the power that is above all

ຂະນະພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກ່າວກັບທ່ານ ແລະບອກທ່ານ
ເຖິງສິ່ງຮັບຜິດຊອບທັງຫລາຍ ທ່ານເປັນຄວາມຊົ່ວຂອງຄວາມປາຖນາ
ຕະຫລອດຈົນຮິດເດດຂອງມັນ ທ່ານຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຜິດແລະຄວາມ
ເສຍໃຈ ຄວາມບາບກາຍເປັນຄວາມໜ້າລັງກຽດແລະສົກປະປົກເພາະ
ມັນໄດ້ແຍກທ່ານໄປຈາກພຣະເຈົ້າ ອຳນາດແຫ່ງຄວາມຊົ່ວໄດ້ເຮັດໃຫ້
ທ່ານເປັນທາດ ທ່ານດົ້ນຮົນໃຫ້ຫລຸດພົ້ນຫລາຍຂຶ້ນເທົ່າໃດ ທ່ານກໍຈະ
ຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມໄຮ້ສາມາດຂອງທ່ານຫລາຍຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ ທ່ານມອງ
ເຫັນວ່າຊີວິດຂອງທ່ານເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເຫັນແກ່ຕົວແລະຄວາມ
ບາບ ຈິດໃຈຂອງທ່ານອາດບໍ່ສະອາດ ຄວາມປາດຖະໜາບໍ່ບໍລິສຸດ
ທ່ານຕ້ອງການອະໄພຕ້ອງການຊໍາຮະລ້າງ ຕ້ອງການເປັນອິສະລະ
ແຕ່ທ່ານຈະເຮັດຢ່າງໃດຈຶ່ງເປັນຂອງພຣະເຈົ້າແລະເປັນເໝືອນພຣະ
ອົງ

ສິ່ງທີ່ທ່ານຕ້ອງການຄືຄວາມສັນຕິສຸກ ການອະໄພໂທດຈາກ
ສະຫວັນ ສັນຕິສຸກແລະຄວາມຮັກເງິນທອງຈະຊື້ສັນຕິສຸກບໍ່ໄດ້ ການ
ສຶກສາຈະໃຫ້ສິ່ງມື້ບໍ່ໄດ້ຈະສະແຫວງຫາດ້ວຍໃຈບໍ່ໄດ້ ຄວາມສະ
ຫລຽດສະຫລາດຫາໃຫ້ບໍ່ໄດ້ ທ່ານຈະຫວັງວ່າຮັບສັນຕິສຸກຢ່າງນີ້ກັບ
ການກະທຳຂອງທ່ານເອງບໍ່ໄດ້

ພຣະເຈົ້າຊົງປະທານສັນຕິສຸກຂອງພຣະອົງແຄ່ເຮົາເປັນ
ຂອງກຳນັນ “ໂດຍບໍ່ຕ້ອງເສຍເງິນຄ່າ (ເອຊາຍາ 55:1) ສິ່ງນີ້ເປັນ
ຂອງທ່ານຂໍໃຫ້ພຽງແຕ່ທ່ານເອ້ອມຮັບດ້ວຍມືຂອງທ່ານເອງ ອົງພຣະ
ຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວວ່າ “ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາເວົ້າກັນເທາະຄືເຖິງແມ່ນບາບຂອງ
ທ່ານແມ່ນເປັນສິ່ງແວດລ້ອມທີ່ບໍ່ມີຄວາມສະຫງວນແລະເຮົາບໍ່ມີຄວາມປະໂຫຍດ
ຈາກມັນ” ທ່ານຈະເຮັດວິທີໃດທີ່ຈະຮັບສັນຕິສຸກນີ້ກັບການກະທຳຂອງທ່ານເອງບໍ່ໄດ້

ທ່ານໄດ້ສຳລະພາບປາບ ແລະໄດ້ສະລັກອອກຈາກໃຈທ່ານ ແລ້ວ ທ່ານຕັດສິນໃຈມອບຕົວຂອງທ່ານໃຫ້ພຣະເຈົ້າ ບັດນີ້ຈົ່ງໄປຫາ ພຣະອົງ ທຸນຂໍໃຫ້ພຣະອົງຊຳຮະບາບຂອງທ່ານໃຫ້ໝົດ ທຸນຂໍໃຫ້ ພຣະອົງປະທານຈິດໃຈໃໝ່ແກ່ທ່ານ ຈົ່ງເຊື່ອວ່າພຣະອົງຊົງປະທານ ໃຫ້ແລ້ວ ເພາະພຣະອົງຊົງສັນຍາເຊັ່ນນັ້ນ ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວສອນບົດ ຮຽນນີ້ເມື່ອຍັງຊົງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໂລກ ທ່ານຕ້ອງເຊື່ອວ່າທ່ານໄດ້ຂອງ ປະທານຈາກພຣະເຈົ້າທີ່ຊົງສັນຍາໄວ້ ແລະສິ່ງນັ້ນເປັນຂອງທ່ານ

ພຣະເຢຊູຊົງຮັກສາຄົນປ່ວຍທີ່ມີຄວາມເຊື່ອໃນຣິດເດດຂອງ ພຣະອົງໃຫ້ຊົງເຊົາຈາກໂລກ ພາຍຫລັງທີ່ເຂົາໄດ້ຫາຍແລ້ວ ເຂົາຈຶ່ງ ມອງເຫັນວ່າພຣະອົງສາມາດຊ່ອຍເຂົາໃນທາງອື່ນໆ ໄດ້ດ້ວຍນຳເຂົາ ໃຫ້ເຊື່ອວ່າຣິດເດດຂອງພຣະອົງສາມາດອະໄພບາບໃຫ້ເຂົາໄດ້ເຊັ່ນ ກັນ ພຣະເຢຊູຊົງອະທິບາຍເລື່ອງນີ້ຂະນະພຣະອົງຊົງຮັກສາຊາຍເປ້ຍ ຄົນໜຶ່ງ ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ “ແຕ່ເພື່ອທ່ານທັງຫລາຍຈະໄດ້ຮູ້ວ່າບຸດ ມະນຸດມີສິດອຳນາດໃນໂລກໃຫ້ອະໄພຄວາມຜິດບາບໄດ້..” ແລະ ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບຄົນເປ້ຍນັ້ນວ່າ ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນເອົາປ່ອນນອນຂອງເຈົ້າ ໄປບ້ານເສຍ” (ມັດທາຍ 9:6)

ໂຢຮັນເປັນອັກຄະສາວົກຂອງພຣະເຢຊູ ຄົນໜຶ່ງໄດ້ເລົ່າ ເລື່ອງພຣະຄຣິດຊົງຮັກສາຄົນເຈັບປ່ວຍວ່າ “ແຕ່ທີ່ໄດ້ຈົດເຫດການ ເຫລົ່ານີ້ໄວ້ກໍເພື່ອທ່ານທັງຫລາຍກໍຈະໄດ້ເຊື່ອວ່າ ພຣະເຢຊູເປັນພຣະ ຄຣິດພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະເມື່ອທ່ານເຊື່ອແລ້ວທ່ານກໍຈະມີຊີ ວິດໂດຍພຣະນາມຂອງພຣະອົງ” (ໂຢຮັນ 20:31)

ຈົ່ງອ່ານເລື່ອງໆ່າຍໆ ທີ່ພຣະເຢຊູຮັກສາຄົນເຈັບປ່ວຍ ສຶກ

ຊ່າຍພາກນັບໄດ້ທຸ່ນວ່າ “ພຣະອົງເຈົ້າຂ້າ ຖ້າພຣະອົງເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເຊົາປົກກະຕິແລ້ວ ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງຈະປະຕິບັດຕາມພຣະອົງ” ຫາບໍ່ໄດ້ເລີຍ ລາວເຊື່ອພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະຄຣິດ ລາວເຊື່ອວ່າ ລາວໄດ້ຮັບການຮັກສາຮ່າງກາຍໃຫ້ຫາຍເປັນປົກກະຕິໝົດຊົ່ວຂະນະ ໜຶ່ງເອງລາວເລືອກທີ່ຈະລຸກຢ່າງທັນທີ ແລ້ວລາວກໍຢ່າງໄດ້ ລາວປະຕິບັດຕາມພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະອົງ ແລະພຣະເຈົ້າຊົງປະທານອຳນາດໃຫ້ລາວ ຊາຍຜູ້ນັ້ນຊົງຫາຍເປັນປົກກະຕິ

ທ່ານກໍເປັນຄົນບາບ ທ່ານບໍ່ສາມາດເຮັດອັນໃດກັບຄວາມຜິດໃນອະດີດ ທ່ານບໍ່ສາມາດປ່ຽນໃຈທ່ານເອງຫລືເຮັດໃຫ້ຕົວທ່ານບໍລິສຸດ ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງສັນຍາທີ່ຈະເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ເພື່ອເຮົາໂດຍຜ່ານທາງພຣະຄຣິດ ຈຶ່ງເຊື່ອໃນຄຳສັນຍາສາລະພາບບາບແລະມອບຖວາຍຕົວຂອງທ່ານແດ່ພຣະເຈົ້າ ຈຶ່ງເລືອກບົວລະບັດພຣະອົງ ພຣະເຈົ້າກໍຈະຮັກສາຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງກັບທ່ານຢ່າງແນ່ນອນ ຖ້າພຽງແຕ່ເຮົາປະຕິບັດຕາມ ເມື່ອເຮົາມີຄວາມເຊື່ອພຣະເຈົ້າຈະເປັນຜູ້ກະທຳ ທ່ານຈະຖືກຂ້າຮະແລະເປັນປົກກະຕິ ພຣະຄຣິດຊົງໃຫ້ຊາຍງ່ອຍມີພະລັງຢ່າງໄດ້ ເມື່ອຊາຍຜູ້ນັ້ນເຊື່ອວ່າຕົນເອງຈະຕ້ອງຫາຍຈາກໂຮກ ຖ້າເຮົາເຊື່ອເຮົາກໍຈະໄດ້ເປັນຢ່າງນັ້ນໄດ້ເຊັ່ນກັນ

ຢ່າຄອຍຈົນກວ່າທ່ານຈະສົມບູນພ້ອມຈຶ່ງເວົ້າວ່າ “ຂ້ານ້ອຍເຊື່ອອີຫລີເຊັ່ນນັ້ນບໍ່ແມ່ນເພາະຂ້ານ້ອຍຮູ້ສຶກເຊັ່ນນັ້ນ ແຕ່ເພາະພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສັນຍາໄວ້ແລ້ວ”

ພຣະເຢຊູກ່າວວ່າ “ເຫດສັນນັ້ນເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ສິ່ງໃດທີ່ພວກທ່ານອ້ອນວອນທນຂໍນັ້ນ ຈຶ່ງເຊື່ອວ່າໄດ້ຮັບແລ້ວ ແລະ

ທ່ານອາດເຂົ້າເຝົ້າພຣະເຢຊູເພື່ອການຊໍາຮະລ້າງ ແລະຍືນຕໍ່
ທ້າພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍບໍ່ຮູ້ສຶກລະອາຍໃຈຫລືເສົ້າໃຈ
“ບັດນີ້ການລົງໂທດຈຶ່ງບໍ່ມີແກ່ຄົນທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ”
(ໂຣມ 8:1)

ເມື່ອທ່ານເປັນຂອງພຣະຄຣິດ ທ່ານກໍບໍ່ແມ່ນເປັນຕົວທ່ານ
ເອງ ເພາະທ່ານຖືກດ້ວຍສິ່ງທີ່ມີຄ່າໄປແລ້ວ “ທ່ານທັງຫລາຍຮູ້ແລ້ວ
ວ່າພຣະອົງຊົງໂຖ່ພວກທ່ານອອກຈາກການດໍາເນີນຊີວິດອັນບໍ່ມີປະ
ໂຍດ ຊຶ່ງພວກທ່ານໄດ້ຮັບຈາກພຣະບຸດຂອງພວກທ່ານ ບໍ່ແມ່ນໂຖ່
ໄວ້ດ້ວຍສິ່ງຂອງທີ່ເສື່ອມສູນໄປຄືເງິນຫລືຄໍາ ແຕ່ໂຖ່ດ້ວຍພຣະໂລຫິດ
ອັນຊົງມີຄ່າຂອງພຣະຄຣິດ ເໝືອນດັ່ງລູກແກະທີ່ບໍ່ມີຕໍາໜິຫລືຮອຍ
ດ່າງ” (1 ເປໂຕ 1:18,19) ເພາະເຫດທີ່ທ່ານເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ
ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ປະທານຊີວິດໃໝ່ແກ່ທ່ານ ທ່ານເປັນບຸດທິດາ
ທີ່ບັງເກີດໃນຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າ ພຣະອົງຊົງຮັກທ່ານເໝືອນກັບທີ່
ຊົງຮັກພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະອົງ

ເມື່ອທ່ານໄດ້ຖວາຍຕົວທ່ານເອງແກ່ພຣະເຢຊູແລ້ວ ຢ່າໄດ້
ຖອຍກັບຢ່າພາຕົວທ່ານອອກຫ່າງຈາກພຣະເຈົ້າ ທ່ານຄວນເວົ້າກັບ
ຕົວເອງທຸກໆ ມື້ວ່າ “ຂ້ານ້ອຍເປັນຂອງພຣະຄຣິດ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຖວາຍ
ຕົວເອງແກ່ພຣະອົງແລ້ວ” ຈົ່ງທູນຂໍໃຫ້ພຣະອົງປະທານພຣະວິນຍານ
ຂອງພຣະອົງແກ່ທ່ານ ແລະຈົ່ງໃຫ້ພຣະຄຸນປົກປ້ອງຮັກສາທ່ານ ທ່ານ
ໄດ້ກາຍເປັນບຸດທິດາຂອງພຣະອົງໂດຍການຖວາຍຕົວທ່ານເອງແລະ
ເຊື່ອໃນພຣະອົງທ່ານຈະຕ້ອງອາໄສໃນພຣະອົງໃນລັກສະນະດຽວກັນ

ບາງຄົນເຂົາເຈົ້າເຂົາຈະຕ້ອງພຽງຕົວເອງໃຫ້ພຣະເຈົ້າ
ເຫັນວ່າ ເຂົາໄດ້ປ່ຽນແປງແລ້ວກ່ອນທີ່ເຂົາຈະສາມາດຮັບພຣະພອນ
ຈາກພຣະອົງໄດ້ ແທ້ຈິງເຂົາສາມາດທູນຂໍແລະຮັບພຣະພອນໄດ້ຕັ້ງ
ແຕ່ດຽວນີ້ ເຂົາຈະຕ້ອງມີພຣະຄຸນແລະພຣະວິນຍານຂອງພຣະຄຣິດ
ເພື່ອຊ່ອຍໃຫ້ເຂົາເອົາຊະນະຄວາມອ່ອນແອໄດ້ ຫາກປັດສະຈາກສິ່ງ
ເຫຼົ່ານີ້ເຂົາຈະລະຖິ້ມກັນບໍ່ໄດ້

ພຣະເຢຊູຊົງຕ້ອງການໃຫ້ທ່ານມາຫາພຣະອົງຢ່າງທີ່ທ່ານ
ເປັນຢູ່ຢ່າງຄົນມີບາບຊ່ອຍຕົວເອງບໍ່ໄດ້ແລະຍາກຈົນທ່ານອາດມາ
ຫາພຣະອົງໃນລັກສະນະຄົນໂງ່ຈ້າອ່ອນແອ ທ່ານໝອບລົງແທບ
ພຣະບາດຂອງພຣະອົງຢ່າງສຳນຶກຜິດໃນບາບ ດ້ວຍບາລະມີຂອງ
ພຣະອົງ ພຣະອົງຈະໂອບເຮົາໄວ້ດ້ວຍຄວາມຮັກແລະພຣະອົງຈະຊົງ
ຮັກສາບາດແຜຂອງເຮົາ ພຣະອົງຊົງຕ້ອງການຊໍາຮະລ້າງເຮົາໃຫ້ສະ
ອາດ

ຄົນຈຳນວນພັນບໍ່ເຊື່ອວ່າພຣະເຢຊູຊົງຍົກໂທດໃຫ້ເຂົາ ແຕ່
ລະຄົນເຂົາບໍ່ເຊື່ອພຣະຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງ ບຸກຄົນທີ່ກັບໃຈຢ່າງແທ້
ຈິງສາມາດຮູ້ຊຶ່ງວ່າພຣະເຈົ້າຊົງອະໄພໂທດດ້ວຍຄວາມຜິດບາບທຸກ
ຢ່າງໄດ້ດັ່ງປະສົງ

ຢ່າໄດ້ຍ້ານຄຳສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າມີໄວ້ສຳລັບທ່ານ ໂດຍ
ສະເພາະມີໄດ້ສຳລັບຄົນບາບທຸກຄົນທີ່ສຳນຶກໃນບາບ ພຣະຄຣິດຊົງ
ໂຜດໃຫ້ເທວະດານຳພຣະຄຸນແລະກຳລັງມາປະທານແກ່ຜູ້ທີ່ເຊື່ອພຣະ
ອົງທຸກຄົນ ໂດຍຄວາມຊ່ອຍເຫຼືອຂອງພຣະເຢຊູ ຜູ້ຊົງສິ້ນພຣະຊົນ
ແທນຄົນບາບທີ່ສດ ເຂົາຜູ້ນັ້ນຍັງສາມາດມີພາລະກຳລັງບໍລິສຸດແລະ

ວັດຂອງເຂົາ ແລະຊົງປຽນແນວທາງຄົດຂອງເຂົາ ຊົງໃຫ້ເຂົາກັບຄືນ
ມາຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຮົາ ພຣະອົງຊົງເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເມດ
ຕາແລະຊົງໃຫ້ອະໄພໄວ” (ເອຊາຢາ 55:7) ເຮົາໄດ້ລືບລ້າງບາບ
ຂອງເຈົ້າຖິ້ມເໝືອນກວາດເມກໜີ ຈົ່ງກັບຄືນມາຫາເຮົາເພາະວ່າເຮົາ
ເປັນຜູ້ຊ່ອຍໄຖ່ໃຫ້ເຈົ້າພົ້ນ” (ເອຊາຢາ 44:22)

ພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າ “ເຮົາບໍ່ຢາກໃຫ້ຄົນໜຶ່ງຄົນໃດຕາຍສະ
ນັ້ນຈົ່ງເຊົາເຮັດບາບແລະມີຊີວິດຢູ່ເທີນ” (ເອເສກຽນ 18:32) ຊາ
ຕານພ້ອມທີ່ຈະຂະໂມຍເອົາຄຳສັນຍາທີ່ເປັນພຣະພອນຂອງພຣະເຈົ້າ
ໄປ ມັນຕ້ອງການເອົາຄວາມຫວັງທຸກຢ່າງແລະຮັດສະໝີແຫ່ງຄວາມ
ສະຫວ່າງທຸກຊະນິດໄປຈາກທ່ານ ຈົ່ງຢ່າຍອມໃຫ້ມັນເຮັດຢ່າງນັ້ນ ຢ່າ
ຟັງຄວາມຂອງຊາຕານ ຈົ່ງບອກມັນໄປວ່າ “ພຣະເຢຊູຊົງສິ້ນພຣະຊົນ
ເພື່ອກູຈະໄດ້ຊີວິດ ພຣະອົງຊົງຮັກກູ ບໍ່ຊົງປາຖນາໃຫ້ກູຕ້ອງຕາຍ
ກູມີພຣະບິດາໃນສະຫວັນຜູ້ປະກອບດ້ວຍຄວາມຮັກ ແມ່ນກູໄດ້ຫັນ
ຫລັງໃຫ້ກັບຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ ແລະໄດ້ໃຊ້ພອນທີ່ພຣະອົງໄດ້
ປະທານໃຫ້ໃນທາງທີ່ຜິດ ກູກໍຍັງຈະເດີນຫາພຣະບິດາກັບທູນວ່າ “ຂ້າ
ນ້ອຍໄດ້ກະທຳຜິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າແລະຕໍ່ພຣະອົງ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ມີຄ່າຄວນແກ່
ການເປັນບຸດຂອງພຣະອົງ ຈົ່ງປະຕິບັດຕໍ່ຂ້ານ້ອຍ ເໝືອນຜູ້ຮັບໃຊ້ຄົນ
ໜຶ່ງຂອງພຣະອົງເຖິດ”

ພຣະເຢຊູຊົງເລົ່າເລື່ອງບຸດຊາຍຄົນໜຶ່ງທີ່ຈາກບ້ານໄປ
ລາວຜູ້ນັ້ນໄດ້ຮັບການຕ້ອນຮັບຢ່າງໃດເມື່ອລາວຕົກລົງໃຈກັບບ້ານ
ອີກເທື່ອໜຶ່ງ “ແຕ່ເມື່ອລາວຍັງຢູ່ໄກ ພໍໄດ້ແລເຫັນລາວກໍມີຄວາມເມດ
ຕາ ຈົ່ງແລ່ນອອກໄປກອດຄໍຈູບລາວດ້ວຍຄວາມຮັກແພງ” (ລູກາ
15:19-20)

ຜານທາງສາດສະດາພະຍາກອນວ່າ “ເຮົາກິໄດສະແດງຄວາມເມດຕາ ແລະປາກົດໃຫ້ເຂົາເຫັນ ຊາວອິສາລາເອນເອີຍ ເຮົາໄດ້ຮັກແພງເຈົ້າ ສະເໝີມາດັ່ງນັ້ນ” (ເຢເຣມີຍາ 31:1) ພຣະບິດາຊົງຫວັງໃຫ້ຄົນບາບ ໄດ້ກັບຄືນມາທັງໆ ທີ່ຄົນບາບຜູ້ນັ້ນກຳລັງຈ່າຍເງິນທອງຢ່າງພຸ່ມ ເພື່ອຍໃນຕ່າງແດນ ເມື່ອທ່ານປາຖນາຈະກັບມາຫາພຣະເຈົ້າຈົ່ງຮູ້ ດ້ວຍວ່າພຣະອົງກຳລັງເອີ້ນທ່ານຢູ່ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າກຳລັງ ນຳຄົນບາບມາສູ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ມີພຣະໂທແຫ່ງຄວາມຮັກ

ເມື່ອທ່ານມີຄຳໝັ້ນສັນຍາອັນປະເສີດ ໃນພຣະຄຳພີເບື້ອງ ໜ້າທ່ານ ທ່ານຍັງສົງໄສອີກຫລື? ອັນໃດເຮັດໃຫ້ທ່ານເຂົ້າໃຈວ່າຄົນ ບາບທີ່ຕ້ອງການລະຖິ້ມບາບ ບໍ່ສາມາດໝອບຂາບລົງແທບພຣະບາດ ພຣະເຢຊູໄດ້ ເລີກຄິດເຊັ່ນໄດ້ແລ້ວຄວາມຄິດອັນກ່ຽວກັບພຣະບິດາ ເທິງສະຫວັນເຊັ່ນນັ້ນ ຍ່ອມເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ຕົວທ່ານເອງ

ພຣະບິດາຊົງກຽດຊັງຄວາມບາບ ແຕ່ຊົງຮັກຄົນບາບພຣະອົງ ຊົງມອບພຣະອົງເອງ ເມື່ອຊົງມອບພຣະຄຣິດໃຫ້ເພື່ອທຸກຄົນທີ່ມີ ຄວາມເຊື່ອຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດ ພຣະອົງຊົງຕ້ອງການໃຫ້ເຂົາທັງ ຫລາຍໄດ້ຮັບ ພຣະພອນອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດໃນອານາຈັກແຫ່ງ ສະງ່າຣາສີຂອງພຣະອົງ

ພຣະອົງຈະໃຊ້ຖ້ອຍຄຳທີ່ໜັກແໜ້ນ ແລະປ່ຽນດ້ວຍຄວາມ ຮັກຢ່າງໃດໝໍ? ພຣະອົງຈະຊົງໃຊ້ວິທີໃດອີກໜຶ່ງທີ່ຈະບອກໃຫ້ເຮົາຮູ້ ເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ? ພຣະອົງກ່າວວ່າ “ຜູ້ຍິງທີ່ລືມລູກແລະບໍ່ ຮັກຄວາມຮັກລູກຂອງຕົນເອງມີບໍ່? ເຖິງແມ່ນວ່າມີຜູ້ລືມລູກຂອງຕົນກໍ ຕາມ ແຕ່ເຮົາຈະບໍ່ລືມພວກເຈົ້າຈັກເທື່ອ (ເອຂາຍາ 49:15)

ພຣະເຢຊູ ແລະຮັບພອນຈາກພຣະອົງຢ່າງສຸດຈົດສຸດໃຈຂອງທ່ານ

ຈົ່ງອ່ານຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງ ຈົ່ງລະນຶກຄຳສັນຍາເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ບອກເຖິງຄວາມຮັກແລະຄວາມເມດຕາມສົງສານຂອງພຣະອົງ ຕໍ່ທ່ານຊຶ່ງໃຫ້ຄວາມໝັກແໜ້ນກວ່າຖ້ອຍຄຳໃດໆ ພຣະໄທອັນປຽມດ້ວຍຄວາມຮັກອັນບໍ່ມີທີ່ສິ້ນສຸດໄດ້ມາສູ່ຄົນບາບ ດ້ວຍຄວາມເມດຕາສົງສານຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ “ໃນພຣະເຢຊູນັ້ນພວກເຂົາເຮົາໄດ້ຮັບການໄຖ່ໃຫ້ພົ້ນດ້ວຍພຣະໂລຫິດຂອງພຣະອົງ ຄືໄດ້ຮັບການອະໄພການຫລົງຜິດຂອງເຮົາໂດຍພຣະກະລຸນາອັນອຸດົມຂອງພວກເຈົ້າ” (ເອເຟໂຊ 1:7)

ຈົ່ງເຊື່ອເຖິງວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຊ່ອຍຂອງທ່ານ ພຣະອົງຊົງຕ້ອງການປຽນຊີວິດຂອງທ່ານໃຫ້ເປັນເໝືອນຊີວິດຂອງພຣະອົງ ຂະນະທີ່ທ່ານສາລະພາບບາບ ແລະກັບໃຈຈົ່ງເຂົ້າມາໃກ້ພຣະອົງ ແລະພຣະອົງຈະສະເດັດມາໃກ້ທ່ານດ້ວຍຄວາມເມດຕາແລະດ້ວຍການໃຫ້ອະໄພໂທດ

Spirit, you have seen something of the evil of sin, of its power, its guilt, its woe; and you look upon it with abhorrence. You feel that sin has separated you from God, that you are in bondage to the power of evil. The more you struggle to escape, the more you realize your helplessness. Your motives are impure; your heart is unclean. You see that your life has been filled with selfishness and sin. You long to be forgiven, to be cleansed, to be set free. Harmony with God, likeness to Him—what can you do to obtain it? It is peace that you need—Heaven's forgiveness and peace and love in the soul. Money cannot buy it, intellect cannot procure it, wisdom cannot attain to it; you can never hope, by your own efforts, to secure it. But God offers it to you as a gift, “without money and without price.” [Isaiah 55:1](#). It is yours if you will but reach out your hand and grasp it. The Lord says, “Though your sins be as scarlet, they shall be as white as snow; though they be red like crimson, they shall be as wool.” [Isaiah 1:18](#). “A new heart also will I give you, and a new spirit will I put within you.” [Ezekiel 36:26](#). You have confessed your sins, and in heart put them away;

while He was on earth, that the gift which God promises us, we must believe we do receive, and it is ours. Jesus healed the people of their diseases when they had faith in His power; He helped them in the things which they could see, thus inspiring them with confidence in Him concerning things which they could not see—leading them to believe in His power to forgive sins. This He plainly stated in the healing of the man sick with palsy: *“That ye may know that the Son of man hath power on earth to forgive sins, (then saith He to the sick of the palsy,) Arise, take up thy bed, and go unto thine house.”* [Matthew 9:6](#). So also John the evangelist says, speaking of the miracles of Christ, “These are written, that ye might believe that Jesus is the Christ, the Son of God; and that believing ye might have life through His name.” [John 20:31](#). From the simple Bible account of how Jesus healed the sick, we may learn something about how to believe in Him for the forgiveness of sins. Let us turn to the story of the paralytic at Bethesda. The poor sufferer was helpless; he had not used his limbs for thirty-eight years. Yet Jesus bade him, “Rise, take up thy bed, and

did walk. He acted on the word of Christ, and God gave the power. He was made whole. In like manner you are a sinner. You cannot atone for your past sins; you cannot change your heart and make yourself holy. But God promises to do all this for you through Christ. You *believe* that promise. You confess your sins and give yourself to God. You *will* to serve Him. Just as surely as you do this, God will fulfill His word to you. If you believe the promise,—believe that you are forgiven and cleansed,—God supplies the fact; you are made whole, just as Christ gave the paralytic power to walk when the man believed that he was healed. It *is* so if you believe it. Do not wait to *feel* that you are made whole, but say, “I believe it; it *is* so, not because I feel it, but because God has promised.” Jesus says, “What things soever ye desire, when ye pray, believe that ye receive them, and ye shall have them.”

[Mark 11:24](#). There is a condition to this promise—that we pray according to the will of God. But it is the will of God to cleanse us from sin, to make us His children, and to enable us to live a holy life. So we may ask for these blessings, and believe that we receive them, and thank

walk not after the flesh, but after the Spirit: [Romans 8:1](#). Henceforth you are not your own; you are bought with a price. "Ye were not redeemed with corruptible things, as silver and gold; ... but with the precious blood of Christ, as of a lamb without blemish and without spot." [1 Peter 1:18, 19](#). Through this simple act of believing God, the Holy Spirit has begotten a new life in your heart. You are as a child born into the family of God, and He loves you as He loves His Son. Now that you have given yourself to Jesus, do not draw back, do not take yourself away from Him, but day by day say, "I am Christ's; I have given myself to Him;" and ask Him to give you His Spirit and keep you by His grace. As it is by giving yourself to God, and believing Him, that you become His child, so you are to live in Him. The apostle says, "As ye have therefore received Christ Jesus the Lord, so walk ye in Him." [Colossians 2:6](#). Some seem to feel that they must be on probation, and must prove to the Lord that they are reformed, before they can claim His blessing. But they may claim the blessing of God even now. They must have His grace, the Spirit of Christ, to help their

his glory to embrace us in the arms of His love and to bind up our wounds, to cleanse us from all impurity. Here is where thousands fail; they do not believe that Jesus pardons them personally, individually. They do not take God at His word. It is the privilege of all who comply with the conditions to know for themselves that pardon is freely extended for every sin. Put away the suspicion that God's promises are not meant for you. They are for every repentant transgressor. Strength and grace have been provided through Christ to be brought by ministering angels to every believing soul. None are so sinful that they cannot find strength, purity, and righteousness in Jesus, who died for them. He is waiting to strip them of their garments stained and polluted with sin, and to put upon them the white robes of righteousness; He bids them live and not die. God does not deal with us as finite men deal with one another. His thoughts are thoughts of mercy, love, and tenderest compassion. He says, "Let the wicked forsake his way, and the unrighteous man his thoughts: and let him return unto the Lord, and He will have mercy upon him; and to our God, for He will

ye: [Ezekiel 18:32](#). Satan is ready to steal away the blessed assurances of God. He desires to take every glimmer of hope and every ray of light from the soul; but you must not permit him to do this. Do not give ear to the tempter, but say, "Jesus has died that I might live. He loves me, and wills not that I should perish. I have a compassionate heavenly Father; and although I have abused His love, though the blessings He has given me have been squandered, I will arise, and go to my Father, and say, 'I have sinned against heaven, and before Thee, and am no more worthy to be called Thy son: make me as one of Thy hired servants.'" The parable tells you how the wanderer will be received: "*When he was yet a great way off*, his father saw him, and had compassion, and ran, and fell on his neck, and kissed him." [Luke 15:18-20](#). But even this parable, tender and touching as it is, comes short of expressing the infinite compassion of the heavenly Father. The Lord declares by His prophet, "I have loved thee with an everlasting love: *therefore with loving-kindness have I drawn thee*." [Jeremiah 31:3](#). While the sinner is yet far from the Father's house, wasting his

father's heart of love. With the non-promises of the Bible before you, can you give place to doubt? Can you believe that when the poor sinner longs to return, longs to forsake his sins, the Lord sternly withholds him from coming to His feet in repentance? Away with such thoughts! Nothing can hurt your own soul more than to entertain such a conception of our heavenly Father. He hates sin, but He loves the sinner, and He gave Himself in the person of Christ, that all who would might be saved and have eternal blessedness in the kingdom of glory. What stronger or more tender language could have been employed than He has chosen in which to express His love toward us? He declares, "Can a woman forget her sucking child, that she should not have compassion on the son of her womb? yea, they may forget, yet will I not forget thee." [Isaiah 49:15](#). Look up, you that are doubting and trembling; for Jesus lives to make intercession for us. Thank God for the gift of His dear Son and pray that He may not have died for you in vain. The Spirit invites you today. Come with your whole heart to Jesus, and you may claim His blessing. As you read the promises,

[Ephesians 1:7](#). Yes, only believe that God is your helper.
He wants to restore His moral image in man. As you draw
near to Him with confession and repentance, He will draw
near to you with mercy and forgiveness.

ເຫດສະນັ້ນຖ້າຜູ້ໃດຢູ່ໃນພຣະຄຣິດ ຜູ້ນັ້ນຕ້ອງເປັນຄົນທີ່ ຖືກຊົງສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ແລ້ວ ຖານະເກົ່າເຫລົ່ານັ້ນລ່ວງລັບໄປແລ້ວ ເບິ່ງແມ່ ກາຍເປັນສິ່ງໃໝ່ທັງນັ້ນ” (2 ໂກຣິນ ໂທ 5:17)

ຄົນເຮົາອາດບໍ່ສາມາດກຳໜົດເວລາແລະສະຖານທີ່ ແນ່ນອນວ່າຕົນເອງມອບຈິດໃຈໃຫ້ພຣະເຈົ້າ ແລ້ວເມື່ອໃດເຂົາອາດ ບໍ່ສາມາດລຳດັບຂັ້ນຕອນທີ່ນຳເຂົາມາສູ່ພຣະຄຣິດ ຢ່າງໃດກໍ່ດີສິ່ງນີ້ ບໍ່ໄດ້ເປັນການພິສູດວ່າເຂົາເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າພຣະຄຣິດກ່າວ ກັບເນໂກເດມວ່າ “ລົມຢາກພັດໄປທິດໃດກໍ່ພັດໄປທິດນັ້ນ ແລະທ່ານ ໄດ້ຍິນສຽງມັນ ແຕ່ທ່ານບໍ່ຮູ້ວ່າມັນມາແຕ່ໃສຫລືໄປໃສ ທຸກຄົນທີ່ບັງ ເກີດຈາກພຣະວິນຍານກໍ່ເປັນດັ່ງນັ້ນແຫລະ” (ໂຢຮັນ 3:8)

ເຮົາເບິ່ງບໍ່ເຫັນລົມ ແຕ່ເຮົາບໍ່ເຫັນຜົນທີ່ເກີດຈາກລົມ ເຮົາ ເບິ່ງຈິດວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ທຳງານໃນຈິດໃຈຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້ ແຕ່ ຮິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້ານຳມາຊຶ່ງຊີວິດໃໝ່ແກ່ເຮົາ ຮິດອຳນາດຂອງ ພຣະເຈົ້ານຳມາຊຶ່ງຊີວິດໃໝ່ແກ່ເຮົາ ຮິດອຳນາດນັ້ນໄດ້ສ້າງໃຫ້ເຮົາ ເປັນຄົນໃໝ່ແລະເໝືອນພຣະເຈົ້າ ແມ່ນວ່າເຮົາຈະເບິ່ງບໍ່ເຫັນການທຳ ງານຂອງພຣະອົງໃນຈິດໃຈຂອງເຮົາ ແຕ່ເຮົາເບິ່ງເຫັນການກະທຳ ຂອງພຣະອົງ

ຖ້າໃຈຂອງເຮົາຖືກປ່ຽນແປງໂດຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ຊີວິດຂອງເຮົາກໍ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມປ່ຽນແປງນັ້ນ ເຮົາຈະປ່ຽນ ຈິດຊີວິດຂອງເຮົາກໍ່ຈະສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມປ່ຽນແປງນັ້ນ ເຮົາ

ອຸປະນິໄສບໍ່ໄດ້ມອງເຫັນກັນດ້ວຍການກະທຳດີຫລືຊົ່ວພຽງ
ທີ່ອດງວ ອຸປະນິໄສຄືການສະແດງອອກທ່າງວາຈາແລະການກຳທຳ
ເປັນປະຈຳທຸກວັນ

ເປັນຄວາມຈິງທີ່ວ່າເຮົາເຮັດອັນໃດໃນທາງທີ່ຖືກໂດຍບໍ່ຕ້ອງ
ອາໄສຮິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ເຮົາອາດໃຫ້ໃຜໆ ໄດ້ເບິ່ງເຮົາໃນ
ແງ່ດີ ເຮົາອາດຈະຫລີກເວັ້ນຈາກການຊົ່ວເພື່ອຄວາມຖືກຕ້ອງໃນສາຍ
ຕາຂອງມິດສະຫາຍແມ່ນວ່າຄົນທີ່ເຫັນແກ່ຕົວເຮັດຄວາມດີໄດ້ ແລ້ວ
ເຮົາຈະຮູ້ໄດ້ຢ່າງໃດວ່າເຮົາຢູ່ຝ່າຍໃດ?

ໃຜເປັນຜູ້ຄອບຄອງຈິດໃຈຂອງເຮົາ ເຮົາກຳລັງຄິດເຖິງຜູ້ໃດ
ກັນ? ເຮົາຮັກທີ່ຈະເວົ້າເຖິງບຸກຄົນໆ ໜຶ່ງ ໃຜຮັບຄວາມຮັກອັນອົບ
ອຸ່ນແລະການປະຕິບັດງານທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງເຮົາໄປ? ຖ້າເຮົາເປັນຂອງ
ພຣະຄຣິດຄວາມຄິດປະກອບດ້ວຍເມດຕາຄຸນເປັນຂອງພຣະອົງ ເຮົາ
ຕ້ອງການເປັນເໝືອນພຣະອົງແລະມີພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຢູ່ໃນເຮົາ
ເຮົາປາຖນາຈະດຳເນີນຕາມພຣະອົງ ແລະກະທຳທຸກຢ່າງເປັນທີ່ພໍ
ພຣະໄທຂອງພຣະເຈົ້າ

ຫາກເຮົາເປັນຄົນໃໝ່ໃນພຣະຄຣິດ ຊີວິດຂອງເຮົາຈະມີຜົນ
ແຫ່ງຈິດວິນຍານຜົນດັ່ງກ່າວຄື “ຄວາມຮັກ ຄວາມຍິນດີ ສັນຕິສຸກ
ຄວາມອົດກັ້ນໄວ້ນານ ຄວາມປານີ ຄວາມດີ ຄວາມສັດຊື່ ຄວາມສຸ
ພາບອ່ອນຫວານ ການຮູ້ຈັກບັງຄັບຕົນ ກົດໝາຍທີ່ຫ້າມການຢ່າງນີ້ກໍ
ບໍ່ມີ (ຄາລາເຕຍ 5:22,23) ສາວົກຂອງພຣະຄຣິດຈະບໍ່ປະພຶດຕົນ
ດັ່ງທີ່ເຄີຍເປັນໃນອະດີດ ເຂົາຈະດຳເນີນຕາມຮອຍພຣະບາດຂອງ
ພຣະຄຣິດທຸກປະການ ເຂົາຈະສຳແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງພຣະລັກສະນີໄສ
ຂອງພຣະອົງທຳຕົນໃຫ້ບໍລິສຸດເໝືອນພຣະອົງ

ໂດຍການແຕ່ງກາຍຂອງຕົນ “ແຕ່ໃຫ້ເປັນການປະດັບທີ່ຊອນໄວໃນ
ຈິດໃຈ ແຕ່ງດ້ວຍເຄື່ອງປະດັບທີ່ບໍ່ຮູ້ເສື່ອມສູນຄືດ້ວຍຈິດໃຈອ່ອນສຸ
ພາບແລະສະຫງົບ ຊຶ່ງເປັນທີ່ມີຄ່າສູງໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະ
ເຈົ້າ” (1 ເປໂຕ 3:4)

ການກັບໃຈໃໝ່ຢ່າງແທ້ຈິງເຮັດໃຫ້ປ່ຽນໄປ ເຮົາຈະສາລະ
ພາບບາບຂອງເຮົາ ແລະຄືນສິ່ງຂອງທີ່ເຮົາລັກມາທັງໝົດ ເຮົາຈະຮັກ
ພຣະເຈົ້າແລະເພື່ອນມະນຸດ ເມື່ອເຮົາເຮັດສິ່ງນີ້ແລ້ວເຮົາຈະຮູ້ວ່າເຮົາ
ໄດ້ຜ່ານຄວາມຕາຍມາສູ່ຊີວິດ

ເມື່ອເຮົາມາຫາພຣະຄຣິດຍອມຮັບການອະໄພແລະພຣະກະ
ລຸນາຄຸນຈາກພຣະອົງ ຄວາມຮັກຈະບັນຈຸຂຶ້ນໃນໃຈຂອງເຮົາທັນທີ
ພາລະຂອງເຮົາເບິ່ງເບົາລົງ ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງໃຫ້ເຮົາເຮັດກາຍເປັນ
ຄວາມສຸກທຶນທາງທີ່ເຄີຍມີດມົນກັບສະຫວ່າງສະໄຫວເພາະແສງແຫ່ງ
ຄວາມຊອບທັມ

ຄວາມງົດງາມແຫ່ງອຸປະນິໄສຂອງພຣະຄຣິດ ຈະປາກົດໃນ
ສາວົກຂອງພຣະອົງ ພຣະຄຣິດຊົງປີຕິຍິນດີເມື່ອພຣະບິດາຮັບສັ່ງ
ຄວາມຮັກທີ່ພຣະເຈົ້າເປັນເໝືອນນິດເດດຂອງການຊົງນຳໃນຊີວິດ
ຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ຄວາມຮັກເຮັດໃຫ້ການກະທຳຂອງພຣະ
ອົງອ່ອນໂຍນແລະງົດງາມ

ຄວາມຮັກມາແຕ່ພຣະເຈົ້າ ຄວາມຮັກຈະເກີດຈາກໃຈທີ່ບາບ
ບໍ່ໄດ້ ຄວາມຮັກເກີດຂຶ້ນໃນໃຈທີ່ມີພຣະເຢຊູສະຖິດຢູ່ເທົ່ານັ້ນ “ຝ່າຍ
ເຮົາທັງຫລາຍໄດ້ຮັກ ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງຮັກເຮົາກອນ” (1 ໂຍຮັນ
4:29) ໃຈທີ່ບັງເກີດໃໝ່ໃນພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າຈະຖືກຊັກຊວນ
ໂດຍຄວາມຮັກ ຄວາມຮັກປ່ຽນອຸປະນິໄສ ຄວາມຮູ້ສຶກແລະຄວບຄຸມ
ຄວາມປາຖນາຂອງເຮົາໄດ້ກຳຈັດຄວາມກຽດຊັງ ເຮັດໃຫ້ເຮົາມີເມດ

ມາຫາພຣະເຈົ້າໃດ ຫາກເຮົາພະຍາຍາມທຳຕົນໃຫ້ບໍລິສຸດ ໂດຍຮັກສາ
ພຣະບັນຍັດດ້ວຍພົນກຳລັງຂອງເຮົາເອງ ເຮົາຈະພົບວ່າເຮົາເອງເຮັດ
ບໍ່ໄດ້ ການກະທຳທຸກຢ່າງໂດຍບັດສະຈາກພຣະຄຣິດຈະຖືກທຳລາຍ
ໂດຍຄວາມເຫັນແກ່ຕົວແລະຄວາມບາບ ເຮົາບໍລິສຸດໄດ້ໂດຍພຣະຄຸນ
ຂອງພຣະຄຣິດແລະຄວາມເຊື່ອເທົ່ານັ້ນ

ຄວາມຜິດພາດຂໍ້ທີ່ສອງມີອັນຕະລາຍບໍ່ຍິ່ງຍ່ອນໄປກວ່າຂໍ້ທຳ
ອິດ ບາງຄົນຄິດວ່າເຮົາເຊື່ອໃນພຣະຄຣິດເຮົາບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຮັກສາ
ພຣະບັນຍັດ ເພາະເຮົາໄດ້ພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍຄວາມເຊື່ອເທົ່າ
ນັ້ນ ເຂົາຄິດວ່າການກະທຳເປັນເລື່ອງບໍ່ສຳຄັນ ເຂົາເຊື່ອວ່າການກະ
ທຳບໍ່ກ່ຽວກັບການກັບໃຈແຕ່ຢ່າງໃດ

ພຣະຄຳພິສອນວ່າຄວາມເຊື່ອຟັງມີຄວາມໝາຍຫລາຍກວ່າ
ການກະທຳຕາມຄຳສັ່ງເທົ່ານັ້ນ ການເຊື່ອຟັງເປັນການກະທຳດ້ວຍ
ຄວາມຮັກ ພຣະບັນຍັດສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າເປັນແບບໃດ
ຄວາມຮັກຄືສູນກາງແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ການປົກຄອງເທິງພ້າສະຫວັນ
ແລະໃນແຜ່ນດິນໂລກຂອງພຣະເຈົ້າຕັ້ງຢູ່ເທິງພຣະບັນຍັດແຫ່ງຄວາມ
ຮັກ

ຖ້າຫາກເຮົາເໝືອນພຣະອົງພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າຈະຢູ່
ໃນໃຈຂອງເຮົາຫລືບໍ່? ເມື່ອຄວາມຮັກຢູ່ໃນໃຈຂອງເຮົາ ແລະເມື່ອເຮົາ
ເປັນເໝືອນພຣະຜູ້ສ້າງຂອງເຮົາ ພຣະເຈົ້າຮັກສາຄຳສັນຍາຂອງພຣະ
ອົງທີ່ວ່າ “ຄືເຮົາຈະບັນຈຸຂໍ້ບັນຍັດຂອງເຮົາ ພຣະເຈົ້າຮັກຄຳສັນຍາ
ຂອງພຣະອົງທີ່ວ່າ “ເຮົາຈະບັນຈຸຂໍ້ບັນຍັດຂອງເຮົາໄວ້ໃນໃຈຂອງເຂົາ
ເຮົາຈະຈາລຶກຂໍ້ບັນຍັດນັ້ນໄວ້ໃນຫົວໃຈຂອງເຂົາ ເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າ
ຂອງເຂົາແລະຝ່າຍເຂົາຈະເປັນພົນລະເມືອງຂອງເຮົາ (ເຮັບເຣີ 8:10,
10:16)

ຍົດຂອງພຣະອົງຜູ້ນັບເປັນຄົນເວົ້າຕົວະແລະຄວາມຈິງບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນຄົນ
ນັ້ນແລ້ວ” (1ໂຍຮັນ 5:3, 2:4) ຄວາມເຊື່ອບໍ່ແມ່ນເປັນຂໍ້ຍົກເວັ້ນ
ຈາກການເຊື່ອຟັງພຣະບັນຍັດ ໂດຍຄວາມເຊື່ອແລະລຳພັງຄວາມເຊື່ອ
ຢ່າງດຽວເຮົາມີສ່ວນຮ່ວມໃນພຣະຄຸນຂອງພຣະຄຣິດ ພຣະຄຸນເຮັດໃຫ້
ເຮົາສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະບັນຍັດໄດ້

ເຮົາສະແຫວງຫາຄວາມລອດໂດຍການເຊື່ອຟັງພຣະບັນຍັດບໍ່
ໄດ້ ຄວາມລອດເປັນຂອງປະທານຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ໃຫ້ເຮົາຢ່າງເສລີ
ແລະຮັບໄວ້ດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ ການເຊື່ອຟັງເປັນຜົນແຫ່ງຄວາມເຊື່ອ
“ເຈົ້າທັງຫລາຍຮູ້ແລ້ວວ່າພຣະຄຣິດໄດ້ຊົງປາກົດ ເພື່ອຍົກເອົາຄວາມ
ຜິດບາບໄປເສຍ ແລະພຣະອົງບໍ່ຊົງມີບາບເລີຍ ຜູ້ໃດຕັ້ງພັນຢູ່ໃນ
ພຣະອົງແລະບໍ່ເຮັດບາບຕາມເຄີຍ ຜູ້ໃດຍັງເຮັດບາບຕາມເຄີຍຜູ້ນັ້ນ
ຍັງບໍ່ເຫັນພຣະອົງແລະບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງ (1ໂຍຮັນ 3:5,6) ນີ້ຄືການພິ
ສູດຢ່າງແທ້ຈິງ

ເມື່ອເຮົາຢູ່ໃນພຣະຄຣິດແລະຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງຢູ່ໃນ
ເຮົາ ພຣະອົງຈະເປັນຜູ້ຊົງນຳຄວາມຮູ້ສຶກນິກຄົດຂອງເຮົາ ການກະ
ທຳຂອງເຮົາສອດຄ່ອງກັບພຣະບັນຍັດທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ເຮົາ
ເຮັດ “ລູກນ້ອຍທັງຫລາຍເອີຍ ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດຊັກຈູງພວກເຈົ້າໃຫ້ຫລົງ
ຜູ້ທີ່ເຮັດຄວາມທ່ຽງທັມກໍເປັນຜູ້ທ່ຽງທັມເໝືອນພຣະຄຣິດຊົງທ່ຽງທັມ”
(ຂໍ້7) ພຣະບັນຍັດທີ່ໃຫ້ແກ່ຊົນຊາດອິສາລາເອນເທິງພູເຂົາຊົນນາຍ
ບອກໃຫ້ເຮົາຮູ້ວ່າຄວາມຊອບທັມຄືອັນໃດ

ຄວາມເຊື່ອທີ່ສອນເຮົາວ່າບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ
ເປັນຄວາມເຊື່ອທີ່ຜິດ ເປັນການສອນທີ່ບໍ່ມີມູນຄວາມຈິງ “ດ້ວຍວ່າຊຶ່ງ
ທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ຖືກຊົງໂຜດໃຫ້ພົ້ນນັ້ນກໍຍ້ອນພຣະຄຸນ ດ້ວຍທາງ
ຄວາມເຊື່ອສິ່ງເຫລົ່ານີ້ບໍ່ໃຊ້ພວກທ່ານເຮັດເອງ ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງປະ

ແຜນດ້ານໂລກາມາແລວ ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ “ຖ້າພວກທ່ານຖືຮັກສາຂັບຍັດຂອງເຮົາ ທ່ານກໍຈະຕ້ອງຢູ່ໃນຄວາມຮັກຂອງເຮົາ ເໝືອນດັ່ງເຮົາໄດ້ຖືຮັກສາຂັບຍັດ ພຣະບິດາຂອງເຮົາ ເຮົາຈຶ່ງຕັ້ງຢູ່ໃນຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ” (ໂຢຮັນ 15:10) ພຣະຄໍາພິກ່າວວ່າ “ໃນຂໍ້ນີ້ແຫລະ ເຮົາທັງຫລາຍຄົງສັງເກດໄດ້ວ່າພວກເຮົາຮູ້ຈັກກັບພຣະອົງ ຄືວ່າຖ້າພວກເຮົາຖືຮັກສາຂັບດາຂໍ້ບັນຍັດຂອງພຣະອົງ ຄົນໃດທີ່ເວົ້າວ່າ “ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຈັກກັບພຣະອົງ” ແຕ່ບໍ່ຖືຮັກສາຂັບດາຂໍ້ບັນຍັດຂອງພຣະອົງ ຜູ້ນັ້ນເປັນຄົນເວົ້າຕົວະ ແລະຄວາມຈິງບໍ່ໄດ້ຢູ່ນຳຜູ້ນັ້ນແລ້ວ” (1ໂຢຮັນ 2:3-6) “ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເອີ້ນພວກທ່ານໄວ້ສຳລັບການນີ້ແຫລະ ເພາະພຣະຄຣິດກໍໄດ້ຊົງທົນທຸກທໍລະມານແທນທ່ານທັງຫລາຍເໝືອນກັນ ໂດຍໃຫ້ເປັນແບບຢ່າງແກ່ພວກທ່ານ ເພື່ອພວກທ່ານຈະໄດ້ຕິດຕາມຮອບພຣະບາດຂອງພຣະອົງ” (1ເປໂຕ 2:21)

ເຮົາຮັບຊີວິດນີ້ຮັດດອນດ້ວຍວິທີດຽວກັບເໝືອນຄັ້ງໃນສວນເອເດນ ຕັ້ງແຕ່ກ່ອນທີ່ອາດາມແລະເອວາທໍາບາບສະເໝີມາ ນັ້ນຄືເຮົາຮັບຊີວິດນີ້ຮັດດອນດ້ວຍການເຊື່ອຟັງພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງເຕັມບໍລິບູນ ມີຄວາມຊອບທັມໂດຍບໍ່ມີຂໍ້ຕໍາໜິ

ຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດຍ່ອມໄດ້ມາດ້ວຍວິທີອື່ນບໍ່ໄດ້ ບໍ່ດັ່ງນັ້ນຄວາມສຸກຂອງມວນມະນຸດກໍຕົກຢູ່ໃນອັນຕະລາຍ ຄວາມບາບຢູ່ໃນໂລກຢ່າງຖາວອນ ຄວາມທຸກທໍລະມານແລະຄວາມບໍ່ເປັນສຸກບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດລົງໄດ້

ກ່ອນທີ່ອາດາມຈະເຮັດບາບ ລາວມີໂອກາດສ້າງເສີມຕົນເອງໃຫ້ເປັນຜູ້ຊອບທັມໂດຍເຊື່ອຟັງໃນພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ອາດາມກັບຫລົມແຫລວບໍ່ສາມາດປະຕິບັດໄດ້ ດັ່ງນັ້ນເພາະຄວາມບາບຂອງລາວ ມະນຸດທັງໝົດຈຶ່ງເປັນຄົນບາບ ເຮົາຈະເຮັດຕົວເອງໃຫ້

ວັດທິໄຮບາບ ພຣະອົງຊົງສັນພຣະຊົນເພື່ອເຮົາ ພຣະອົງຊົງຍົນຍອບ
ທີ່ຈະເປັນຜູ້ຮັບຄວາມບາບຂອງເຮົາທັງຫລາຍ ແລະຊົງຍົນດີມອບ
ຄວາມຊອບທັມນັ້ນໃຫ້ແກ່ເຮົາ

ເຮົາສາມາດມອບຕົວເຮົາໃນສະພາບທີ່ຍັງບາບຕໍ່ພຣະອົງ
ແລະຮັບພຣະອົງເປັນພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ ເຮົາຈະຖືກຮຽກວ່າ
ເປັນຜູ້ຊອບທັມໂດຍພຣະອົງ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະຄຣິດຈະເຂົ້າມາ
ແທນອຸປະນິໄສເດີມຂອງເຮົາ ພຣະເຈົ້າຊົງຮັບເຮົາສຳກັບວ່າເຮົາບໍ່
ເຄີຍເຮັດບາບມາກ່ອນ

ຫລາຍກວ່ານັ້ນ ພຣະຄຣິດຊົງປຸງນຈິດໃຈຂອງເຮົາ ພຣະອົງ
ຊົງສະຖິດໃນໃຈຂອງເຮົາໂດຍຄວາມເຊື່ອ ເຮົາຕ້ອງຍຶດໝັ້ນໃນພຣະ
ອົງໂດຍຄວາມເຊື່ອເຊັ່ນກັນ ຖວາຍມອບຕົວເຮົາແດ່ພຣະອົງທຸກວັນ
ຫາກເຮົາປະຕິບັດເຊັ່ນນີ້ ພຣະອົງຈະຊົງດົນໃຈໃຫ້ເຮົາປະພຶດໃນສິ່ງ
ທີ່ເຮົາເປັນສິ່ງທີ່ໂປດປານຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງກ້າກ່າວວ່າ
“ເຮົາຈຶ່ງບໍ່ມີຊີວິດຢູ່ ແຕ່ແມ່ນພຣະຄຣິດເປັນຜູ້ຊົງມີຊີວິດໃນເຮົາ ຊີວິດ
ທີ່ເຮົາມີຢູ່ໃນຮ່າງກາຍເວລານີ້ນັ້ນ ເຮົາກໍມີຢູ່ໂດຍຄວາມເຊື່ອໃນພຣະ
ບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຮັກສາເຮົາແລະຊົງສະລະພຣະອົງເອງແທນ
ເຮົາ” (ຄາລາເຕຍ 2:20)

ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບເຫລົ່າສາວິກວ່າ “ເພາະບໍ່ແມ່ນທ່ານ
ເອງຈະຕ້ອງເປັນຜູ້ກ່າວ ແຕ່ແມ່ນພຣະວິນຍານແຫ່ງພຣະບິດາຂອງ
ພວກທ່ານເປັນຜູ້ກ່າວໃນທ່ານ” (ມັດທາຍ 10:20) ເມື່ອພຣະຄຣິດຊົງ
ຢູ່ໃນເຮົາ ເຮົາຈະເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າແລະປະຕິບັດຕາມພາລະກິດໜ້າທີ່
ຂອງພຣະອົງ ຊີວິດຂອງເຮົາຈະສຳແດງເຖິງຄວາມເຊື່ອຟັງຊຶ່ງເປັນ
ການແຫ່ງຄວາມຊອບທັມ

ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ເຮົາຄວນພູມໃຈ ຫລືມີເຫດຜົນໃດທີ່ຈະຕ້ອງສັນ

ເຊື່ອໄຫວ້ເຫັນ ເຮົາຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຊົງພຣະຊົນຢູ່ ເຮົາເຊື່ອໃນຣັດທານ ພາບຂອງພຣະອົງ ເຮົາຮູ້ວ່າພຣະວັດຈະນະຄືຄວາມຈິງ ແມ່ນແຕ່ຊາຕານ ແລະພັກພວກຂອງມັນກໍຍັງຍອມຮັບສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ພຣະຄຳພົບອກ ເຮົາວ່າ “ຝ່າຍພວກເຈົ້າກໍເຊື່ອບໍ່ວ່າມີພຣະເຈົ້າແຕ່ອົງດຽວນັ້ນດີຢູ່ແລ້ວ ສ່ວນຜີຮ້າຍເຊື່ອເໝືອນກັນແລະຢ້ານຈົນຕົວສັ່ນ” (ຢາໂກໂບ 2:19) ຢ່າງໃດກໍດີສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນບໍ່ແມ່ນຄວາມເຊື່ອ

ເຮົາມີຄວາມເຊື່ອໄດ້ຕໍ່ເມື່ອເຮົາເຊື່ອໃນພຣະວັດຈະນະຂອງ ພຣະເຈົ້າ ປະພຶດປະຕິບັດຕາມທີ່ພຣະອົງຊົງຕ້ອງການ ເຮົາສຳແດງ ຄວາມເຊື່ອເມື່ອເຮົາມອບຈິດໃຈແລະຮັກພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງເທົ່ານັ້ນ ຄວາມເຊື່ອໄດ້ມາໂດຍຄວາມຮັກຊ່ອຍໃຫ້ເຮົາໄຮ້ມົນທົນແລະເປັນ ເໝືອນພຣະອົງ

ຫາກພຣະເຈົ້າບໍ່ປ່ຽນໃຈໃໝ່ໃຫ້ເຮົາ ເຮົາຈະບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະ ບັນຍັດ ເຮົາຈະບໍ່ສາມາດມີຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງໄດ້ ຈິດໃຈໃໝ່ຂອງ ເຮົາຈະຍິນດີປົດກັບພຣະບັນຍັດບໍ່ຮິສຸດ ດາວິດກ່າວວ່າ “ຂ້ານ້ອຍ ຮັກພຣະທັມຂອງພຣະອົງ ທີ່ສຸດຂ້ານ້ອຍຄິດເຖິງພຣະທັມນີ້ຕະຫລອດ ວັນເວລາ” (ເພງສັນລະເສີນ 119:97) ຄວາມຊອບທັມໃນພຣະບັນ ຍັດຈະຢູ່ໃນຕົວເຮົາຢ່າງສົມບູນເມື່ອເຮົາ “ທັງຫລາຍຢູ່ໃນພຣະຄຣິດ” (ໂຣມ 8:1)

ບາງຄົນຮູ້ດີວ່າພຣະເຈົ້າຊົງອະໄພບາບໃຫ້ ເຮົາຕ້ອງການ ເປັນໄຜ່ພົນຂອງພຣະອົງ ແຕ່ເຂົາຮູ້ວ່າອຸປະນິໄສຂອງເຂົາຍັງບໍ່ດີ ພ້ອມ ຊີວິດຍັງຜິດພາດ ເຂົາບໍ່ແນ່ໃຈວ່າພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ປ່ຽນ ໃຈເຂົາໃໝ່ແລ້ວຫລືຍັງ

ສຳລັບຄົນເຫລົ່ານີ້ຂ້າພະເຈົ້າບອກທ່ານວ່າ “ຢ່າຖອຍກັບໄປ ດ້ວຍຄວາມທ້ໃຈ ຫລາຍຄັ້ງທີ່ເຮົາຈະຕ້ອງຮ້ອງໄຫ້ກັມກາບແທບພຣະ

ໄລວ່າ “ລູກນອຍທັງຫລາຍເອ້ຍ ເຮົາຂຽນຂໍຄວາມເຫລົ່ານີ້ມາເຖິງ
ພວກເຈົ້າ ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ເຮັດຜິດ ແຕ່ຖ້າຄົນໃດເຮັດຜິດ
ພວກເຮົາກໍມີທະນາຍຄວາມຄືພຣະເຢຊູຄຣິດຜູ້ຊົງທ່ຽງທໍາທີ່ສະຖິດຢູ່
ກັບພຣະບິດາ” (1ໂຢຮັນ 2:1)

ເຮົາຕ້ອງບໍລິມຄໍາກ່າວຂອງພຣະຄຣິດວ່າ “ດ້ວຍວ່າພຣະບິ
ດາເອງກໍຊົງຮັກແພງທ່ານທັງຫລາຍ ເພາະວ່າພວກທ່ານໄດ້ຮັກແພງ
ເຮົາ ແລະໄດ້ເຊື່ອວ່າເຮົາອອກມາຈາກພຣະເຈົ້າ” (ໂຢຮັນ 16:27)
ພຣະອົງປາຖນາໃຫ້ເຮົາກັບມາຫາພຣະອົງຊົງຕ້ອງການເຫັນຄວາມບໍລິ
ສຸດ ແລະຄວາມໄຮ້ບາບຂອງພຣະອົງສະທ້ອນສູ່ຕົວເຮົາ ຖ້າເຮົາພຽງ
ແຕ່ມອບໂອກາດນັ້ນໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ ພຣະອົງຈະຊົງປະຕິບັດພາລະ
ກິດອັນດີງາມ ຊຶ່ງພຣະອົງຊົງເລີ່ມກະທໍາໃນຕົວເຮົາຕໍ່ໄປຈົນກວ່າພຣະ
ເຢຊູສະເດັດມາ

ເຮົາຄວນອະທິຖານດ້ວຍໃຈຮ້ອນອິນ ເຮົາຄວນມີຄວາມເຊື່ອ
ຢ່າງເຕັມປຽມ ເມື່ອມີຄວາມເຊື່ອໃນຄວາມສາມາດຂອງເຮົາລົດຖອຍ
ລົງ ຂໍໃຫ້ເຮົາຍຶດໝັ້ນໃນຣິດເດດຂອງພຣະຜູ້ໄຖ່ຂອງເຮົາ ຈົ່ງສັນລະ
ເສີນພຣະອົງຜູ້ເປັນດວງປະທັບໃນຊີວິດຂອງເຮົາທຸກຄົນ

ເຮົາເຂົ້າສະນິດກັບພຣະເຢຊູຫລາຍຂຶ້ນເທົ່າໃດ ເຮົາກໍຈະ
ມອງເຫັນຄວາມບົກຜ່ອງໃນຊີວິດຂອງເຮົາຫລາຍຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ ເຮົາຈະ
ມອງຊີວິດທີ່ບາບຂອງເຮົາໄດ້ຢ່າງແຈ້ງແຈ້ງຂຶ້ນ ໂດຍການປຽບທຽບ
ກັບຊີວິດທີ່ສົມບູນແບບຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ເມື່ອຊາຕານບໍ່ມີອໍາ
ນາດຊັກຈູງເຮົາໄດ້ຕໍ່ໄປ ເຮົາຈະຕະໜັກໄດ້ທັນທີວ່າຊີວິດທີ່ມີພຣະວິນ
ຍານບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າກໍາລັງນໍາເຮົາຢູ່

ຄວາມຮັກອັນແທ້ຈິງຕໍ່ພຣະເຢຊູຈະດໍາລົງໃນຊີວິດຂອງເຮົາບໍ່
ໄດ້ ຖ້າເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າເຮົາເຮັດບາບ ຖ້າຫາກເຮົາໄດ້ຖືກປຸງແປງໂດຍ

ເປັນຄົນບາບເຮົາຈະກັບມາຫາພຣະອົງຜູ້ຊ່ຽງສາມາດໄຫອະໄພແກເຮົາ
ໄດ້ ເຮົາໄຂ່ວຄົ້ວຫາພຣະຄຣິດເມື່ອເຮົາມອງເຫັນຄວາມບາບໃນຕົວ
ເຮົາເອງ ພຣະຄຣິດກໍຈະຊ່ອຍເຮົາດ້ວຍຄິດທານຸພາບຂອງພຣະອົງ
ຄວາມສຳນຶກໃນຄວາມຕ້ອງການຈະເປັນແຮງພັກດັນໃຫ້ເຮົາ
ມາຫາພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດແລະພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ ເມື່ອ
ເຮົາຍິ່ງມອງເຫັນຄວາມງົດງາມ ໃນພຣະລັກສະນະນິໄສຂອງພຣະອົງ
ຫລາຍຂຶ້ນເທົ່າໃດ ເຮົາກໍຈະເປັນແບບຢ່າງຂອງພຣະອົງຫລາຍຂຶ້ນ
ເທົ່ານັ້ນ

are passed away; behold, all things are become new.” [2](#)
[Corinthians 5:17](#).

A person may not be able to tell the exact time or place, or trace all the chain of circumstances in the process of conversion; but this does not prove him to be unconverted. Christ said to Nicodemus, “The wind bloweth where it listeth, and thou hearest the sound thereof, but canst not tell whence it cometh, and whither it goeth: so is everyone that is born of the Spirit.” [John 3:8](#). Like the wind, which is invisible, yet the effects of which are plainly seen and felt, is the Spirit of God in its work upon the human heart. That regenerating power, which no human eye can see, begets a new life in the soul; it creates a new being in the image of God. While the work of the Spirit is silent and imperceptible, its effects are manifest. If the heart has been renewed by the Spirit of God, the life will bear witness to the fact. While we cannot do anything to change our hearts or to bring ourselves into harmony with God; while we must not trust at all to ourselves or our good works, our lives will reveal whether

not by occasional good deeds and occasional misdeeds, but by the tendency of the habitual words and acts.

It is true that there may be an outward correctness of deportment without the renewing power of Christ. The love of influence and the desire for the esteem of others may produce a well-ordered life. Self-respect may lead us to avoid the appearance of evil. A selfish heart may perform generous actions. By what means, then, shall we determine whose side we are on?

Who has the heart? With whom are our thoughts? Of whom do we love to converse? Who has our warmest affections and our best energies? If we are Christ's, our thoughts are with Him, and our sweetest thoughts are of Him. All we have and are is consecrated to Him. We long to bear His image, breathe His spirit, do His will, and please Him in all things.

Those who become new creatures in Christ Jesus will bring forth the fruits of the Spirit, "love, joy, peace, long-suffering, gentleness, goodness, faith, meekness,

pure. The things they once hated they now love, and the things they once loved they hate. The proud and self-assertive become meek and lowly in heart. The vain and supercilious become serious and unobtrusive. The drunken become sober, and the profligate pure. The vain customs and fashions of the world are laid aside.

Christians will seek not the “outward adorning,” but “the hidden man of the heart, in that which is not corruptible, even the ornament of a meek and quiet spirit.” [1 Peter 3:3, 4](#).

There is no evidence of genuine repentance unless it works reformation. If he restore the pledge, give again that he had robbed, confess his sins, and love God and his fellow men, the sinner may be sure that he has passed from death unto life.

When, as erring, sinful beings, we come to Christ and become partakers of His pardoning grace, love springs up in the heart. Every burden is light, for the yoke that Christ imposes is easy. Duty becomes a delight, and sacrifice a pleasure. The path that before seemed

Love to God, yearning for His glory, was the controlling power in our Saviour's life. Love beautified and ennobled all His actions. Love is of God. The unconsecrated heart cannot originate or produce it. It is found only in the heart where Jesus reigns. "We love, because He first loved us." [1 John 4:19](#), R.V. In the heart renewed by divine grace, love is the principle of action. It modifies the character, governs the impulses, controls the passions, subdues enmity, and ennobles the affections. This love, cherished in the soul, sweetens the life and sheds a refining influence on all around.

There are two errors against which the children of God—particularly those who have just come to trust in His grace—especially need to guard. The first, already dwelt upon, is that of looking to their own works, trusting to anything they can do, to bring themselves into harmony with God. He who is trying to become holy by his own works in keeping the law, is attempting an impossibility. All that man can do without Christ is polluted with selfishness and sin. It is the grace of Christ alone, through faith, that can make us holy.

since by faith alone we become partakers of the grace of Christ, our works have nothing to do with our redemption.

But notice here that obedience is not a mere outward compliance, but the service of love. The law of God is an expression of His very nature; it is an embodiment of the great principle of love, and hence is the foundation of His government in heaven and earth. If our hearts are renewed in the likeness of God, if the divine love is implanted in the soul, will not the law of God be carried out in the life? When the principle of love is implanted in the heart, when man is renewed after the image of Him that created him, the new-covenant promise is fulfilled, “I will put My laws into their hearts, and in their minds will I write them.” [Hebrews 10:16](#). And if the law is written in the heart, will it not shape the life? Obedience—the service and allegiance of love—is the true sign of discipleship. Thus the Scripture says, “This is the love of God, that we keep His commandments.” “He that saith, I know Him, and keepeth not His commandments, is a liar, and the truth is not in him.” [1 John 5:3](#); [2:4](#). Instead of releasing man from obedience, it is faith, and faith only,

obedience is the fruit of faith. “We know that He was manifested to take away our sins; and in Him is no sin. Whosoever abideth in Him sinneth not: whosoever sinneth hath not seen Him, neither known Him.” [1 John 3:5, 6](#). Here is the true test. If we abide in Christ, if the love of God dwells in us, our feelings, our thoughts, our purposes, our actions, will be in harmony with the will of God as expressed in the precepts of His holy law. “Little children, let no man deceive you: he that doeth righteousness is righteous, even as He is righteous.” [1 John 3:7](#). Righteousness is defined by the standard of God's holy law, as expressed in the ten precepts given on Sinai.

That so-called faith in Christ which professes to release men from the obligation of obedience to God, is not faith, but presumption. “By grace are ye saved through faith.” But “faith, if it hath not works, is dead.” [Ephesians 2:8](#); [James 2:17](#). Jesus said of Himself before He came to earth, “I delight to do Thy will, O My God: yea, Thy law is within My heart.” [Psalm 40:8](#). And just before He ascended again to heaven He declared, “I have kept My

even as He walked. [1 John 2:6](#). Because Christ also suffered for us, leaving us an example, that ye should follow His steps.” [1 Peter 2:21](#).

The condition of eternal life is now just what it always has been,—just what it was in Paradise before the fall of our first parents,—perfect obedience to the law of God, perfect righteousness. If eternal life were granted on any condition short of this, then the happiness of the whole universe would be imperiled. The way would be open for sin, with all its train of woe and misery, to be immortalized.

It was possible for Adam, before the fall, to form a righteous character by obedience to God's law. But he failed to do this, and because of his sin our natures are fallen and we cannot make ourselves righteous. Since we are sinful, unholy, we cannot perfectly obey the holy law. We have no righteousness of our own with which to meet the claims of the law of God. But Christ has made a way of escape for us. He lived on earth amid trials and temptations such as we have to meet. He lived a sinless

righteous: Christ's character stands in place of your character, and you are accepted before God just as if you had not sinned.

More than this, Christ changes the heart. He abides in your heart by faith. You are to maintain this connection with Christ by faith and the continual surrender of your will to Him; and so long as you do this, He will work in you to will and to do according to His good pleasure. So you may say, "The life which I now live in the flesh I live by the faith of the Son of God, who loved me, and gave Himself for me." [Galatians 2:20](#). So Jesus said to His disciples, "It is not ye that speak, but the Spirit of your Father which speaketh in you." [Matthew 10:20](#). Then with Christ working in you, you will manifest the same spirit and do the same good works—works of righteousness, obedience.

So we have nothing in ourselves of which to boast. We have no ground for self-exaltation. Our only ground of hope is in the righteousness of Christ imputed to us, and in that wrought by His Spirit working in and through us.

distinct from faith: The existence and power of God, the truth of His word, are facts that even Satan and his hosts cannot at heart deny. The Bible says that “the devils also believe, and tremble;” but this is not faith. [James 2:19](#).

Where there is not only a belief in God's word, but a submission of the will to Him; where the heart is yielded to Him, the affections fixed upon Him, there is faith—faith that works by love and purifies the soul. Through this faith the heart is renewed in the image of God. And the heart that in its unrenewed state is not subject to the law of God, neither indeed can be, now delights in its holy precepts, exclaiming with the psalmist, “O how love I Thy law! it is my meditation all the day.” [Psalm 119:97](#). And the righteousness of the law is fulfilled in us, “who walk not after the flesh, but after the Spirit.” [Romans 8:1](#).

There are those who have known the pardoning love of Christ and who really desire to be children of God, yet they realize that their character is imperfect, their life faulty, and they are ready to doubt whether their hearts have been renewed by the Holy Spirit. To such I would say, Do not draw back in despair. We shall often have to

Christ is at the right hand of God, who also maketh intercession for us. Said the beloved John, "These things write I unto you, that ye sin not. And if any man sin, we have an advocate with the Father, Jesus Christ the righteous." [1 John 2:1](#). And do not forget the words of Christ, "The Father Himself loveth you." [John 16:27](#). He desires to restore you to Himself, to see His own purity and holiness reflected in you. And if you will but yield yourself to Him, He that hath begun a good work in you will carry it forward to the day of Jesus Christ. Pray more fervently; believe more fully. As we come to distrust our own power, let us trust the power of our Redeemer, and we shall praise Him who is the health of our countenance.

The closer you come to Jesus, the more faulty you will appear in your own eyes; for your vision will be clearer, and your imperfections will be seen in broad and distinct contrast to His perfect nature. This is evidence that Satan's delusions have lost their power; that the vivifying influence of the Spirit of God is arousing you.

is unmistakable evidence that we have not had a view of the beauty and excellence of Christ.

The less we see to esteem in ourselves, the more we shall see to esteem in the infinite purity and loveliness of our Saviour. A view of our sinfulness drives us to Him who can pardon; and when the soul, realizing its helplessness, reaches out after Christ, He will reveal Himself in power. The more our sense of need drives us to Him and to the word of God, the more exalted views we shall have of His character, and the more fully we shall reflect His image.

ເມື່ອເຮົາເປັນໄຜ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າ ອຸປະນິໄສຂອງເຮົາປ່ຽນ
ໄປພຣະຄຳພີຮຽກການປ່ຽນນີ້ວ່າການເກີດໃໝ່ ນອກຈາກນັ້ນຍັງປ່ຽນ
ໃຫ້ເຫັນເໝືອນກັບເມັດພືດທີ່ຊາວໄຮ່ຊາວນາຫວ່ານລົງດິນ ດັ່ງນັ້ນຜູ້
ທີ່ຫາກໍຮຽນຮູ້ຈະຮັກພຣະຄຣິດກໍຖືກຮຽກວ່າ “ເດັກນ້ອຍໆ ທີ່ເກີດໃໝ່”
“ເພື່ອຈະເຣີນຂຶ້ນທຸກຢ່າງ ຈົນເຖິງພຣະອົງຜູ້ເປັນສີສະຄຶພຣະຄຣິດ”
(1 ເປໂຕ 2:2) (ເອເຟໂຊ 4:15) ເຂົາທັງຫລາຍຈະເຣີນເຕີບໂຕເປັນ
ບຸຣຸດແລະສະຕຣີໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ ດັ່ງພືດທີ່ຫວ່ານລົງໃນດິນມັນຈະ
ຈະເຣີນໆອກງາມແລະອອກດອກອອກຜົນ

ເອຊາຢາກ່າວວ່າ ໄຜ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າ “ຈົ່ງຮຽກເຂົາວ່າ
ຕົ້ນກໍ່ຫລວງແຫ່ງຄວາມຊອບທັມທີ່ຊຶ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ປູກໄວ້ ໄວ້ເພື່ອ
ພຣະອົງຈະຊົງສຳແດງພຣະສິຣິຂອງພຣະອົງ” (ເອຊາຢາ 61:3)
ພຣະເຈົ້າຊົງໃຊ້ບົດຮຽນຈາກທຳມະຊາດຊ່ອຍໃຫ້ເຮົາເຂົ້າໃຈຄວາມ
ຈິງໃນພຣະອົງຫລາຍຂຶ້ນ

ຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດບໍ່ສາມາດສ້າງສິ່ງມີຊີວິດຂຶ້ນມາໄດ້
ມະນຸດບໍ່ສາມາດສ້າງພືດນ້ອຍໆ ຫລືແມ່ນແຕ່ສັດ ພືດແລະສັດມີຊີວິດ
ເພາະພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ປະທານ ພຣະເຈົ້າຊົງບັນດານຊີວິດຂອງມະນຸດ
ໃນທຳນອງດຽວກັນມະນຸດຈະຕ້ອງ “ບັງເກີດໃໝ່” (ໂຢຮັນ 3:3) ບຸກ
ຄົນຜູ້ນັ້ນຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຊີວິດທີ່ພຣະຄຣິດຊົງປະທານໃຫ້ຈົນກວ່າເຂົາບັງ
ເກີດໃໝ່

ການຈະເຣີນກັບການມີຊີວິດມີຄວາມຄ້າຍຄືກັນ ພຣະເຈົ້າ

ສາສັດຕາພະຍາກອນ ເຮັດເຊືອາ ກ່າວກັບຊົນຊາດອີສາລາ

ເອນວ່າ “ເຮົາເປັນຄືຝົນຕົກລົງມາຍັງດິນແຫ່ງຕໍ່ປະຊາຊາດອີສາລາ
ເອນ ພວກເຂົາຈະເບີກບານເໝືອນດອກໄມ້ແລະຮາກຢັ່ງລົງຢ່າງ
ໝັ້ນຄົງເໝືອນກົກໄມ້ໃນປະເທດເລບານອນ ພວກເຂົາຈະມີຊີວິດຢູ່
ໃນຄວາມຈະເຣີນໃໝ່ຈະຈົບງາມເໝືອນກົກໝາກກອກເທດຈະມີກິ່ນ
ຫອມເໝືອນກົກສົນໃນເລບານອນຈະມີຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ຄວາມຄຸ້ມ
ຄອງຂອງເຮົາອີກເທື່ອໜຶ່ງຈະອຸດົມສົມບູນ ເໝືອນສວນອຸດທະຍານ
ຈະມີໝາກຫລາຍເໝືອນກົກອະງຸ່ນ ແລະມີຊີ່ສຽງເໝືອນເຫລົ້າອະງຸ່ນ
ຂອງປະເທດເລບານອນ” (ໂຮເຊອາ 14:5-7) ພຣະເຢຊູຊີໃຫ້
ເຮົາເຫັນວ່າ “ຈົ່ງພິຈາລະນາເບິ່ງດອກໄມ້ວ່າມັນປົ່ງຂຶ້ນຢ່າງໃດ ມັນ
ບໍ່ໄດ້ເຮັດການ, ມັນບໍ່ໄດ້ເຂັ້ນຝ້າຍ ແຕ່ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ
ເຖິງແມ່ນກະສັດຊາໂລໂມນເມື່ອບໍລິບູນດ້ວຍສະງ່າຮາສີກໍບໍ່ໄດ້ຊົງ
ເຄື່ອງງາມທໍ່ດອກໄມ້ນັ້ນດອກໜຶ່ງ” ລູກາ 12:27) ພຶດຈະເຣີນຂຶ້ນໂດຍ
ການຮັບສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງປະທານໃຫ້ເທົ່ານັ້ນ ມັນບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງເຮັດ
ການຫລີ້ມຄວາມກັງວົນຢ່າງໃດໆ ເດັກນ້ອຍຈະເຮັດຕົວເອງໃຫ້ຈະ
ເຣີນເຕີບໂຕຂຶ້ນດ້ວຍລໍາພັງຕົວເອງຫລືຄວາມກັງວົນບໍ່ໄດ້ ທໍານອງ
ດຽວກັນການຈະເຣີນຝ່າຍຈິດວິນຍານຂອງຊີວິດຈະເຣີນດ້ວຍຄວາມ
ກັງວົນແລະການເຮັດງານກໍຍ່ອມບໍ່ໄດ້ເໝືອນກັນ

ພຶດແລະເດັກນ້ອຍຈະເຣີນເຕີບໂຕ ໂດຍການຮັບສິ່ງຈໍາເປັນ
ສໍາລັບຊີວິດນັ້ນຄືອາກາດແສງແດດ ແລະອາຫານເມື່ອພຣະເຈົ້າປະ
ທານສິ່ງອັນເປັນທໍາມະຊາດແກ່ພຶດແລະສັດ ພຣະຄຣິດຈະສະຖິດຢູ່
ກັບຜູ້ເຊື່ອໃນພຣະອົງເຊັ່ນກັນ

ພຣະຄຣິດປາບເໝືອນພອນອັນເປັນທໍາມະຊາດຢ່າງຫລວງ

ເປັນນາແຫ່ງຊີວິດ “ເພາະວ່າອາຫານທັງພຣະເຈົ້າຊົງປະທານນັ້ນ ຄື ທ່ານທີ່ລົງມາຈາກສະຫວັນແລະປະທານຊີວິດໃຫ້ແກ່ໂລກ” (ໂຢຮັນ 6:33)

ພຣະເຈົ້າຊົງປະທານພອນປະເສີດແກ່ໂລກນັ້ນ ຄືພຣະບຸດ ຂອງພຣະອົງ ສິ່ງປະທານໄດ້ອ້ອມລ້ອມໂລກດ້ວຍບັນຍາກາດແຫ່ງ ພຣະຄຸນສັນໃດສິ່ງນັ້ນຍ່ອມແນ່ນອນ ເໝືອນອາກາດທີ່ເຮົາສູດຫາຍ ໃຈເຂົ້າອອກສັນນັ້ນ ຫາກເຮົາເລືອກຊີວິດທີ່ປະທານດ້ວຍພຣະຄຸນ ແຫ່ງພຣະຄຣິດ ເຮົາຈະມີຊີວິດແລະກາຍເປັນບຸດຊາຍຍິງໃນພຣະເຢ ຊູຄຣິດ

ດອກໄມ້ຫັນສູ່ດວງອາທິດເພື່ອຮັບຮັດສະໝີອັນເຈັດຈ້າ ແສງ ນັ້ນສ່ອງໃຫ້ດອກໄມ້ງົດງາມບໍ່ມີບ່ອນຕີ ໃນທຳນອງດຽວກັນເຮົາຄວນ ຫັນມາຫາພຣະຄຣິດຜູ້ເປັນດວງອາທິດແຫ່ງຄວາມຊອບທັມ ແສງ ແຫ່ງສະຫວັນຈະສ່ອງມາສູ່ເຮົາ ອຸປະນິໄສຂອງເຮົາຈະຈະເຣີນລະ ມ້າຍຄ້າຍຄືກັບພຣະຄຣິດ

ພຣະເຢຊູຊົງສອນບົດຮຽນຕອນໜຶ່ງຊົງກ່າວວ່າ “ຈົ່ງເຂົ້າມາ ສະນິດຢູ່ໃນເຮົາເຂົ້າສະນິດຢູ່ໃນພວກທ່ານ ກິ່ງຈະເກີດຜົນເອງບໍ່ໄດ້ ນອກຈາກຈະຕິດຢູ່ກັບເຄືອສັນໃດ ທ່ານທັງຫລາຍກໍຈະເກີດຜົນເອງ ບໍ່ໄດ້ນອກຈາກຈະຕິດຢູ່ກັບເຄືອສັນໃດ ທ່ານທັງຫລາຍກໍຈະເກີດຜົນ ເອງບໍ່ໄດ້ນອກຈາກຈະເຂົ້າສະນິດຢູ່ໃນເຮົາສັນນັ້ນ ເຮົາເປັນເຄືອອະ ງຸ່ນທ່ານທັງຫລາຍເປັນກິ່ງ ຜູ້ທີ່ເຂົ້າສະນິດຢູ່ໃນເຮົາແລະເຮົາເຂົ້າສະ ຫນິດຢູ່ໃນຜູ້ນັ້ນ ແມ່ນຜູ້ນັ້ນແຫລະຈະເກີດຜົນຫລາຍ ເພາະຖ້າ ແຍກຈາກເຮົາແລ້ວທ່ານບໍ່ອາດເຮັດສິ່ງໃດໄດ້” (ໂຢຮັນ 15:4.5)

ຫລາຍຄົນຄິດວ່າເຂົາຕ້ອງເຮັດການບາງສ່ວນດ້ວຍລຳພັງ
ຕົນເອງ ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າເມື່ອພຣະຄຣິດຊົງອະໄພຄວາມຜິດບາບ
ໃຫ້ແລ້ວ ຕໍ່ຈາກນັ້ນເຂົາດຳລົງຊີວິດດ້ວຍຕົວຂອງຕົນເອງ ບໍ່ຈຳເປັນ
ຕ້ອງເພິ່ງພຣະອົງ ພວກເຂົາຈະຕ້ອງປະສົບຄວາມປະລາໄຊ ພຣະ
ເຢຊູກ່າວວ່າ “ຖ້າປັດສະຈາກເຮົາແລ້ວ ທ່ານຈະເຮັດສິ່ງໃດບໍ່ໄດ້ເລີຍ”

ການຈະເຣີນໃນພຣະຄຸນຂອງເຮົາ ຄວາມສຸກຕະຫລອດເຖິງ
ການບຳເພັນຕົນເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ຜູ້ອື່ນ ທັງໝົດນີ້ຕ້ອງອາໄສການດຳ
ລົງຊີວິດໃນພຣະຄຣິດທັງໝົດເຮົາຈະເຣີນໃນພຣະຄຸນ ໂດຍການມີ
ສ່ວນໃນພຣະອົງທຸກວັນແລະຊົ່ວໂມງ ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ບັງເກີດ
ຄວາມເຊື່ອແລະພຣະອົງຍ່ອມເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້ດ້ວຍ

ພຣະຄຣິດຕ້ອງເປັນອັນດັບໜຶ່ງ ອັນດັບສຸດທ້າຍແລະຕະ
ຫລອດໄປເປັນນິດ ພຣະອົງຊົງສະຖິດໃນຊີວິດຂອງເຮົາເປັນເບື້ອງ
ທຳອິດແລະສຸດທ້າຍ ແລະຊົງສະຖິດໃນທຸກບາດກ້າວທີ່ເຮົາກ້າວໄປ
ດາວິດກ່າວວ່າ “ຂ້ານ້ອຍຮູ້ໃຈສະເໝີວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສະ
ຖິດຢູ່ນຳແລະບໍ່ມີສິ່ງໃດເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຕົກສະທ້ານຢ້ານກົວ ເພາະ
ພຣະອົງຊົງສະຖິດຢູ່ໃກ້ຂ້ານ້ອຍ” (ເພງສັນລະເສີນ 16:8)

ທ່ານຖາມວ່າ “ຂ້ານ້ອຍຈະດຳລົງຊີວິດໃນພຣະຄຣິດ ຢ່າງ
ໃດ? ຄຳຕອບຄືໂດຍວິທີດຽວກັນກັບຄົນຜູ້ທຳອິດຮັບພຣະອົງ “ເຫດ
ສັນນັ້ນເມື່ອທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ຮັບພຣະເຢຊູຄຣິດເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນ
ເຈົ້າແລ້ວສັນໃດ ຈົ່ງດຳເນີນຊີວິດຢູ່ໃນພຣະອົງສັນນັ້ນ” (ໂກໂລຊາຍ

ແລະເປັນຜູ້ຊອຍເຫລືອຂອງທ່ານຈົນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ ພຣະອົງ
ປະທານອໍານາດໃຫ້ທ່ານມີຄວາມເຊື່ອຟັງ

ຈົ່ງມອບຕົວທ່ານແດ່ພຣະເຈົ້າທຸກເຊົ້າຈົ່ງເຮັດສິ່ງນີ້ເປັນອັນ
ດັບໜຶ່ງ ຂໍໃຫ້ທ່ານກ່າວໃນຄໍາອະທິຖານຂອງທ່ານເປັນປະຈໍາທຸກວັນ
ວ່າ “ຂ້າແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໂປຣດຊິງຮັດຕົວຂ້ານ້ອຍໄວ້ທັງໝົດ ຂ້າ
ນ້ອຍຂໍມອບທຸກສິ່ງແທບພຣະບາດຂອງພຣະອົງ ຂໍຊົງໃຊ້ຂ້ານ້ອຍໃນ
ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ຈົ່ງສະໜິດຢູ່ດ້ວຍຂ້ານ້ອຍ ແລະຂໍໃຫ້ງານທັງ
ໝົດໄດ້ສໍາເຫລັດລົງໂດຍພຣະອົງ’

ທຸກໆ ເຊົ້າຈົ່ງມອບຖວາຍຕົວຂອງທ່ານແດ່ພຣະເຈົ້າສໍາລັບ
ວັນນັ້ນ ທູນໃຫ້ພຣະອົງຮູ້ເຖິງງານຕ່າງໆ ຂອງທ່ານ ງານຂອງ
ທ່ານທໍາຫລົງງານຂອງທ່ານບໍ່ທໍາຕາມພຣະອົງຊົງແນະນໍາ ໂດຍວິທີນີ້
ທ່ານໄດ້ມອບຊີວິດໄວ້ໃນພຣະຫັດຂອງພຣະເຈົ້າ ທຸກວັນຊີວິດຂອງ
ທ່ານຈະໄດ້ເຮັດການຂູດເກົາໃຫ້ຄ້າຍຄືກັບພຣະຄຣິດຫລາຍຂຶ້ນ

ຊີວິດໃນພຣະຄຣິດຄືຊີວິດແຫ່ງຄວາມສະງົບ ອາດບໍ່ແມ່ນຊີ
ວິດທີ່ມີຄວາມບາບປົ້ມຍິນດີ ແຕ່ເປັນຊີວິດເປັນຊີວິດສະງົບສຸກເຊື່ອ
ໝັ້ນ

ຄວາມຫວັງຂອງທ່ານບໍ່ແມ່ນຢູ່ຕົວຂອງທ່ານເອງ ແຕ່ຢູ່ໃນ
ພຣະຄຣິດ ຄວາມອ່ອນແອຂອງທ່ານເຊື່ອມຜູກສະໜິດກັບກໍາລັງຂອງ
ພຣະອົງ ການຂາດຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງທ່ານຕິດສະໜິດກັບສະຕິປັນ
ຍາຂອງພຣະອົງ ທ່ານບໍ່ສົມຄວນມອງເບິ່ງຕົວເອງ ຫລືຄິດລະນຶກ
ເຖິງຄວາມຮັກແລະຄວາມງົດງາມໃນອປະນິໄສ ອັນສົມບູນແບບຂອງ

ແບບຍາງ ທ່ານກໍຈະໄດ້ຮັບການປຽນແປງເໝືອນພຣະອົງແລະທ່ານ
ຈະເໝືອນພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອທ່ານຮັກ ແລະເພິ່ງພາພຣະ
ອົງ

ພຣະເຢຊູກວ່າວ່າ “ຈົ່ງຢູ່ກັບເຮົາ” ເປັນຖ້ອຍຄຳທີ່ໃຫ້ຄວາມ
ຮູ້ສຶກວ່າເຮົາໄດ້ພັກຜ່ອນແລະເພິ່ງພາພຣະອົງ ພຣະອົງເຊື້ອເຊີນເຮົາ
ວ່າ “ບັນດາຜູ້ເຮັດການໜັກໜ່ວງແລະແບກພາລະໜັກຈົ່ງມາຫາເຮົາ
ແລະເຮົາຈະໃຫ້ພວກທ່ານໄດ້ຮັບຄວາມເຊົາເມື່ອຍ” (ມັດທາຍ 11:
28) ດາວິດໃຫ້ຂໍ້ຄວາມແນວດຽວກັນວ່າ “ຈົ່ງຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະພັກຂອງ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢ່າງສະຫງົບງຽບ ແລະຄອຍຖ້າກິຈການຂອງພຣະອົງ
ດ້ວຍຄວາມອົດທົນ ຢ່າຄິດໜັກໃຈກ່ຽວກັບຜູ້ມັ່ງຄັ່ງສົມບູນ ຫລືຜູ້ສຳ
ເຫລັດການໃນແຜນການຊົ່ວຂອງເຂົາ” (ເພງສັນລະເສີນ 37:7)
ແລະໃນໜັງສືເອຂາຢາ 30:15 ບອກໃຫ້ເຮົາຮູ້ເຖິງການເຊີນຊວນ
ຈາກພຣະເຈົ້າວ່າ “ການກັບແລະຢຸດພັກເຈົ້າທັງຫລາຍຈະລອດ ກຳ
ລັງຂອງເຈົ້າຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບແລະຄວາມໄວ້ວາງໃຈ”

ການພັກຜ່ອນຫລືຄວາມສະຫງົບງຽບທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວເຖິງບໍ່ໄດ້
ໝາຍຄວາມວ່າການຢຸດຈາກການທຳງານ ຄຳສັນຍາເລື້ອງການພັກ
ຜ່ອນຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດມີຄວາມເຊື່ອມໂຍງກັບການເອີ້ນໃຫ້
ທຳງານ “ຈົ່ງເອົາແອກຂອງເຮົາແບກໄວ້ແລ້ວຮຽນຮູ້ຈາກເຮົາ ເພາະ
ວ່າເຮົາເປັນຜູ້ໃຈອ່ອນສຸພາບແລະທ່ອມລົງ ແລ້ວຈິດໃຈຂອງທ່ານຈະ
ໄດ້ພົບຄວາມເຊົາເມື່ອຍ” (ມັດທາຍ 11:29) ບຸກຄົນທີ່ພົບຄວາມສະ
ຫງົບສຸກຫລາຍທີ່ສຸດໃນພຣະຄຣິດ ຄືບຸກຄົນທີ່ທຳງານເພື່ອພຣະອົງ
ຢ່າງຂະຫຍັນທີ່ສຸດ

ຊາຕານພະຍາຍາມໃຊ້ຄວາມສະໝຸກເພີດເພີນໃນໂລກ ເປັນເຄື່ອງລໍ້ໃຈໃຫ້ມະນຸດເຫັນຮ່າງຈາກພຣະເຈົ້າ ມັນໃຊ້ຄວາມທຸກຄວາມກັງວົນໃນຊີວິດຂອງບຸກຄົນ ມັນໃຊ້ຄວາມຜິດຂອງຜູ້ອື່ນແລະຂອງຕົວເອງ ຄວາມອ່ອນແອຂອງເຮົາເປັນເຄື່ອງມືໃຫ້ເຮົາຫັນໜີຈາກພຣະເຈົ້າ ເຮົາບໍ່ຄວນຍອມໃຫ້ຊາຕານຫລອກລວງເຮົາດ້ວຍວິທີການເຫລົ່ານີ້ ເຮົາຄວນມອບຕົວເຮົາເອງແກ່ພຣະເຈົ້າ ໃຫ້ເວົ້າແລະຄິດແຕ່ເລື່ອງພຣະເຢຊູ ເຮົາອາດກຳຈັດຄວາມຢ້ານໃຫ້ໝົດໄປ ໃຫ້ມີແຕ່ຄວາມເຊື່ອພຣະເຢຊູ

ເຮົາອາດກ່າວພ້ອມກັບອັກຄະສາວິກໂບໂລວ່າ “ເຮົາຈຶ່ງບໍ່ມີຊີວິດຢູ່ ແຕ່ແມ່ນພຣະຄຣິດເປັນຜູ້ຊົງມີຊີວິດຢູ່ໃນເຮົາ ຊີວິດທີ່ເຮົາມີຢູ່ໃນຮ່າງກາຍ ເວລານັ້ນນັ້ນເຮົາກໍມີຢູ່ໃນຄວາມເຊື່ອໃນພຣະບຸດຂອງພຣະອົງເຈົ້າຜູ້ຊົງຮັກເຮົາແລະຊົງສະລະພຣະອົງເອງແທນເຮົາ” (ຄາລາເຕຍ 2:20)

ພຣະເຈົ້າຂໍໃຫ້ເຮົາພັກຜ່ອນຢ່າງສະງົບໃນພຣະອົງ ພຣະອົງສາມາດປົກປ້ອງຮັກສາສິ່ງທີ່ເຮົາມອບແດ່ພຣະອົງ ຖ້າເຮົາມອບຖວາຍຕົວເຮົາໄວ້ໃນພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ ເຮົາກໍຈະຊະນະໃນການສູ້ຮົບໂດຍມີພຣະອົງຜູ້ຊົງຮັກເຮົາສະຖິດຢູ່ກັບເຮົາຕະຫລອດ

ເມື່ອພຣະຄຣິດຊົງຈຸຕິໃນໂລກໃນລັກສະນະຂອງມະນຸດ ພຣະອົງໄດ້ຊົງຜູກມັດປະຊາຊົນໃນໂລກຕິດກັບພຣະອົງໂດຍສາຍໄຍແຫ່ງຄວາມຮັກສາຍໄຍທີ່ມັດເຮົາແລະພຣະເຢຊູຈະຂາດຈາກກັນບໍ່ໄດ້ ເວັ້ນແຕ່ເຮົາຈະເລືອກໃຫ້ຂາດຈາກກັນດ້ວຍຕົວເຮົາເອງ ຊາຕານທຳ

ຈົ່ງມອງເບິ່ງພຣະຄຣິດ ພຣະອົງຊົງຈອງໜຽວເຮົາໄວ້ ເມື່ອ
ເຮົາມອງເບິ່ງພຣະເຢຊູ ເຮົາຈະປອດໄພບໍ່ມີສິ່ງໃດຈະຂັດຂວາງພຣະ
ອົງໄດ້ ເຮົາມອງໄປຍັງພຣະອົງຕະຫລອດເວລາ “ແຕ່ເຮົາທັງຫລາຍບໍ່
ມີຜ້າປົກໜ້າແລ້ວ ຕົວພວກເຮົາຈຶ່ງສະທ້ອນແສງແຫ່ງພຣະສະໄຫວ
ສີຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະພຣະສະໄຫວສີມາຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ຊຶ່ງເປັນພຣະວິນຍານນັ້ນກໍຊົງເຮັດໃຫ້ເຮົາທັງຫລາຍປ່ຽນມີລັກສະນະ
ເໝືອນພຣະອົງ ໂດຍມີສະໄຫວສີເປັນລຳດັບຂຶ້ນໄປ” (2ໂກຣິນໂທ
3:18)

ດ້ວຍເຫດນີ້ອັກຄະສາວົກໃນຍຸກທຳອິດຈຶ່ງມີລັກສະນະ
ຄ້າຍຄືພຣະຄຣິດ ເພາະພວກເຂົາມອງເບິ່ງພຣະອົງຢ່າງບໍ່ຂາດສາຍ
ຕາ ເມື່ອໃດເຂົາໄດ້ຍິນພຣະສຸຣະສຽງຂອງພຣະອົງ ເຂົາຈະຮູ້ສຶກ
ຕ້ອງການພຣະອົງທັນທີ ເຂົາຫລຽວຫາພຣະອົງ ເມື່ອພົບພຣະອົງ
ເຂົາຕິດຕາມພຣະອົງໄປ ເຂົາຢູ່ກັບພຣະອົງໃນທົ່ງນາ ໃນເຮືອນເຂົາ
ນັ່ງໂຕ້ະດຽວກັນ ເຂົາອະທິຖານຮ່ວມກັນ ອັກຄະສາວົກເປັນອະນຸສິດ
ຂອງພຣະອົງ ຟັງບົດຮຽນແຫ່ງຄວາມບໍລິສຸດອັນແທ້ຈິງຈາກພຣະອົງ
ທຸກວັນ ພວກເຂົາເບິ່ງພຣະອົງເໝືອນດັ່ງລູກນ້ອງເບິ່ງນາຍເພື່ອຮຽນ
ຮູ້ໜ້າທີ່ຂອງຕົນ

ອັກຄະສາວົກຂອງພຣະຄຣິດ “ມີສະພາບເໝືອນເຮົາທັງ
ຫລາຍ” (ຢາໂກໂບ 5:17) ພວກເຂົາຕ້ອງຕໍ່ສູ້ກັບຄວາມບາບ ເຊັ່ນ
ດຽວກັບເຮົາ ເຂົາຕ້ອງການພຣະຄຸນຢ່າງດຽວກັນເພື່ອການດຳລົງຊີ
ວິດບໍລິສຸດ

ໂຢຮັນອັກຄະສາວົກທີ່ຮັກຂອງພຣະຄຣິດ ມີລັກສະນະລະ

ໂຢຮັນມອງເຫັນກາລັງ ແລະຄວາມເມັດຂອງພຣະເຢຊູ ລາວ
ມອງເຫັນອຳນາດແລະຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ ລາວເຫັນວ່າ ທັງໆ
ທີ່ພຣະເຢຊູເປັນເຖິງພຣະມະຫາກະສັດແຕ່ພຣະອົງກໍຍັງທ່ອມຕົນ
ເມື່ອໂຢຮັນເຝົ້າສັງເກດພຣະລັກສະນະນິໄສຂອງພຣະອົງ ໃຈຂອງ
ລາວເຕັມລົ້ນດ້ວຍຄວາມຮັກຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ໂຢຮັນຫັນ
ເຂົ້າຫາພຣະເຢຊູທຸກວັນຈົນກະທັ່ງຄວາມຮັກຕົນທີ່ເຄີຍມີໝົດໄປ ກາຍ
ເປັນຄວາມຮັກພຣະເຈົ້າ ໂຢຮັນມອບອາລົມອັນງຸດງົດທັງໝົດ ແຕ່ອຳ
ນາດຂອງພຣະຄຣິດແລະພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ປ່ຽນໃຈຂອງລາວ
ແລ້ວອຳນາດແຫ່ງຄວາມຮັກຂອງພຣະຄຣິດເຮັດໃຫ້ອຸປະນິໄສຂອງ
ລາວປ່ຽນໄປ

ແນ່ນອນທີ່ສຸດເມື່ອເຮົາເຊື່ອສະໜິດກັບພຣະຄຣິດຊີວິດຂອງ
ເຮົາຍ່ອມປ່ຽນໄປ ເມື່ອພຣະຄຣິດຢູ່ໃນເຮົາທຳມະຊາດຂອງເຮົາກໍຈະ
ຖືກປ່ຽນແປງໃນທາງທີ່ດີຂຶ້ນ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງແລະຄວາມ
ຮັກຂອງພຣະອົງເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງເຮົາທ່ອມລົງ ເຮັດໃຫ້ຄວາມຄິດ
ຄວາມຕ້ອງການຂອງເຮົາຫັນເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າແລະສະຫວັນ

ແມ່ນວ່າພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດກັບມາສະຫວັນແລ້ວກໍຕາມສາ
ວິກຂອງພຣະອົງຍັງຮູ້ສຶກຄ້າຍກັບພຣະອົງຍັງສະຖິດຢູ່ທ່າມກາງເຂົາ
ທັງຫລາຍ ເຂົາມອງເຫັນຄວາມຮັກແລະແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະອົງ
ພຣະເຢຊູພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດເຄີຍດຳເນີນ ເຄີຍກ່າວແລະເຄີຍຮ່ວມ
ອະທິຖານກັບເຂົາ ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບເຂົາດ້ວຍຖ້ອຍຄຳແຫ່ງຄວາມ
ຫວັງແລະການປອບອົບໂລມໃຈ ຂະນະທີ່ປະເສີດແຫ່ງສັນຕິສຸກຍັງ
ຢູ່ເທິງຮິມພຣະໂອດຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງກໍຖືກຮັບຂຶ້ນໄປຍັງສະຫວັນ
ຂະນະໜ້າເທວະດາຕ້ອນຮັບພຣະອົງ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ “ນີ້ແຫລະ

ເຂົາ ພຣະອົງກຳລັງໃຫ້ພຣະເຈົ້າເບິ່ງບາດແຜທີ່ພຣະທັດແລະພຣະ
ບາດຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງກຳລັງເຕືອນໃຫ້ພຣະບິດາຂອງພຣະອົງ
ໄດ້ລະນຶກເຖິງການໂຖ່ບາບ ທີ່ພຣະອົງຊົງຕ້ອງການເສຍສະລະລາ
ຄາອັນໃຫຍ່ຫລວງ ອັກຄະສາວິກທຸກຄົນຮູ້ວ່າພຣະເຢຊູຊົງສະເດັດ
ກັບສູ່ສະຫວັນເພື່ອຈັດຕຽມສະຖານທີ່ໄວ້ສຳລັບເຂົາທັງຫລາຍ ພຣະ
ອົງຈະສະເດັດກັບມາອີກ ເພື່ອຮັບເຂົາໄປຢູ່ກັບພຣະອົງ

ພາຍຫລັງທີ່ພຣະເຢຊູສະເດັດກັບໄປຍັງສະຫວັນແລ້ວ ເຂົາ
ໄດ້ປະຊຸກັນຢ່າງພ້ອມພຽງ ເຂົາຫົວກະຫາຍທີ່ຈະອະທິຖານທູນພຣະ
ບິດາໃນນາມຂອງພຣະເຢຊູ ຂະນະທີ່ເຂົາກຶມຫົວຫລັບຕາອະທິຖານ
ຮູ້ສຶກປະຫລາດໃຈ “ຖ້າພວກທ່ານຈະຂໍສິ່ງໃດຈາກພຣະບິດາໃນນາມ
ຂອງເຮົາ ພຣະບິດາຈະໄຜດປະທານສິ່ງນັ້ນໃຫ້ແກ່ທ່ານ” “ມາເຖິງບັດ
ນີ້ທ່ານທັງຫລາຍບໍ່ໄດ້ຂໍສິ່ງໃດໃນນາມຂອງເຮົາ ຈົ່ງຂໍແລ້ວພວກທ່ານ
ຈະໄດ້ຮັບເພື່ອຄວາມຍິນດີຂອງພວກທ່ານຈະເຕັມບໍລິບູນ” (ໂຢຮັນ
16:23,24)

ອັກຄະສາວິກທູນຂໍພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມເຊື່ອເພາະ “ພຣະເຢ
ຊູຄຣິດໄດ້ຊົງສັນພຣະຊົນແລ້ວ ແລະຫລາຍກວ່ານັ້ນອີກໄດ້ຊົງຄືນ
ພຣະຊົນແລ້ວພຣະອົງສະຖິດຢູ່ກຳຂວາພຣະຫັດຂອງພຣະເຈົ້າ ພຣະ
ອົງນັ້ນແຫລະຊົງອ້ອນວອນເພື່ອເຮົາທັງຫລາຍດ້ວຍ” (ໂຣມ 8:34)

ໃນວັນເທດສະການເພັນເຕຄໍສະເຕ ພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່
ກັບອັກຄະສາວິກ ພຣະຄຣິດຊົງສັນຍາໄວ້ວ່າ “ເຮົາຈະສະຖິດຢູ່ກັບ
ພວກທ່ານ” ແລະຊົງກ່າວວ່າ “ຢ່າງໃດກໍຕາມເຮົາກໍບອກຄວາມຈິງ
ແກ່ທ່ານທັງຫລາຍວ່າການທີ່ເຮົາຈາກໄປນັ້ນເປັນປະໂຫຍດແກ່ພວກ

ໄດ້ຢືນຢັນຢ່າງນັ້ນ ພຣະຄຣິດຈະສະຖຸດຍູ ໂນ ໃຈເທື່ອລາບຸດ
ທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງ ແທ້ຈິງຄວາມສຳພັນອັນໃກ້ສິດລະຫວ່າງ
ພຣະອົງແລະອັກຄະສາວົກມີຫລາຍກວ່າເທື່ອທີ່ພຣະອົງຍັງຊົງສະຖິດ
ຢູ່ກັບພວກເຂົາ ເປັນສ່ວນຕົວການທີ່ພຣະຄຣິດຢູ່ກັບເຮົາເຮັດໃຫ້ແສງ
ສະຫວ່າງຄວາມຮັກແລະນິດເດດຂອງພຣະອົງສາຍສ່ອງສູ່ຜູ້ອື່ນທີ່ພົບ
ເຫັນບຸກຄົນທີ່ພົບອັກຄະສາວົກ “ເມື່ອເຂົາໄດ້ເຫັນຄວາມກ້າຫານ
ຂອງເປໂຕກັບໂຢຮັນແລະສັງເກດວ່າທ່ານທັງສອງຂາດການສຶກສາ
ແລະເປັນທຳມະດາສາມັນກໍປະຫລາດໃຈ ແລ້ວສຳນຶກໄດ້ວ່າ ຄົນທັງ
ສອງໄດ້ເຄີຍຢູ່ກັບພຣະເຢຊູ” (ກິຈການ 4:13)

ສິ່ງທັງໝົດທີ່ພຣະຄຣິດເຮັດໄວ້ກັບອັກຄະສາວົກ ພຣະອົງ
ປາຖນາຈະເຮັດໃນສິ່ງກັບບຸດຊາຍຍິງຂອງພຣະອົງໃນທຸກວັນນີ້ ຄຳ
ອະທິຖານເທື່ອສຸດທ້າຍຕໍ່ໜ້າບັນດາອັກຄະສາວົກ ພຣະອົງກ່າວວ່າ
“ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ອ້ອນວອນເພື່ອຄົນເຫລົ່ານີ້ຜູ້ດຽວ ແຕ່ເພື່ອຄົນທັງປວງ
ທີ່ວາງໃຈໃນຂ້ານ້ອຍ ເພາະຖ້ອຍຄຳຂອງເຂົາ” (ໂຢຮັນ 17:20)

ພຣະເຢຊູອະທິຖານເພື່ອເຮົາ ແລະຊົງອ້ອນວອນໃຫ້ເຮົາ
ເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນກັບພຣະອົງ ເຊັ່ນດຽວກັບພຣະອົງຊົງເປັນ
ອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນກັບພຣະບິດາ ຊ່າງເປັນສິ່ງປະເສີດເລີດລ້ຳອິທລີ
ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຊົງກ່າວເຖິງພຣະອົງເອງວ່າ “ທ່ານບໍ່ເຊື່ອຫລືວ່າ
ເຮົານີ້ຢູ່ໃນພຣະບິດາແລະພຣະບິດາຊົງຢູ່ໃນເຮົາ ຖ້ອຍຄຳທີ່ເຮົາກ່າວ
ແກ່ທ່ານທັງຫລາຍນັ້ນ ເຮົາບໍ່ໄດ້ກ່າວໂດຍລຳພັງເຮົາເອງ ແຕ່ພຣະ
ບິດາຊົງສະຖິດຢູ່ໃນເຮົາໄດ້ຊົງທຳພາລະກິດຂອງພຣະອົງ” (ໂຢຮັນ
14:10)

The change of heart by which we become children of God is in the Bible spoken of as birth. Again, it is compared to the germination of the good seed sown by the husbandman. In like manner those who are just converted to Christ are, "as new-born babes," to "grow up" to the stature of men and women in Christ Jesus. [1 Peter 2:2](#); [Ephesians 4:15](#). Or like the good seed sown in the field, they are to grow up and bring forth fruit. Isaiah says that they shall "be called trees of righteousness, the planting of the Lord, that He might be glorified." [Isaiah 61:3](#). So from natural life, illustrations are drawn, to help us better to understand the mysterious truths of spiritual life.

Not all the wisdom and skill of man can produce life in the smallest object in nature. It is only through the life which God Himself has imparted, that either plant or animal can live. So it is only through the life from God that spiritual life is begotten in the hearts of men. Unless a man is "born from above," he cannot become a partaker of the life which Christ came to give. [John 3:3](#), margin.

Hosea says of Israel, that "He shall grow as the lily:

"They shall revive as the corn, and grow as the vine."

[Hosea 14:5, 7](#). And Jesus bids us "consider the lilies how they grow." [Luke 12:27](#). The plants and flowers grow not by their own care or anxiety or effort, but by receiving that which God has furnished to minister to their life. The child cannot, by any anxiety or power of its own, add to its stature. No more can you, by anxiety or effort of yourself, secure spiritual growth. The plant, the child, grows by receiving from its surroundings that which ministers to its life—air, sunshine, and food. What these gifts of nature are to animal and plant, such is Christ to those who trust in Him. He is their "everlasting light," "a sun and shield." [Isaiah 60:19](#); [Psalm 84:11](#). He shall be as "the dew unto Israel." "He shall come down like rain upon the mown grass." [Hosea 14:5](#); [Psalm 72:6](#). He is the living water, "the Bread of God ... which cometh down from heaven, and giveth life unto the world." [John 6:33](#).

In the matchless gift of His Son, God has encircled the whole world with an atmosphere of grace as real as the air which circulates around the globe. All who choose to

turn to the Sun of Righteousness, that heaven's light may shine upon us, that our character may be developed into the likeness of Christ.

Jesus teaches the same thing when He says, "Abide in Me, and I in you. As the branch cannot bear fruit of itself, except it abide in the vine; no more can ye, except ye abide in Me.... Without Me ye can do nothing." [John 15:4, 5](#). You are just as dependent upon Christ, in order to live a holy life, as is the branch upon the parent stock for growth and fruitfulness. Apart from Him you have no life. You have no power to resist temptation or to grow in grace and holiness. Abiding in Him, you may flourish. Drawing your life from Him, you will not wither nor be fruitless. You will be like a tree planted by the rivers of water.

Many have an idea that they must do some part of the work alone. They have trusted in Christ for the forgiveness of sin, but now they seek by their own efforts to live aright. But every such effort must fail. Jesus says, "Without Me ye can do nothing." Our growth in grace, our

first and last and always. He is to be with us, not only at the beginning and the end of our course, but at every step of the way. David says, "I have set the Lord always before me: because He is at my right hand, I shall not be moved." [Psalm 16:8](#).

Do you ask, "How am I to abide in Christ?" In the same way as you received Him at first. "As ye have therefore received Christ Jesus the Lord, so walk ye in Him." "The just shall live by faith." [Colossians 2:6](#); [Hebrews 10:38](#). You gave yourself to God, to be His wholly, to serve and obey Him, and you took Christ as your Saviour. You could not yourself atone for your sins or change your heart; but having given yourself to God, you believe that He for Christ's sake did all this for you. By *faith* you became Christ's, and by faith you are to grow up in Him—by giving and taking. You are to *give* all,—your heart, your will, your service,—give yourself to Him to obey all His requirements; and you must *take* all,—Christ, the fullness of all blessing, to abide in your heart, to be your strength, your righteousness, your everlasting helper,—to give you power to obey

Lord, as wholly mine. Lay all my plans at Thy feet. Use me today in Thy service. Abide with me, and let all my work be wrought in Thee.” This is a daily matter. Each morning consecrate yourself to God for that day.

Surrender all your plans to Him, to be carried out or given up as His providence shall indicate. Thus day by day you may be giving your life into the hands of God, and thus your life will be molded more and more after the life of Christ.

A life in Christ is a life of restfulness. There may be no ecstasy of feeling, but there should be an abiding, peaceful trust. Your hope is not in yourself; it is in Christ. Your weakness is united to His strength, your ignorance to His wisdom, your frailty to His enduring might. So you are not to look to yourself, not to let the mind dwell upon self, but look to Christ. Let the mind dwell upon His love, upon the beauty, the perfection, of His character. Christ in His self-denial, Christ in His humiliation, Christ in His purity and holiness, Christ in His matchless love—this is the subject for the soul's contemplation. It is by loving Him, copying Him, depending wholly upon Him, that you

unto me, ... and I will give you rest." [Matthew 11:28](#). The words of the psalmist express the same thought: "Rest in the Lord, and wait patiently for Him." And Isaiah gives the assurance, "In quietness and in confidence shall be your strength." [Psalm 37:7](#); [Isaiah 30:15](#). This rest is not found in inactivity; for in the Saviour's invitation the promise of rest is united with the call to labor: "Take My yoke upon you: ... and ye shall find rest." [Matthew 11:29](#). The heart that rests most fully upon Christ will be most earnest and active in labor for Him.

When the mind dwells upon self, it is turned away from Christ, the source of strength and life. Hence it is Satan's constant effort to keep the attention diverted from the Saviour and thus prevent the union and communion of the soul with Christ. The pleasures of the world, life's cares and perplexities and sorrows, the faults of others, or your own faults and imperfections—to any or all of these he will seek to divert the mind. Do not be misled by his devices. Many who are really conscientious, and who desire to live for God, he too often leads to dwell upon their own faults and weaknesses, and thus by separating

your soul to God, and trust in Him. Talk and think of Jesus. Let self be lost in Him. Put away all doubt; dismiss your fears. Say with the apostle Paul, "I live; yet not I, but Christ liveth in me: and the life which I now live in the flesh I live by the faith of the Son of God, who loved me, and gave Himself for me." [Galatians 2:20](#). Rest in God. He is able to keep that which you have committed to Him. If you will leave yourself in His hands, He will bring you off more than conqueror through Him that has loved you.

When Christ took human nature upon Him, He bound humanity to Himself by a tie of love that can never be broken by any power save the choice of man himself. Satan will constantly present allurements to induce us to break this tie—to choose to separate ourselves from Christ. Here is where we need to watch, to strive, to pray, that nothing may entice us to *choose* another master; for we are always free to do this. But let us keep our eyes fixed upon Christ, and He will preserve us. Looking unto Jesus, we are safe. Nothing can pluck us out of His hand. In constantly beholding Him, we "are changed into the same image from glory to glory, even as by the Spirit of

of Jesus, they felt their need of Him. They sought, they found, they followed Him. They were with Him in the house, at the table, in the closet, in the field. They were with Him as pupils with a teacher, daily receiving from His lips lessons of holy truth. They looked to Him, as servants to their master, to learn their duty. Those disciples were men "subject to like passions as we are." [James 5:17](#). They had the same battle with sin to fight. They needed the same grace, in order to live a holy life.

Even John, the beloved disciple, the one who most fully reflected the likeness of the Saviour, did not naturally possess that loveliness of character. He was not only self-assertive and ambitious for honor, but impetuous, and resentful under injuries. But as the character of the Divine One was manifested to him, he saw his own deficiency and was humbled by the knowledge. The strength and patience, the power and tenderness, the majesty and meekness, that he beheld in the daily life of the Son of God, filled his soul with admiration and love. Day by day his heart was drawn out toward Christ, until he lost sight of self in love for his Master. His resentful

result of union with Jesus. When Christ abides in the heart, the whole nature is transformed. Christ's Spirit, His love, softens the heart, subdues the soul, and raises the thoughts and desires toward God and heaven.

When Christ ascended to heaven, the sense of His presence was still with His followers. It was a personal presence, full of love and light. Jesus, the Saviour, who had walked and talked and prayed with them, who had spoken hope and comfort to their hearts, had, while the message of peace was still upon His lips, been taken up from them into heaven, and the tones of His voice had come back to them, as the cloud of angels received Him—"Lo, I am with you alway, even unto the end of the world." [Matthew 28:20](#). He had ascended to heaven in the form of humanity. They knew that He was before the throne of God, their Friend and Saviour still; that His sympathies were unchanged; that He was still identified with suffering humanity. He was presenting before God the merits of His own precious blood, showing His wounded hands and feet, in remembrance of the price He had paid for His redeemed. They knew that He had

Jesus: in solemn awe they bowed in prayer, repeating the assurance, "Whatsoever ye shall ask the Father in My name, He will give it you. Hitherto have ye asked nothing in My name: ask, and ye shall receive, that your joy may be full." [John 16:23, 24](#). They extended the hand of faith higher and higher with the mighty argument, "It is Christ that died, yea rather, that is risen again, who is even at the right hand of God, who also maketh intercession for us." [Romans 8:34](#). And Pentecost brought them the presence of the Comforter, of whom Christ had said, He "shall be in you." And He had further said, "It is expedient for you that I go away: for if I go not away, the Comforter will not come unto you; but if I depart, I will send Him unto you." [John 14:17](#); [16:7](#). Henceforth through the Spirit, Christ was to abide continually in the hearts of His children. Their union with Him was closer than when He was personally with them. The light, and love, and power of the indwelling Christ shone out through them, so that men, beholding, "marveled; and they took knowledge of them, that they had been with Jesus." [Acts 4:13](#).

All that Christ was to the disciples. He desires to be to

Jesus prayed for us, and He asked that we might be one with Him, even as He is one with the Father. What a union is this! The Saviour has said of Himself, “The Son can do nothing of Himself;” “the Father that dwelleth in Me, He doeth the works.” [John 5:19](#); [14:10](#). Then if Christ is dwelling in our hearts, He will work in us “both to will and to do of His good pleasure.” [Philippians 2:13](#). We shall work as He worked; we shall manifest the same spirit. And thus, loving Him and abiding in Him, we shall “grow up into Him in all things, which is the head, even Christ.” [Ephesians 4:15](#).

ພຣະເຈົ້າເປັນບໍ່ເກີດແຫ່ງຄວາມສະຫວ່າງ ຊີວິດແລະຄວາມສຸກໃນທົ່ວສາກົນລະໂລກ ພຣະພອນຂອງພຣະອົງປຽບດັ່ງຣັດສະໝີແຫ່ງຄວາມສະຫວ່າງຂອງດວງອາທິດ ພຣະພອນເຫລົ່ານັ້ນຕ່າງຫລັງໂຫລມາຈາກພຣະອົງສູ່ສັບພະສັດທັງຫລາຍ ເໝືອນກະແສລຳນ້ຳ ບໍ່ວ່າໃນບ່ອນໃດທີ່ມີພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນໃຈຂອງມະນຸດບ່ອນນັ້ນຍ່ອມມີການຫລັ່ງພຣະພອນແລະຄວາມຮັກສູ່ຜູ້ອື່ນ

ຄວາມຍິນດີຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຂອງເຮົາ ຢູ່ກັບການອູ້ມຊູ້ຊ່ອຍເຫລືອຜູ້ທີ່ຫລົງຜິດທັງຫລາຍ ພຣະອົງບໍ່ຊ່ອຍຕົວພຣະອົງເອງແຕ່ຊົງຍອມຮັບຄວາມອັບອາຍຈົນສິ້ນພຣະຊົນເທິງໄມ້ກາງແຂນເຫລົ່າເທວະດາຕ່າງປະກອບພາລະກິດເພື່ອຄວາມສຸກຂອງເຮົາດ້ວຍສິ່ງມີຄວາມສຸກຂອງເທວະດາ ຄົນເຫັນແກ່ຕົວບໍ່ຍອມທ່ອມຕົວເພື່ອຊ່ອຍຄົນຍາກຈົນ ຄົນເຈັບປ່ວຍ ແລະຄົນບາບ ແຕ່ປານນັ້ນງານນີ້ກັບເປັນງານຂອງເທວະດາ ກໍໃຫ້ເກີດຄວາມສຸກສຳລານແກ່ຜູ້ຢູ່ໃນບ່ອນນັ້ນ ສາວົກຂອງພຣະຄຣິດຈະໄດ້ຮັບຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ ແລະເປັນສິ່ງທີ່ນຳໄປສູ່ການທຳງານຂອງເຂົາທັງຫລາຍ

ອິດທິພົນແຫ່ງຄວາມຮັກອັນດີງາມຂອງພຣະຄຣິດ ຊຶ່ງຢູ່ໃນໃຈຂອງເຮົາບໍ່ສາມາດຈະເຊື່ອງໄວ້ໄດ້ ຜູ້ພົບເຫັນເຮົາຈະຮູ້ສຶກເຖິງອຳນາດແຫ່ງຄວາມບໍລິສຸດ ວິນຍານແຫ່ງພຣະຄຣິດຊຶ່ງສະຖິດຢູ່ໃນໃຈຂອງເຮົາປຽບເໝືອນນ້ຳຜູ້ໃນທະເລຊາຍ ກະແສຂອງນ້ຳຈະໃຫ້ຊີວິດໃໝ່ແກ່ຜູ້ໄດ້ດື່ມທົ່ວທຸກຄົນ

ຊົດຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍ ເຫລືອດ ເນ ເລກ ບ ແມ່ນຊົດທລະຍະ

ດວກສະບາຍຫລາຍ ແຕ່ປານນັ້ນພຣະອົງບໍ່ຊົງອິດເໝືອຍທີ່ຈະທຳ
ງານຊ່ອຍຜູ້ທີ່ຫລົງກະທຳຜິດໃຫ້ລອດ ພຣະອົງບໍ່ຊົງພະຍາຍາມ
ຫລົບໜີຈາກງານໜັກຫລືຈາກການເດີນທາງຢ່າງອິດເໝືອຍ ພຣະ
ອົງກ່າວວ່າ “ເໝືອນຢ່າງບຸດມະນຸດບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອໃຫ້ຄົນອື່ນບົວລະ
ບັດຕົນ ແຕ່ໄດ້ມາເພື່ອບົວລະບັດເຂົາ ແລະປະທານຊີວິດຂອງຕົນ
ໃຫ້ເປັນຄ່າໄຖ່ຄົນຈຳນວນຫລາຍ” (ມັດທາຍ 20:28) ນີ້ແຫລະຄືຈຸດ
ໝາຍທີ່ສຳຄັນຫລາຍໃນຊີວິດຂອງພຣະອົງ ສິ່ງອື່ນໆ ນັ້ນຊົງຖືວ່າມີ
ຄວາມສຳຄັນນ້ອຍ ການທຳງານຕາມນ້ຳພຣະໄທຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ການທຳງານຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ສຳເຫລັດປຽບເໝືອນອາຫານແລະນ້ຳ
ດື່ມສຳລັບພຣະອົງ ຂະນະທຳງານພຣະອົງບໍ່ຊົງຄິດເຖິງຕົນເອງເລີຍ

ຖ້າເຮົາຮັບພຣະຄຸນຂອງພຣະຄຣິດ ເຮົາກໍຕ້ອງການຊ່ອຍຜູ້
ອື່ນດ້ວຍ ເຮົາຈະເຕັມໃຈໃຫ້ທຸກຢ່າງແກ່ຄົນທີ່ພຣະຄຣິດຊົງວາຍພຣະ
ຊົນໃຫ້ແກ່ເຂົາຈະມີສ່ວນໃນພຣະຄຸນນັ້ນ ເຮົາຈະເຮັດທຸກຢ່າງເພື່ອ
ໃຫ້ໂລກໜ້າຢູ່ຂຶ້ນ ຜູ້ໃດທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງຍ່ອມມີຄວາມຕ້ອງ
ການເຊັ່ນນັ້ນ

ທັນທີທີ່ເຮົາມາຫາພຣະຄຣິດ ເຮົາຮ້ອນຮົນທີ່ຈະໃຫ້ຜູ້ອື່ນຮູ້
ເຮົາ ຢາກໃຫ້ທຸກຄົນຮູ້ວ່າເຮົາໄດ້ພົບພຣະເຢຊູຜູ້ເປັນມິດສະຫາຍປະ
ເສີດແລ້ວຄວາມຈິງທີ່ຊ່ອຍໃຫ້ເຮົາລອດແລະເຮັດໃຫ້ເຮົາສະອາດນັ້ນ
ເຮົາຈະມົວປົກປິດໄວ້ໃນໃຈບໍ່ໃຫ້ຄົນອື່ນຮູ້ບໍ່ໄດ້ ເມື່ອເຮົາສວມສະ
ຫລອງພຣະອົງແຫ່ງຄວາມຊອບທັມ ເຮົາຈະປິດງຽບບໍ່ບອກໃຫ້ຜູ້ໃດ
ບໍ່ໄດ້ ເມື່ອເຮົາມີຄວາມສຸກໃນພຣະອົງ ເຮົາຕ້ອງແບ່ງປັນໃຫ້ຜູ້ອື່ນ
ເຮົາມີສິ່ງມະຫັດສະຈັນຈະບອກກ່າວ ເພາະເຮົາໄດ້ຮັບແລ້ວວ່າພຣະ

ເຮົາຈະເຊື່ອເຊັນຄົນອື່ນໃຫມາຫາພຣະອົງ ແລະມອງເບິ່ງໃນຄວາມງົດ
ງາມໃນພຣະຄຣິດ ເຮົາຈະບອກຄົນເຫລົ່ານັ້ນຮູ້ເຖິງຄວາມສຸກໃນສະ
ຫວັນ ເຮົາຕ້ອງການດຳເນີນຕາມທາງທີ່ພຣະເຢຊູຊົງດຳເນີນ ເຮົາ
ຕ້ອງການໃຫ້ຄົນຮອບຂ້າງເຫັນພຣະອົງ “ເບິ່ງແມ່ ພຣະເມສານ້ອຍ
ຂອງພຣະເຈົ້າ ຜູ້ຊົງຮັບເອົາຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດສະໂລກໄປ
ເສຍ” (ໂຍຮັນ 1:29)

ເມື່ອເຮົາພະຍາຍາມເປັນພອນໃຫ້ແກ່ຜູ້ອື່ນພອນນັ້ນກໍຈະກັບ
ມາສູ່ເຮົາຢ່າງມະຫາສານ ພຣະເຈົ້າຊົງຕ້ອງການໃຫ້ເຮົາມີສ່ວນທຳ
ງານໃນແຜນແຫ່ງການໄຖ່ບາບຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງຊົງໃຫ້ສິດທີ່
ເຮົາທີ່ຈະເປັນເໝືອນພຣະອົງ ແລ້ວເຮົາສາມາດເປັນຜູ້ຊ່ອຍຂອງ
ພຣະອົງໄດ້ ແລະຈະນຳພອນທີ່ໄດ້ຮັບໄປສູ່ຜູ້ອື່ນ ດ້ວຍການທຳງານ
ຮ່ວມກັບພຣະອົງຖືວ່າເປັນກຽດສູງສຸດ ແລະເປັນຄວາມສຸກທີ່ພຣະ
ເຈົ້າສາມາດປະທານໃຫ້ແກ່ເຮົາ ຜູ້ທີ່ປະຕິບັດດ້ວຍຄວາມຮັກຈະຖືກ
ນຳໄປໃຫ້ໃກ້ສິດພຣະຜູ້ສ້າງຫລາຍທີ່ສຸດ

ພຣະເຈົ້າອາດມອບໝາຍໃຫ້ເທວະດານຳຂ່າວແຫ່ງຄວາມ
ຮັກແລະຄວາມຫວັງໄປສູ່ມະນຸດ ຫລືພຣະອົງອາດໃຊ້ວິທີອື່ນໆ ໄດ້
ແຕ່ພຣະອົງກັບເລືອກເຮົາໃຫ້ເປັນຜູ້ຊ່ອຍຂອງພຣະອົງ ເຮົາສາມາດ
ທຳງານຮ່ວມກັບພຣະຄຣິດແລະເທວະດາ ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ຮັບຄວາມ
ສຸກ ຄວາມຍິນດີ ເຮົາຈະໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງຈາກການງານທີ່ບໍ່ເຫັນ
ແກ່ຕົວເຊັ່ນນີ້

ຖ້າຫາກເຮົາຮ່ວມກັບຄວາມທຸກທໍລະມານກັບພຣະຄຣິດ ເຮົາ
ຈະມີຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈພຣະອົງ ທາງເທື່ອທີ່ເຮົາຊ່ອຍຜູ້ອື່ນເຮັດ

ເຮົາຕາມທັງພຣະອົງຊົງສາງເຮົາມາ

ເມື່ອເຮົາທຳງານເພື່ອພຣະຄຣິດ ເຮົານຳຄົນອື່ນມາສູ່ພຣະ
ອົງເຮັດໃຫ້ເຮົາຕ້ອງການຮູ້ຈັກພຣະອົງໃຫ້ດີຂຶ້ນ ເຮົາຈະຫົວກະຫາຍ
ຄວາມຊອມທັມແລະທູນຂໍຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຈາກພຣະເຈົ້າເມື່ອເຮົາໄດ້
ຮູ້ເລື່ອງແຜນແຫ່ງຄວາມລອດຫລາຍຂຶ້ນ ຄວາມເຊື່ອຂອງເຮົາກໍຈະ
ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນເຊັ່ນກັນ ຄວາມທຸກຄວາມກັງວົນຕ່າງໆ ເຮັດໃຫ້ເຮົາເພີ່ມ
ການສຶກສາພຣະຄຳພີແລະການອະທິຖານ ເຮົາຈະຈະເຣີນໃນພຣະຄຸນ
ແລະຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພຣະຄຣິດແລະທຳງານໃຫ້ພຣະອົງດີຂຶ້ນ

ການທຳງານໃຫ້ຜູ້ອື່ນຢ່າງບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວຊ່ອຍໃຫ້ເຮົາມີອຸປະນິ
ໄສເໝືອນພຣະຄຣິດທີ່ນຳມາແຕ່ຄວາມສະຫງົບສຸກ ເຮັດໃຫ້ເຮົາມີ
ຄວາມປາຖນາຢ່າງແຮງກ້າທີ່ຈະຊ່ອຍເຫລືອຜູ້ອື່ນຫລາຍຂຶ້ນ ໃນຊີວິດ
ຂອງເຮົາຈະບໍ່ມີຄວາມກຽດຄ້ານແລະຄວາມເຫັນແກ່ຕົວ

ຖ້າເຮົານຳພຣະຄຸນແຫ່ງຄຣິສະຕຽນມາໃຊ້ ເຮົາຈະກາຍເປັນ
ຄົນເຂັ້ມແຂງໃນງານຂອງພຣະເຈົ້າ ເຮົາມອງເຫັນຄວາມຈິງແລະແຈ່ມ
ແຈ້ງຄວາມເຊື່ອຂອງເຮົາຈະເຣີນຂຶ້ນເລື້ອຍໆ ແລະເຮົາອະທິຖານ
ຢ່າງມີພະລັງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າສວມທັບໃຈເຮົາ ເຮັດໃຫ້ເຮົາ
ຕອບກັບການສຳພັດຈາກພຣະອົງ ຖ້າເຮົາມອບອຸທິດຕົວເຮົາ ໂດຍ
ຊ່ອຍເຫລືອຜູ້ອື່ນຢ່າງບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວເຮົາກໍແນ່ໃຈໄດ້ວ່າເຮົາກຳລັງສະ
ແຫວງຫາແຜນການແຫ່ງຄວາມລອດເພື່ອຕົວເຮົາເອງ

ວິທີດຽວທີ່ເຮົາຈະຈະເຣີນໃນພຣະຄຸນ ຄືການທຳງານທີ່ພຣະ
ຄຣິດສັ່ງໃຫ້ເຮົາເຮັດ ເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງຊ່ອຍເຫລືອຜູ້ອື່ນໃຫ້ຫລາຍທີ່

ສາຄົນຕໍ່ພຣະອົງເໝືອນກັບງານທາໄຫພາຍຸສະຖັບ ດັ່ງນັ້ນເຮົາອາດ
ທຳງານກັບພຣະເຢຊູໃນຂະນະດຽວກັບທີ່ເຮົາເຮັດກິດທຸລະຂອງເຮົາ
ເອງໄດ້ເຊັ່ນກັນ ເຮົາສາມາດຍ່າງໄປກັບພຣະອົງບໍ່ວ່າເຮົາຈະຢູ່ໃນ
ບ່ອນໃດ

ອັກຄະສາວົກໂປໂລຂຽນໄວ້ວ່າ “ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍເອີຍ ເຈົ້າ
ທຸກຄົນຢູ່ໃນຖານະໃດ ເມື່ອພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນກໍໃຫ້ຕັ້ງຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າ
ຢູ່ໃນຖານະນັ້ນ” (1ໂກຣິນໂທ 7:24) ເຮົາຄວນເຮັດໜ້າທີ່ປະຈຳ
ຂອງເຮົາຢ່າງຊື່ສັດເພື່ອເປັນການຖວາຍກຽດຕິຍົດແດ່ພຣະເຈົ້າ ເຮົາ
ສາມາດນຳສາດສະໜາໄປສູ່ທຸກຢ່າງທີ່ເຮົາເຮັດ ເຮົາຈະສະແດງໃຫ້
ໂລກຮູ້ເຖິງພຣະວິນຍານແຫ່ງພຣະຄຣິດ

ບຸກຄົນທີ່ທຳງານໃນຮ້ານຄ້າຄວນສຳແດງພຣະຄຣິດໃຫ້ຄົນ
ອື່ນໄດ້ເຫັນ ເຂົາສາມາດດຳເນີນຕາມຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະອົງ
ຜູ້ຊົງດຳເນີນໃນພູຜາແຫ່ງຄາລິເລໄດ້ທຸກວັນ ຄຣິສະຕຽນທຸກຄົນ
ຄວນທຳງານເພື່ອໃຫ້ຄົນອື່ນເຫັນພຣະຄຣິດໃນຕົວເຂົາ ແລະເປັນ
ການຖວາຍສະຖ່າຣາສີແດ່ພຣະຜູ້ສ້າງແລະພຣະຜູ້ໂຖ່

ຫລາຍຄົນປະຕິເສດຕົວເອງຈາກການຮັບໃຊ້ພຣະຄຣິດ ເພາະ
ຄົນອື່ນໄດ້ເຮັດດີກວ່າຕົນ ບາງຄົນຄິດວ່າຄົນທີ່ໄດ້ຮັບການສຶກສາອົບ
ໂຮມເທົ່ານັ້ນຈະທຳງານຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ ເຂົາຄິດວ່າຕົວເຂົາບໍ່ຖືກ
ເອີ້ນໃຫ້ມີສ່ວນທຳງານຫລືມີສ່ວນໄດ້ຮັບຜົນຮາງວັນນັ້ນ ຢ່າງໃດກໍດີ
ວິທີນີ້ແມ່ນເປັນວິທີທີ່ພຣະເຢຊູສອນເຮົາພຣະອົງ ກ່າວວ່ານາຍເອີ້ນ
ລູກນ້ອງມາພ້ອມກັນແລະມອບງານໃຫ້ແຕ່ລະຄົນເຮັດໂດຍທົ່ວເຖິງກັນ

ຄວາມຮັກຂອງພຣະຄຣິດຈະອອມລອມເຮົາເພື່ອຄອຍອຸມຊູເຮົາແລະ
ເພື່ອໃຫ້ເປັນພອນແກ່ຜູ້ອື່ນ

ເຮົາບໍ່ຄວນຄອຍເວລາພິເສດ ເພື່ອຈະທຳງານໃຫ້ພຣະເຈົ້າ
ເຮົາບໍ່ຄວນລໍໂອກາດຈົນກວ່າເຮົາມີງານໃຫຍ່ຈຶ່ງຄ່ອຍເຮັດ ເຮົາບໍ່ຄວນ
ກັງວົນວ່າໃຜຈະຄິດຢ່າງໃດ ຊີວິດປະຈຳວັນຂອງເຮົາຈະຕ້ອງສະແດງ
ວ່າຄວາມເຊື່ອຂອງເຮົາບໍລິສຸດແລະຈິງໃຈ ຖ້າຄົນອື່ນເຫັນວ່າເຮົາ
ຢາກຊ່ອຍເຂົາງານນັ້ນຍ່ອມບໍ່ສູນເສຍ

ອັກຄະສາວິກຂອງພຣະເຢຊູທີ່ຕໍ່າຕ້ອຍແລະຍາກຈົນທີ່ສຸດ
ຍັງເປັນພອນແກ່ຜູ້ອື່ນໄດ້ ເຂົາອາດບໍ່ຮູ້ຕົວວ່າໄດ້ຊ່ອຍໃຜໄປ ແລ້ວ
ແຕ່ຊີວິດຂອງເຂົາໄດ້ເລີ່ມມີຄືນແຫ່ງຄວາມສຸກຈະເຣີນຂຶ້ນຢູ່ພາຍໃນ
ເຂົາອາດບໍ່ຮູ້ວ່າເຂົາຈະໄປສະຫວັນວ່າເຂົາໄດ້ເຮັດຄຸນງາມຄວາມດີ
ອັນໃດໄວ້ແດ່

ພຣະເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ມະນຸດບໍ່ກັງວົນກັບຄວາມສຳເຫລັດ
ເຂົາບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຮູ້ວ່າເຂົາກຳລັງເຮັດງານສຳຄັນ ຖ້າເຂົາພຽງແຕ່ທຳ
ງານທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງມອບໝາຍໃຫ້ຢ່າງສະງົບແລະຊື່ສັດ ຊີວິດຂອງ
ເຂົາຍ່ອມບໍ່ສູນເສຍ

ຄົນທີ່ທຳງານໃຫ້ພຣະເຈົ້າຜູ້ນັ້ນຈະເປັນເໝືອນພຣະເຈົ້າ
ຫລາຍຂຶ້ນເພາະເຂົາທຳງານຮ່ວມກັບພຣະເຈົ້າ ເຂົາຕຽມຕົວເພື່ອງານ
ທີ່ສຳຄັນກວ່າແລະເພື່ອຄວາມສຸກຂອງຊີວິດທີ່ຈະມາເຖິງ

Like rays of light from the sun, like the streams of water bursting from a living spring, blessings flow out from Him to all His creatures. And wherever the life of God is in the hearts of men, it will flow out to others in love and blessing.

Our Saviour's joy was in the uplifting and redemption of fallen men. For this He counted not His life dear unto Himself, but endured the cross, despising the shame. So angels are ever engaged in working for the happiness of others. This is their joy. That which selfish hearts would regard as humiliating service, ministering to those who are wretched and in every way inferior in character and rank, is the work of sinless angels. The spirit of Christ's self-sacrificing love is the spirit that pervades heaven and is the very essence of its bliss. This is the spirit that Christ's followers will possess, the work that they will do.

When the love of Christ is enshrined in the heart, like sweet fragrance it cannot be hidden. Its holy influence will be felt by all with whom we come in contact. The spirit of

Love to Jesus will be manifested in a desire to work as He worked for the blessing and uplifting of humanity. It will lead to love, tenderness, and sympathy toward all the creatures of our heavenly Father's care.

The Saviour's life on earth was not a life of ease and devotion to Himself, but He toiled with persistent, earnest, untiring effort for the salvation of lost mankind. From the manger to Calvary He followed the path of self-denial and sought not to be released from arduous tasks, painful travels and exhausting care and labor. He said, "The Son of man came not to be ministered unto, but to minister, and to give His life a ransom for many." [Matthew 20:28](#). This was the one great object of His life. Everything else was secondary and subservient. It was His meat and drink to do the will of God and to finish His work. Self and self-interest had no part in His labor.

So those who are the partakers of the grace of Christ will be ready to make any sacrifice, that others for whom He died may share the heavenly gift. They will do all they

has found in Jesus, the saving and sanctifying truth cannot be shut up in his heart. If we are clothed with the righteousness of Christ and are filled with the joy of His indwelling Spirit, we shall not be able to hold our peace. If we have tasted and seen that the Lord is good we shall have something to tell. Like Philip when he found the Saviour, we shall invite others into His presence. We shall seek to present to them the attractions of Christ and the unseen realities of the world to come. There will be an intensity of desire to follow in the path that Jesus trod. There will be an earnest longing that those around us may "behold the Lamb of God, which taketh away the sin of the world." [John 1:29](#).

And the effort to bless others will react in blessings upon ourselves. This was the purpose of God in giving us a part to act in the plan of redemption. He has granted men the privilege of becoming partakers of the divine nature and, in their turn, of diffusing blessings to their fellow men. This is the highest honor, the greatest joy, that it is possible for God to bestow upon men. Those who thus become participants in labors of love are brought nearest

angels. He might have employed other means for accomplishing His purpose. But in His infinite love He chose to make us co-workers with Himself, with Christ and the angels, that we might share the blessing, the joy, the spiritual uplifting, which results from this unselfish ministry.

We are brought into sympathy with Christ through the fellowship of His sufferings. Every act of self-sacrifice for the good of others strengthens the spirit of beneficence in the giver's heart, allying him more closely to the Redeemer of the world, who "was rich, yet for your sakes ... became poor, that ye through His poverty might be rich." [2 Corinthians 8:9](#). And it is only as we thus fulfill the divine purpose in our creation that life can be a blessing to us.

If you will go to work as Christ designs that His disciples shall, and win souls for Him, you will feel the need of a deeper experience and a greater knowledge in divine things, and will hunger and thirst after righteousness. You will plead with God, and your faith will be strengthened,

experience.

The spirit of unselfish labor for others gives depth, stability, and Christlike loveliness to the character, and brings peace and happiness to its possessor. The aspirations are elevated. There is no room for sloth or selfishness. Those who thus exercise the Christian graces will grow and will become strong to work for God. They will have clear spiritual perceptions, a steady, growing faith, and an increased power in prayer. The Spirit of God, moving upon their spirit, calls forth the sacred harmonies of the soul in answer to the divine touch. Those who thus devote themselves to unselfish effort for the good of others are most surely working out their own salvation.

The only way to grow in grace is to be disinterestedly doing the very work which Christ has enjoined upon us—to engage, to the extent of our ability, in helping and blessing those who need the help we can give them. Strength comes by exercise; activity is the very condition of life. Those who endeavor to maintain Christian life by

degeneration and decay. A man who would refuse to exercise his limbs would soon lose all power to use them. Thus the Christian who will not exercise his God-given powers not only fails to grow up into Christ, but he loses the strength that he already had.

The church of Christ is God's appointed agency for the salvation of men. Its mission is to carry the gospel to the world. And the obligation rests upon all Christians. Everyone, to the extent of his talent and opportunity, is to fulfill the Saviour's commission. The love of Christ, revealed to us, makes us debtors to all who know Him not. God has given us light, not for ourselves alone, but to shed upon them.

If the followers of Christ were awake to duty, there would be thousands where there is one today proclaiming the gospel in heathen lands. And all who could not personally engage in the work, would yet sustain it with their means, their sympathy, and their prayers. And there would be far more earnest labor for souls in Christian countries.

associate, and with whom we do business.

The greater part of our Saviour's life on earth was spent in patient toil in the carpenter's shop at Nazareth.

Ministering angels attended the Lord of life as He walked side by side with peasants and laborers, unrecognized and unhonored. He was as faithfully fulfilling His mission while working at His humble trade as when He healed the sick or walked upon the storm-tossed waves of Galilee. So in the humblest duties and lowliest positions of life, we may walk and work with Jesus.

The apostle says, "Let every man, wherein he is called, therein abide with God." [1 Corinthians 7:24](#). The businessman may conduct his business in a way that will glorify his Master because of his fidelity. If he is a true follower of Christ he will carry his religion into everything that is done and reveal to men the spirit of Christ. The mechanic may be a diligent and faithful representative of Him who toiled in the lowly walks of life among the hills of Galilee. Everyone who names the name of Christ should so work that others, by seeing his good works, may be

of superior endowments and advantages. The opinion has prevailed that only those who are especially talented are required to consecrate their abilities to the service of God. It has come to be understood by many that talents are given to only a certain favored class to the exclusion of others who of course are not called upon to share in the toils or the rewards. But it is not so represented in the parable. When the master of the house called his servants, he gave to every man *his* work.

With a loving spirit we may perform life's humblest duties "as to the Lord." [Colossians 3:23](#). If the love of God is in the heart, it will be manifested in the life. The sweet savor of Christ will surround us, and our influence will elevate and bless.

You are not to wait for great occasions or to expect extraordinary abilities before you go to work for God. You need not have a thought of what the world will think of you. If your daily life is a testimony to the purity and sincerity of your faith, and others are convinced that you desire to benefit them, your efforts will not be wholly lost.

are doing any special good, but by their unconscious influence they may start waves of blessing that will widen and deepen, and the blessed results they may never know until the day of final reward. They do not feel or know that they are doing anything great. They are not required to weary themselves with anxiety about success. They have only to go forward quietly, doing faithfully the work that God's providence assigns, and their life will not be in vain. Their own souls will be growing more and more into the likeness of Christ; they are workers together with God in this life and are thus fitting for the higher work and the unshadowed joy of the life to come.

ພຣະເຈົ້າຊົງມີຫລາຍວິທີທີ່ຈະສະແດງພຣະອົງໃຫ້ເຮົາໄດ້

ໃກ້ສິດແລະມີສ່ວນໃນຄວາມຄິດຂອງພຣະອົງ ທຳມະຊາດເປັນສິ່ງ
ໜຶ່ງທີ່ເຮົາມອງເຫັນເມື່ອເຮົາເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າ ເຮົາເຫັນຄວາມຮັກ
ແລະສະຫງ່າຮາສີຂອງພຣະອົງໃນສັບພະສິ່ງທີ່ຊົງບັນດານຖ້າເຮົາຕັ້ງ
ໃຈຟັງ ເຮົາຈະໄດ້ຍິນແລະເຂົ້າໃຈບົດຮຽນທີ່ພຣະເຈົ້າສອນເຮົາໂດຍ
ທຳມະຊາດ

ທົ່ງນາອັນຂຽວສົດງົດງາມ ຕົ້ນໄມ້ສູງສະຫງ່າງາມ ພືດພັນ
ດອກໄມ້ນາໆ ສະນິດລ້ວນແຕ່ຊວນໃຫ້ເຮົາຮູ້ຈັກກັບພຣະເຈົ້າທັງໝົດ
ກ້ອນເມກແລະຄວາມງົດງາມເທິງທ້ອງພ້າໄດ້ບອກເຖິງພຣະຜູ້ສ້າງ
ສັບພະທຸກສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ

ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດສອນບົດຮຽນທີ່ສຳຄັນແກ່ເຮົາໂດຍ
ຜ່ານທຳມະຊາດ ຕົ້ນໄມ້, ນົກ, ດອກໄມ້ເຕືອນເຮົາໃຫ້ຮູ້ເຖິງພຣະ
ວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ ພູຜາ, ທະເລສາບ, ແລະທ້ອງພ້າຊ່ອຍໃຫ້
ເຮົາຈິດຈຳຄວາມຈິງຕ່າງໆ ທີ່ຊົງສັ່ງສອນເຮົາຄິດເຖິງບົດຮຽນຂອງ
ພຣະອົງ ແມ່ນຂະນະຕ້ອງທຳງານ

ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ເຮົາຊິ້ນຊົມກັບສິ່ງທີ່ຊົງສ້າງພຣະອົງ
ຕ້ອງການໃຫ້ເຮົາມີຄວາມສຸກໃນຖິ່ນພຳນັກໃນໂລກທີ່ລຽບງ່າຍແລະ
ງົດງາມ ພຣະເຈົ້າຊົງຮັກຄວາມງາມ ແຕ່ຊົງຮັກອຸປະນິໄສທີ່ງົດງາມ
ຫລາຍກວ່າສິ່ງໃດທັງໝົດ ພຣະອົງຊົງຕ້ອງການໃຫ້ເຮົາຈະເຣີນໃນ
ຄວາມບໍລິສຸດແລະເປັນໄປຢ່າງງ່າຍໆ ເໝືອນຄວາມຈະເຣີນຂອງ
ດອກໄມ້

ຖ້າເຮົາຈະຟັງການສ້າງສັບພະທຸກສິ່ງຂອງພຣະເຈົ້າຈະໃຫ້

ໂລກໄວດວຍອາວະກາດໂລກທີ່ມີຫລາຍເກີນກວ່າເຮົາ ຈະນັບໄດ້ໃນ
ເວລາດຽວກັນພຣະອົງຊົງເອົາໃຈໃສ່ ນຶກນ້ອຍທີ່ສົ່ງສຽງຮ້ອງແຈ້ວງ
ຢ່າງມີຄວາມສຸກ

ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຊົງປົກປ້ອງຮັກສາເຮົາທຸກຄົນ ດ້ວຍ
ຄວາມປານີ ພຣະອົງຊົງເຝົ້າມອງຂະນະເຮົາໄປທຳງານ ແລະສະດັບ
ຟັງຂະນະເຮົາອະທິຖານ ພຣະອົງຊົງເຝົ້າມອງຂະນະເຮົານອນຫລັບ
ພັກຜ່ອນໃນຍາມຕອນເດິກແລະຍາມຕື່ນນອນຕອນເຊົ້າ ພຣະອົງຊົງ
ຮູ້ເມື່ອເສດຖີຈັດງານກິນລ້ຽງໃນຄະລິທາດຂອງເຂົາ ແລະຊົງເຝົ້າມອງ
ເມື່ອຄົນຍາກຈົນນັ່ງຮ່ວມໂຕະຮັບປະທານອາຫານກັບລູກໆ ຂອງເຂົາ
ພຣະເຈົ້າຊົງສັ່ງເກດເຫັນນ້ຳຕາທຸກຢົດທຸກຢາດແລະຊົງມອງເຫັນ
ຮອຍຍິ້ມຂອງທຸກຄົນ.

ຖ້າເຮົາເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຊົງເອົາໃຈໃສ່ເຮົາບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງກັງ
ວົນອີກຕໍ່ໄປຂີວິດຂອງເຮົາຈະປັດສະຈາກຄວາມທຸກໂສກ ເໝືອນຢ່າງ
ທີ່ເປັນຢູ່ປັດຈຸບັນນີ້ ທຸກສິ່ງບໍ່ວ່າຈະເປັນເລື່ອງໃຫຍ່ນ້ອຍຈະຢູ່ພາຍ
ໃຕ້ພຣະຫັດຂອງພຣະເຈົ້າທັງໝົດ ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍຊົງວຸ່ນວາຍພຣະໄທ
ເພາະຄວາມທຸກອັນມາກມາຍຂອງເຮົາທັງໝົດໄດ້ ເຮົາຈະຊົມຊືມກັບ
ສັນຕິສຸກໃໝ່ທີ່ໄດ້ຮັບ

ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງເຮົາເປັນຄວາມຮູ້ສຶກຂອງຄວາມງົດງາມ
ຂອງແຜ່ນດິນໂລກ ຈົ່ງຄິດເຖິງໂລກທີ່ຈະມາເຖິງໃນອານາຄົດ ໂລກທີ່
ບໍ່ເຄີຍມີຄວາມເລື້ອໂສກແຫ່ງຄວາມບາບຫລືຄວາມຕາຍ ບໍ່ມີຄວາມ
ຊະລາ ຈົ່ງຄິດເຖິງບ້ານທີ່ໜ້າຮັກຂອງບັນດາຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມລອດ
ຊຶ່ງຈະງົດງາມຮຸ່ງເຮືອງເກີນກວ່າທີ່ເຮົາຈົນຕະນາການໄດ້

ທຳມະຊາດທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງປະທານໃຫ້ນັ້ນ ເຮົາມອງເຫັນສະ
ງ່າຣາສີທັງໝົດຂອງພຣະອົງໄດ້ນ້ອຍຫລາຍ ພຣະຄຳພິກ່າວວ່າ

ດອກໄມທຸກດອກແລະຕົ້ນໄມທຸກຕົ້ນທີ່ພຣະອົງຊົງສາງພູຜາລາທານ
ແລະມະຫາສະໝຸດປຽບດັ່ງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ສຳແດງໃຫ້ແກ່
ມະນຸດໄດ້ເຫັນ

ພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວກັບເຮົາດ້ວຍວິທີທີ່ພຣະອົງຊົງນຳຊີວິດຂອງ
ເຮົາ ແລະໂດຍຜ່ານທາງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ເຮົາໄດ້ບົດຮຽນອັນມີ
ຄ່າຫລາຍຢ່າງກັບເຫດການຕ່າງໆ ທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງ
ເຮົາ ຖ້າພຽງແຕ່ເຮົາຍອມເປີດໃຈຂອງເຮົາໃຫ້ພະຍາຍາມເຂົ້າໃຈກັບ
ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ ດາວິດຄິດເຖິງວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງນຳລາວມາໂດຍຕະ
ຫລອດ ລາວໄດ້ບັນທຶກໄວ້ວ່າ “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຮັກຄວາມຊອບ
ທັມແລະຄວາມສັດຊື່ ຄວາມຮັກອັນໝັ້ນຄົງຂອງພຣະອົງຊົງເຕັມທົ່ວ
ໄປໃນແຜ່ນດິນໂລກ” “ຜູ້ໃດສະຫລາດກໍຂໍໃຫ້ຟັງສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ເຂົາ
ພິຈາລະນາເຖິງຄວາມຮັກອັນໝັ້ນຄົງຂອງພຣະເຈົ້າ” (ເພງສັນລະເສີນ
33:5, 107:43)

ພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວກັບເຮົາຄືພຣະວັດຈະນະຄືພຣະຄຳພີ ໃນ
ພຣະຄຳພີເຫລັ້ມນີ້ ພຣະອົງຊົງສຳແດງອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງຢ່າງ
ແຈ່ມແຈ້ງ ອີກຍັງຊົງບອກໃຫ້ເຮົາຮູ້ເຖິງການກະທຳຂອງພຣະອົງທີ່
ມີຕໍ່ມະນຸດດ້ວຍ ພຣະອົງຊົງອະທິບາຍໃຫ້ຮູ້ວ່າພຣະອົງໂຖ່ເຮົາແລ້ວ
ພຣະຄຳພີບອກວ່າເລື່ອງຊາຍຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ຫລາຍຄົນຊຶ່ງມີຊີວິດຢູ່ເມື່ອ
ຫລາຍປີກ່ອນພຸ່ນ ແຕ່ລະຄົນ “ເອລີຢາກໍເປັນມະນຸດທີ່ມີສະພາບ
ເໝືອນກັບເຮົາທັງຫລາຍ ເພິ່ນໄດ້ອ້ອນວອນດ້ວຍໃຈຮ່ອນຮົນທູນຂໍບໍ່
ໃຫ້ຝົນຕົກ ແລະຝົນກໍບໍ່ຕົກມາຍັງເຮົາ ແຜ່ນດິນເຖິງສາມປີກັບ 6
ເດືອນ” (ຢາໂກໂບ 5:17) ເຮົາເຫັນຊີວິດທີ່ລຳບາກຍາກເຂັ້ມຊຶ່ງຄົນ
ເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ຮັບ ພວກເຂົາທໍ້ຖອຍແລະເຮັດບາບເໝືອນເຮົາ ແຕ່ໂດຍ
ພຣະເມດຕາຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ ເຂົາສາມາດເອົາສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ ເມື່ອ

ທັງຫລາຍເຄີຍໄດ້ເຮັດມາແລ້ວ.

ພຣະເຢຊູກ່າວເຖິງພຣະຄຳພີເດີມວ່າ “ທ່ານທັງຫລາຍຄົນ
ຫາພຣະຄຳພີ ເພາະພວກທ່ານຄິດວ່າໃນພຣະຄຳພີນັ້ນມີຊີວິດອັນຕະ
ຫລອດໄປເປັນນິດ ແມ່ນພຣະຄຳພີນັ້ນແຫລະເປັນພະຍານແກ່ເຮົາ”
(ໂຢຮັນ 5:39) ພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະອົງແຮ່ງເຫັນຊັດແຈ້ງຂຶ້ນ
ໃນພຣະຄຳພີໃໝ່ ພຣະຄຳພີກ່າວເຖິງພຣະຄຳພີໃໝ່ຜູ້ແກ່ນສານ
ສຳລັບຄວາມຫວັງແຫ່ງຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດຂອງເຮົາທັງ
ໝົດ ພຣະຄຳພີທັງເຫລັ້ມເວົ້າເຖິງພຣະຄຣິດ ພຣະຄຳພີເຫລັ້ມທຳອິດ
ກ່າວເຖິງພຣະຄຣິດເປັນພຣະຜູ້ສ້າງ “ພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງສິ່ງທັງປວງຂຶ້ນ
ມາໂດຍພຣະທັມໃນບັນດາສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນທີ່ເປັນມານັ້ນບໍ່ມີຈັກສິ່ງທີ່ເປັນ
ມາໂດຍນອກຈາກພຣະທັມ” (ໂຢຮັນ 1:3) ພຣະຄຳພີເຫລັ້ມສູດທ້າຍ
ກ່າວໄວ້ວ່າ “ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະຍານໃນເຫດການເຫລົ່ານີ້ ແນ່
ນອນເຮົາຈະມາໃນໄວງ ນີ້” (ພຣະນິມິດ 22:20) ຂະນະອ່ານພຣະ
ຄຳພີເຮົາຮູ້ເລື່ອງງານຂອງພຣະອົງ ເຮົາໄດ້ຍິນພຣະສຸຣະສຽງຂອງ
ພຣະອົງ ຖ້າເຮົາຮູ້ເລື່ອງງານຂອງພຣະອົງ ເຮົາໄດ້ຍິນພຣະສຸຣະ
ສຽງຂອງພຣະອົງ ຖ້າເຮົາຮູ້ຈັກພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ເຮົາຄວນສຶກສາ
ພຣະຄຳພີ

ເຮົາອາດຈະເພີ່ມເຕີມພຣະວັດຈະນະລົງໃນຈິດໃຈຂອງເຮົາ
ໄດ້ ພຣະວັດຈະນະເໝືອນນ້ຳຜູ້ທີ່ມີຕໍ່ຜູ້ກະທາຍປຽບເໝືອນ ອາຫານ
ຈາກສະຫວັນ ພຣະເຢຊູກ່າວວ່າ “ຖ້າທ່ານບໍ່ກິນເນື້ອແລະດື່ມໂລຫິດ
ຂອງມະນຸດ ທ່ານກໍບໍ່ມີຊີວິດໃນຕົວທ່ານແລ້ວ ຊົງອະທິບາຍຄວາມ
ໝາຍຂອງຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ວ່າ “ຖ້ອຍຄຳທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວຕໍ່ທ່ານທັງ
ຫລາຍເປັນວິນຍານແລະເປັນຊີວິດ” (ໂຢຮັນ 6:53,63) ຮ່າງກາຍ
ຂອງເຮົາຈະເລີນຂຶ້ນຈາກສິ່ງທີ່ເຮົາກິນແລະດື່ມ ເຊັ່ນດຽວກັບຊີວິດ

ເຮົາຄວນຈະພິຈາລະນາຢ່າງຮອບຄອບ ແລະສຶກສາສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້
ທ່ອງແທ້ບໍ່ແມ່ນບໍ່? ຄວາມເມດຕາຄວາມຮັກອັນບໍ່ມີຂອບເຂດຈຳກັດ
ຕະຫລອດຈົນການສະລະຊີວິດຂອງພຣະເຢຊູ ລ້ວນເປັນສິ່ງທີ່ຄຳນວນ
ເຖິງຢ່າງເລິກເຊິ່ງເຮົາຄວນຄິດເຖິງພຣະລັກສະນະນິໄສຂອງພຣະຜູ້ໄຖ່
ແລະພາລະກິດຊົງເຮັດເພື່ອເຮົາເທິງສະຫວັນ ເຮົາຄວນພິຈາລະນາ
ວ່າພຣະອົງໄດ້ຊ່ອຍໄຜ່ພົນຂອງພຣະອົງໃຫ້ລອດຈາກບາບໄດ້ຢ່າງໃດ

ຄວາມເຊື່ອແລະຄວາມຮັກຈະຈະເຣີນເຂັ້ມແຂງຫລາຍຂຶ້ນ
ເຮົາລະນຶກເຖິງສິ່ງຕ່າງໆ ເທິງສະຫວັນຄຳອະທິຖານຈະເປັນທີ່ພໍ
ພຣະໄທພຣະເຈົ້າ ເພາະໃນຄຳອະທິຖານນັ້ນປະກອບດ້ວຍຄວາມ
ເຊື່ອແລະຄວາມຮັກເພີ່ມທະວີ ເຮົາຈະອະທິຖານດ້ວຍຄວາມເຂົ້າໃຈ
ແລະດ້ວຍຄວາມເຊື່ອໝັ້ນໃນພຣະເຢຊູຫລາຍຂຶ້ນ ເຮົາຈະເຫັນຮິດ
ເດດແຫ່ງການຊ່ອຍໃຫ້ລອດທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບຜູ້ທີ່ມາຫາພຣະເຈົ້າໂດຍ
ຜ່ານທາງພຣະເຢຊູທຸກວັນ

ເມື່ອເຮົານຶກເຖິງພຣະເຢຊູຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ເຮັດໃຫ້ເຮົາຕ້ອງ
ການການປ່ຽນແປງ ເຮົາຫົວກະຫາຍຄວາມບໍລິສູດເໝືອນພຣະອົງ
ເຮົາລະນຶກເຖິງພຣະອົງຫລາຍພຽງໃດ ເຮົາຈະເວົ້າເລື້ອງຂອງພຣະ
ອົງໃຫ້ຄົນອື່ນຟັງຫລາຍຂຶ້ນພຽງນັ້ນ ເຮົາຕ້ອງການໃຫ້ໂລກຮູ້ວ່າພຣະ
ອົງເປັນຢ່າງໃດ

ພຣະຄຳພີຂຽນໄວ້ສຳລັບທຸກຄົນ ບໍ່ແມ່ນຂຽນໄວ້ເພື່ອຜູ້ມີ
ການສຶກສາເທົ່ານັ້ນ ຄວາມສຳຄັນຂຶ້ນຂຽນບອກໃຫ້ເຮົາຮູ້ວ່າເຮົາ ຈະ
ໄດ້ຊີວິດຕະຫລອດໄປຢ່າງໃດນັ້ນຊັດເຈນທີ່ສຸດ ບໍ່ມີໃຜຈະຫລົງຜິດ
ໄດ້ເລີຍຍົກເວັ້ນຜູ້ທີ່ປະພຶດຕາມໃຈຂອງຕົນເອງແທນການປະພຶດຕາມ
ທາງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງສຳແດງໄວ້ຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງຢູ່ແລ້ວ

ເຮົາບໍ່ຄວນຮັບຄຳສອນໃນພຣະຄຳພີຈາກປາກຄຳຂອງຄົນ

ການສຶກສາພຣະຄຳພີ ເຮົາອາດອ່ານພຣະຄຳພີຈົນຈົບເທລົມ ແຕ່
ມອງບໍ່ເຫັນຄວາມງົດງາມຫລືເຂົ້າໃຈໃນພຣະວັດຈະນະເລີຍ ດັ່ງນັ້ນ
ການອ່ານພຣະຄຳພີທີ່ລະບົດແລະສຶກສາຈົນກວ່າຈະເຂົ້າໃຈແລະເຫັນ
ຈິງກັບແຜນການແຫ່ງຄວາມລອດຈະໄດ້ປະໂຍດຫລາຍກວ່າເປັນການ
ອ່ານທີ່ມີຄຳກວ່າການອ່ານຫລາຍໆ ໜ້າ ແຕ່ບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຈຸດ
ປະສົງອັນແທ້ຈິງຂອງຄວາມນັ້ນ

ຄວນເກັບພຣະຄຳພີໄວ້ກັບຕົນເອງ ຄວນອ່ານທຸກຄຳໃນ
ໜຶ່ງບົດທີ່ເຮົາອ່ານ ແລ້ວພະຍາມຍາມຄິດເຖິງຂໍ້ຄວາມທີ່ອ່ານ ຂະນະ
ນັ້ນບັນທຶກຄຳເຫລົ່ານັ້ນໄວ້ໃນສະໝອງໃຫ້ໄດ້

ເມື່ອເຮົາສຶກສາແລະອະທິຖານຢ່າງເຄັ່ງຄັດ ເຮົາຈະເຂົ້າໃຈ
ພຣະຄຳພີດີຂຶ້ນ ພຣະຄຳພີບາງຕອນງ່າຍແລະຊັດເຈນ ໃຜກໍເຂົ້າໃຈ
ໄດ້ ແຕ່ບາງຕອນຈຳຕ້ອງສຶກສາກັນຢ່າງເລິກເຊິ່ງ ຄວນມີການປຽບ
ທຽບແຕ່ລະຂໍ້ໃຫ້ເຂົ້າໃຈ

ຖ້າເຮົາອະທິຖານຂະນະສຶກສາພຣະຄຳພີ ເຮົາຈະໄດ້ຮັບ
ລາງວັນຢ່າງມະຫາສານ ນັກຂຸດແຮ່ຂຸດເຈາະເລິກລົງໄປໃນດິນເພື່ອ
ຫາທອງຄຳ ຜູ້ຄົນຄົ້ວພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າກໍເຊັ່ນກັນ ເຂົາຈຳ
ຕ້ອງຄົ້ນຫາເໝືອນຕ້ອງການຊັບສົມບັດທີ່ເຊື່ອງໄວ້ຢ່າງມິດຊິດ ເຂົາ
ຈະພົບສົມບັດອັນລ້ຳຄ່າທີ່ຜູ້ອ່ານເຫລີນເລີ້ຖິ້ມໄວ້ ພຣະວັດຈະນະຂອງ
ພຣະເຈົ້າທີ່ເກັບໄວ້ໃນໃຈຈະເປັນລຳທານບໍລິສຸດ

ຂະນະສຶກສາພຣະຄຳພີເຮົາຄວນອະທິຖານກ່ອນເປີດໜ້າ
ໜັງສືຄວນທູນຂໍໃຫ້ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຊົງສະຖິດຢູ່ໃນຄວາມຄິດ
ຂອງເຮົາຄຳອະທິຖານຂອງເຮົາຈະໄດ້ຮັບຕອບຂະນະທີ່ທະນາເອນມາ
ເຝົ້າພຣະເຢຊູ ພຣະອົງກ່າວວ່າ “ເບິ່ງແມ ຜູ້ນີ້ຄືຊົນຊາດອິສາລາ
ເອນແທ້ໃນຕົວທ່ານບໍ່ມີອຸບາຍ”

ຄົດຂອງເຮົາໄປໃນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງສະເໝີ

ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຊິດຊູພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ໜ້າທີຂອງ
ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະສຳແດງໃຫ້ເຫັນຄວາມບໍລິສຸດຊອບທັມຂອງ
ພຣະຄຣິດ ແລະໃຫ້ເຫັນວ່າພຣະຄຣິດຊ່ອຍເຮົາໃຫ້ລອດໄດ້ຢ່າງໃດ
ພຣະເຢຊູກ່າວວ່າ “ພຣະອົງຊົງໃຫ້ເຮົາໄດ້ຮັບກຽດ ເພາະວ່າພຣະອົງ
ຈະຊົງເອົາສິ່ງທີ່ເປັນຂອງເຮົາມາປະກາດແກ່ທ່ານທັງຫລາຍ” (ໂຍຮັນ
16:14) ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເປັນພຣະອາຈານທີ່ແທ້ຈິງສຳລັບພຣະ
ຄຳພີສັກສິດ ຈົ່ງຄິດເບິ່ງວ່າ ພຣະເຈົ້າຮັກເຮົາຫລາຍພຽງໃດ ພຣະອົງ
ຊົງປະທານພຣະບູດໃຫ້ຕາຍແທນເຮົາແລະຊົງປະທານພຣະວິນຍານບໍ
ລິສຸດໃຫ້ເປັນອາຈານຜູ້ສອນແລະແນະນຳເຮົາ.

Himself known to us and bring us into communion with Him. Nature speaks to our senses without ceasing. The open heart will be impressed with the love and glory of God as revealed through the works of His hands. The listening ear can hear and understand the communications of God through the things of nature. The green fields, the lofty trees, the buds and flowers, the passing cloud, the falling rain, the babbling brook, the glories of the heavens, speak to our hearts, and invite us to become acquainted with Him who made them all.

Our Saviour bound up His precious lessons with the things of nature. The trees, the birds, the flowers of the valleys, the hills, the lakes, and the beautiful heavens, as well as the incidents and surroundings of daily life, were all linked with the words of truth, that His lessons might thus be often recalled to mind, even amid the busy cares of man's life of toil.

God would have His children appreciate His works and delight in the simple, quiet beauty with which He has

If we will but listen, God's created works will teach us precious lessons of obedience and trust. From the stars that in their trackless courses through space follow from age to age their appointed path, down to the minutest atom, the things of nature obey the Creator's will. And God cares for everything and sustains everything that He has created. He who upholds the unnumbered worlds throughout immensity, at the same time cares for the wants of the little brown sparrow that sings its humble song without fear. When men go forth to their daily toil, as when they engage in prayer; when they lie down at night, and when they rise in the morning; when the rich man feasts in his palace, or when the poor man gathers his children about the scanty board, each is tenderly watched by the heavenly Father. No tears are shed that God does not notice. There is no smile that He does not mark.

If we would but fully believe this, all undue anxieties would be dismissed. Our lives would not be so filled with disappointment as now; for everything, whether great or small, would be left in the hands of God, who is not

As your senses delight in the attractive loveliness of the earth, think of the world that is to come, that shall never know the blight of sin and death; where the face of nature will no more wear the shadow of the curse. Let your imagination picture the home of the saved, and remember that it will be more glorious than your brightest imagination can portray. In the varied gifts of God in nature we see but the faintest gleaming of His glory. It is written, "Eye hath not seen, nor ear heard, neither have entered into the heart of man, the things which God hath prepared for them that love Him." [1 Corinthians 2:9](#).

The poet and the naturalist have many things to say about nature, but it is the Christian who enjoys the beauty of the earth with the highest appreciation, because he recognizes his Father's handiwork and perceives His love in flower and shrub and tree. No one can fully appreciate the significance of hill and vale, river and sea, who does not look upon them as an expression of God's love to man.

our hearts are but open to discern them. The psalmist, tracing the work of God's providence, says, "The earth is full of the goodness of the Lord." "Whoso is wise, and will observe these things, even they shall understand the loving-kindness of the Lord." [Psalm 33:5](#); [107:43](#).

God speaks to us in His word. Here we have in clearer lines the revelation of His character, of His dealings with men, and the great work of redemption. Here is open before us the history of patriarchs and prophets and other holy men of old. They were men "subject to like passions as we are." [James 5:17](#). We see how they struggled through discouragements like our own, how they fell under temptation as we have done, and yet took heart again and conquered through the grace of God; and, beholding, we are encouraged in our striving after righteousness. As we read of the precious experiences granted them, of the light and love and blessing it was theirs to enjoy, and of the work they wrought through the grace given them, the spirit that inspired them kindles a flame of holy emulation in our hearts and a desire to be like them in character—like them to walk with God

testify of me, the Redeemer, in whom our hopes of eternal life are centered. [John 5:39](#). Yes, the whole Bible tells of Christ. From the first record of creation—for “without Him was not anything made that was made”—to the closing promise, “Behold, I come quickly,” we are reading of His works and listening to His voice. [John 1:3](#); [Revelation 22:12](#). If you would become acquainted with the Saviour, study the Holy Scriptures.

Fill the whole heart with the words of God. They are the living water, quenching your burning thirst. They are the living bread from heaven. Jesus declares, “Except ye eat the flesh of the Son of man, and drink His blood, ye have no life in you.” And He explains Himself by saying, “The words that I speak unto you, they are spirit, and they are life.” [John 6:53, 63](#). Our bodies are built up from what we eat and drink; and as in the natural economy, so in the spiritual economy: it is what we meditate upon that will give tone and strength to our spiritual nature.

The theme of redemption is one that the angels desire to look into; it will be the science and the song of the

should dwell upon the character of our dear Redeemer and Intercessor. We should meditate upon the mission of Him who came to save His people from their sins. As we thus contemplate heavenly themes, our faith and love will grow stronger, and our prayers will be more and more acceptable to God, because they will be more and more mixed with faith and love. They will be intelligent and fervent. There will be more constant confidence in Jesus, and a daily, living experience in His power to save to the uttermost all that come unto God by Him.

As we meditate upon the perfections of the Saviour, we shall desire to be wholly transformed and renewed in the image of His purity. There will be a hungering and thirsting of soul to become like Him whom we adore. The more our thoughts are upon Christ, the more we shall speak of Him to others and represent Him to the world.

The Bible was not written for the scholar alone; on the contrary, it was designed for the common people. The great truths necessary for salvation are made as clear as noonday; and none will mistake and lose their way except

for ourselves. If we allow others to do our thinking, we shall have crippled energies and contracted abilities. The noble powers of the mind may be so dwarfed by lack of exercise on themes worthy of their concentration as to lose their ability to grasp the deep meaning of the word of God. The mind will enlarge if it is employed in tracing out the relation of the subjects of the Bible, comparing scripture with scripture and spiritual things with spiritual.

There is nothing more calculated to strengthen the intellect than the study of the Scriptures. No other book is so potent to elevate the thoughts, to give vigor to the faculties, as the broad, ennobling truths of the Bible. If God's word were studied as it should be, men would have a breadth of mind, a nobility of character, and a stability of purpose rarely seen in these times.

But there is but little benefit derived from a hasty reading of the Scriptures. One may read the whole Bible through and yet fail to see its beauty or comprehend its deep and hidden meaning. One passage studied until its significance is clear to the mind and its relation to the

memory. Even while you are walking the streets you may read a passage and meditate upon it, thus fixing it in the mind.

We cannot obtain wisdom without earnest attention and prayerful study. Some portions of Scripture are indeed too plain to be misunderstood, but there are others whose meaning does not lie on the surface to be seen at a glance. Scripture must be compared with scripture. There must be careful research and prayerful reflection. And such study will be richly repaid. As the miner discovers veins of precious metal concealed beneath the surface of the earth, so will he who perseveringly searches the word of God as for hid treasure find truths of the greatest value, which are concealed from the view of the careless seeker. The words of inspiration, pondered in the heart, will be as streams flowing from the fountain of life.

Never should the Bible be studied without prayer. Before opening its pages we should ask for the enlightenment of the Holy Spirit, and it will be given. When Nathanael

I saw thee. [John 1:7, 10.](#) And Jesus will see us also in the secret places of prayer if we will seek Him for light that we may know what is truth. Angels from the world of light will be with those who in humility of heart seek for divine guidance.

The Holy Spirit exalts and glorifies the Saviour. It is His office to present Christ, the purity of His righteousness, and the great salvation that we have through Him. Jesus says, "He shall receive of Mine, and shall show it unto you." [John 16:14](#). The Spirit of truth is the only effectual teacher of divine truth. How must God esteem the human race, since He gave His Son to die for them and appoints His Spirit to be man's teacher and continual guide!

ພຣະເຈົ້າກ່າວແກ້ເຮົາໂດຍທາງທຳມະຊາດ ພຣະຄຳພີແລະ ໂດຍອິດທິພົນແຫ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ເຮົາສຶກສາພຣະອົງຈາກການ ຊົງນຳຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ເຮົາ ແຕ່ສິ່ງທັງໝົດບໍ່ໄດ້ພຽງພໍສຳລັບຊີວິດ ແຫ່ງຈິດວິນຍານແລະຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງເຮົາ ເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງທູນ ເຖິງຄວາມຕ້ອງການ ແລະຄວາມຮັກຂອງເຮົາຕໍ່ພຣະອົງດ້ວຍ

ໃຈຂອງເຮົາອາດຈະລະນຶກເຖິງພຣະອົງ ເຮົາອາດຄິດເຖິງ ພຣະວັດຈະນະພຣະເມດຕາຄຸນແລະພຣະພອນຂອງພຣະອົງ ແຕ່ວິທີ ນີ້ບໍ່ແມ່ນການທູນຄວາມຄິດເຫັນຂອງເຮົາຕໍ່ພຣະອົງໄດ້ຢ່າງສົມບູນ ເຮົາຈະຕ້ອງມີວິທີທູນໃຫ້ພຣະອົງຊົງຮູ້ຄວາມດີໃຈ ຄວາມເສຍໃຈໃນ ຊີວິດປະຈຳວັນຂອງເຮົາ

ຄຳອະທິຖານເປັນການເປີດໃຈຕໍ່ພຣະເຈົ້າສັນມິດສະຫາຍ ເຮົາບໍ່ອະທິຖານເພື່ອໃຫ້ພຣະເຈົ້າຮູ້ຈັກເຮົາ ເຮົາອະທິຖານເພື່ອໃຫ້ເຮົາ ຮູ້ຈັກແລະຍອມຮັບພຣະອົງ ການອະທິຖານບໍ່ໄດ້ນຳພຣະເຈົ້າລົງມາ ຫາເຮົາ ແຕ່ນຳເຮົາໃຫ້ຂຶ້ນໄປຫານພຣະອົງ

ເມື່ອພຣະເຢຊູສະເດັດມາຍັງໂລກ ພຣະອົງຊົງສອນອັກຄະ ສາວົກອະທິຖານ ຊົງສັ່ງສອນໃຫ້ອັກຄະສາວົກທູນພຣະເຈົ້າເຖິງ ຄວາມຈຳເປັນຂອງຊີວິດປະຈຳວັນ ແລະມອບຄວາມກ້າວິນທັງປວງ ໄວ້ກັບພຣະອົງ ຄຳສັນຍາທີ່ພຣະອົງໃຫ້ໄວ້ແກ່ອັກຄະສາວົກວ່າ ພຣະ ອົງສະດັບຟັງຄຳອະທິຖານຂອງພວກເຂົານັ້ນ ຄຳສັນຍານັ້ນກໍຄົງໃຊ້ ກັບເຮົາໃນທຸກວັນນີ້

ພຣະເຢຊູຊົງອ່ອນແອເຊັ່ນເຮົາ ເພາະພຣະອົງຊົງຖືກ “ທົດລອງໃຈເໝືອນຢ່າງເຮົາທຸກປະການ” ແຕ່ພຣະອົງຊົງໄຮ້ບາບແລະຫລີກລຽງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ພຣະອົງຊົງທົນທໍລະມານເພື່ອຄວາມບາບຂອງໂລກ ພຣະອົງຊົງເປັນມະນຸດ ດັ່ງນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງຕ້ອງອະທິຖານເຊັ່ນເຮົາ ພຣະອົງມີສິດທູນຂໍພຣະບິດາໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງຕ້ອງການ ພຣະອົງຊົງຮູ້ສຶກສະບາຍພຣະໄທແລະມີຄວາມສຸກແລະໄດ້ແບ່ງປັນຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ມີຕໍ່ພຣະບິດາ ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຮູ້ຊຶ້ງເຖິງຄວາມຈໍາເປັນໃນການອະທິຖານ ມະນຸດຊຶ່ງອ່ອນແອແລະບາບຈະບໍ່ຢັ້ງຕ້ອງການອະທິຖານຕໍ່ພຣະເຈົ້າຫລື?

ພຣະບິດາໃນສະຫວັນຊົງປະທານພອນ ແລະຄວາມຮັກອັນບໍ່ມີຂີດຈໍາກັດແກ່ເຮົາເປັນສິ່ງປະເສີດຊໍາໃດທີ່ເຮົາພຽງແຕ່ອະທິຖານຕໍ່ພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ ພຣະເຈົ້າພ້ອມແລະເຕັມໃຈຟັງຄໍາອະທິຖານທີ່ຈົງໃຈແມ່ນຈາກເດັກນ້ອຍທີ່ໄຮ້ດຽງສາ ແຕ່ປານນັ້ນເຮົາກໍຍັງຊ້າທີ່ຈະອະທິຖານຂໍໃນສິ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງການ

ເທວະດາຈະຄິດຢ່າງໃດຕໍ່ມະນຸດທີ່ໜ້າສົງສານ ຊຶ່ງກໍາລັງຖືກທົດລອງດ້ວຍບາບ ແຕ່ຍັງບໍ່ຍອມທູນຂໍຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຈາກພຣະເຈົ້າ? ພຣະເຈົ້າຜູ້ມີພຣະໄທປ່ຽນດ້ວຍຄວາມຮັກອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ ພ້ອມທີ່ຈະໃຫ້ເຂົາຫລາຍກວ່າທີ່ເຂົາໄດ້ທູນຂໍຫລືຄິດເສຍອີກ ແຕ່ເຂົາອະທິຖານນ້ອຍເຫລືອເກີນແລະຄວາມເຊື່ອບໍ່ໝັ້ນຄົງ ເທວະດາຮັກທີ່ກົມກາບພຣະເຈົ້າ ຮັກທີ່ຈະຢູ່ໃກ້ສິດພຣະອົງ ຄວາມສຸກຂອງບັນດາເທວະດາ ຄືການໄດ້ແບ່ງປັນຄວາມຮູ້ສຶກຂອງຕົນຕໍ່ພຣະອົງ

ຄວາມມັດຂອງຊາຕ້ານ ຄວາມເຊື່ອຢູ່ອອກມາຮອບຜູ້ທຳຊາດ
ການອະທິຖານ ສັດຕຽຈະນຳເຂົາໄປສູ່ຄວາມບາບ ເພາະເຂົາບໍ່ພົບ
ພຣະເຈົ້າໃນການອະທິຖານ ຄວນຫລືທີ່ບຸດຊາຍຍິງຂອງພຣະເຈົ້າເຕັມ
ໃຈອະທິຖານ? ພຣະເຈົ້າຊົງມີຊັບແຫ່ງພຣະພອນ ການອະທິຖານຄື
ກຸນແຈໃນມືຂອງຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອທີ່ຈະເປີດສູ່ຊຸມຊັບແຫ່ງສະຫວັນ

ຖ້າປັດສະຈາກການອະທິຖານແຫ່ງຄວາມພຽນ ເຮົາກໍຈະຕົກ
ຢູ່ໃນຖານະທີ່ໜ້າຍ້ານອັນຕະລາຍ ເຮົາອາດຖືກນຳອອກຈາກທາງອັນ
ຊອບທັມ ຊາຕານມັກຈະພະຍາຍາມຂັດຂວາງທາງຂອງພຣະເຈົ້າສະ
ເໝີ ມັນບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ເຮົາຮັບພຣະຄຸນແລະກຳລັງ ເພື່ອຕໍ່ຕ້ານ
ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຈາກການອະທິຖານ

ເຮົາຫວັງໃຫ້ພຣະເຈົ້າຕອບຄຳອະທິຖານຂອງເຮົາ ແຕ່ເຮົາ
ຈຳເປັນຕ້ອງມີເງື່ອນໄຂບາງຢ່າງທີ່ຕ້ອງປະຕິບັດ ປະການແລກເຮົາ
ຕ້ອງຮູ້ວ່າເຮົາຕ້ອງການຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຈາກພຣະເຈົ້າດ້ວຍໃຈຈິງ
ພຣະອົງຊົງສັນຍາໄວ້ວ່າ “ເຮົາຈະເໝາະສົມເທິງແຜ່ນດິນທີ່ແຫ້ງແລ້ງ
ແລະເຮັດໃຫ້ນ້ຳໄຫລໄປໃນຖິ່ນການດານ ຈະເໝາະສົມອັນບໍລິສຸດ
ຂອງເຮົາລົງເທິງລູກຫລານເຈົ້າ ແລະອວຍໄຊໃຫ້ພອນເຊື້ອສາຍຂອງ
ເຈົ້າ” (ເອຊາຍາ 44:3) ຜູ້ໃດທີ່ວກະທາຍຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະ
ເຈົ້າຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ຢ່າງເຕັມອີ່ມ ຈິດໃຈຕ້ອງເປີດຮັບອິດທິພົນແຫ່ງພຣະ
ວິນຍານ ບໍ່ສະນັ້ນເຮົາຈະບໍ່ໄດ້ຮັບພຣະພອນ

ເຮົາຕ້ອງການການເອົາໃຈໃສ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ພຣະອົງຊົງຢູ່
ເພື່ອປະທານໃຫ້ເຮົາ ແຕ່ເຮົາຕ້ອງທູນຂໍ ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ “ຈົ່ງ
ໝັ້ນຂໍແລ້ວຈະຊົງປະທານໃຫ້” ໂປໂລຂຽນວ່າພຣະເຈົ້າ “ພຣະອົງຜັບ

ພຣະເຈົ້າຈະປະຊຽງສະດັບພັງເຮົາ ຖ້າເຮົາຍັງຄົງຍຸດທະຍາໄວ້ ໃນ
ບາບ ແຕ່ພຣະອົງຊົງຟັງຄໍາອະທິຖານຂອງຜູ້ທີ່ສໍານຶກໃນບາບຢ່າງແທ້
ຈິງ ເມື່ອໃດຄວາມບາບທີ່ເຮົາຮູ້ໄດ້ແກ້ໄຂໃຫ້ຖືກຕ້ອງ ເຮົາເຊື່ອໄດ້ແນ່
ວ່າພຣະເຈົ້າຈະຕອບຄໍາອະທິຖານຂອງເຮົາ ຄວາມດີໃຈຂອງເຮົາເອງ
ບໍ່ເປັນເຫດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າຮັກເຮົາ ແຕ່ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຢຊູຕ່າງ
ຫາກທີ່ຈະຊ່ອຍໃຫ້ເຮົາລອດ ພຣະໂລຫິດພຣະອົງຊໍາຮະເຮົາໃຫ້ຂາວ
ສະອາດ ປານນັ້ນເຮົາມີການຕ້ອງເຮັດເພື່ອໃຫ້ບັນລຸຕາມເງື່ອນໄຂທີ່
ວາງໄວ້

ການອະທິຖານຈໍາເປັນຕ້ອງມີຄວາມເຊື່ອ “ແຕ່ຖ້າບໍ່ມີຄວາມ
ເຊື່ອແລ້ວຈະເປັນທີ່ພໍພຣະໂທພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເລີຍ ເພາະວ່າຜູ້ທີ່ມາເຝົ້າ
ພຣະເຈົ້າໄດ້ນັ້ນຕ້ອງເຊື່ອວ່າພຣະອົງຊົງພຣະຊົນຢູ່ ແລະພຣະອົງຊົງ
ເປັນຜູ້ປະທານລາງວັນໃຫ້ແກ່ທຸກຄົນທີ່ສະແຫວງຫາພຣະອົງ” (ເຮັບ
ເຣີ 11:6) ພຣະເຢຊູ ກ່າວແກ່ອັກຄະສາວິກວ່າ “ເຫດສັນນັ້ນ ເຮົາ
ບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າສິ່ງໃດທີ່ພວກທ່ານອ້ອນວອນຂໍນັ້ນຈົ່ງເຊື່ອວ່າ
ໄດ້ຮັບແລ້ວ ແລະກໍຄົງຈະເປັນແກ່ທ່ານ” (ມາຣະໂກ 11:24) ເຮົາ
ເຊື່ອໃນຄໍາກ່າວຂອງພຣະອົງຫລືບໍ່?

ພຣະເຈົ້າຊົງສັດຊື່ໃນຄໍາສັນຍາອັນມາກມາຍຂອງພຣະອົງ
ບາງເທື່ອເຮົາທູນຂໍບາງສິ່ງແຕ່ເຮົາບໍ່ໄດ້ຮັບພຣະພອນທັນທີ ພຣະເຈົ້າ
ແຫ່ງຄວາມຮັກເທິງສະຫວັນຕອບຄໍາອະທິຖານຂອງເຮົາໂດຍຊົງໃຫ້
ສິ່ງທີ່ເປັນປະໂຫຍດທີ່ສຸດແກ່ເຮົາ ພຣະອົງຊົງປະທານໃນສິ່ງທີ່ເຮົາທູນຂໍ
ຖ້າເຮົາພຽງແຕ່ສາມາດມອງເຫັນສິ່ງສາລະພັດຢ່າງທີ່ເປັນຈິງ

ເຮົາຈະຕ້ອງຍຶດໝັ້ນໃນຄໍາສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ ແມ່ນເບິ່ງວ່າ

ຖ້າເຮົາມີວິໄນສິ່ງໄສແລະຫວາດກົວຄວາມຮູ້ສຶກຢ່າງນັ້ນກໍ
ຈະທະວີຂຶ້ນ ເຮົາຕ້ອງມາຫາພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມເຊື່ອດ້ວຍຄວາມຮູ້
ສຶກທີ່ຕ້ອງການຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຢ່າງຈິງໃຈ ເຮົາຕ້ອງມາດ້ວຍຄວາມ
ຖ່ອມຕົວ ດ້ວຍຄວາມເຊື່ອທີ່ຈະທູນພຣະອົງໃນສິ່ງຊຶ່ງຊົງສ້າງໝົດທຸກ
ຢ່າງ ແລະຊົງຮັກສາໃຫ້ດຳເນີນໄປຕາມນັ້ນ ພຣະອົງຊົງສາມາດໄດ້
ຍິນຄຳທູນຂໍຂອງເຮົາ ແລະໃຫ້ແສງສະຫວ່າງສ່ອງເບິ່ງດວງຈິດຂອງ
ເຮົາໄດ້

ໂດຍການອະທິຖານຢ່າງຈິງໃຈ ເຮົາຈະໃຫ້ສິດພຣະເຈົ້າ ເຮົາ
ອາດບໍ່ຮູ້ສຶກວ່າພຣະອົງຢູ່ໃກ້ ແຕ່ພຣະຜູ້ໄຖ່ຊົງໂນມລົງມາຫາເຮົາດ້ວຍ
ຄວາມຮັກແລະຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈ ເຮົາອາດບໍ່ຮູ້ສຶກວ່າຖືກສຳພັດ
ແຕ່ພຣະທັດຂອງພຣະອົງຢູ່ເທິງເຮົາດ້ວຍຄວາມຮັກແລະເມດຕາ

ເມື່ອເຮົາທູນຂໍຄວາມກະລຸນາແລະພອນຈາກພຣະເຈົ້າ ໃຈ
ຂອງເຮົາຕ້ອງປະກອບດ້ວຍຄວາມຮັກແລະການໃຫ້ອະໄພ ເຮົາອະທິ
ຖານວ່າ “ຂໍຊົງເຜດຍົກໂທດໃຫ້ຂ້າພຣະອົງເໝືອນຂ້າພຣະອົງຍົກ
ໂທດໃຫ້ແກ່ຜູ້ເຮັດຜິດຕໍ່ຂ້າພຣະອົງນັ້ນ” (ມັດທາຍ 6:12) ເຮົາຈະອະ
ທິຖານຢ່າງນີ້ໄດ້ຢ່າງໃດ ຫາກເຮົາມີໃຈທີ່ຂາດການອະໄພ? ຖ້າເຮົາ
ຕ້ອງການໃຫ້ພຣະເຈົ້າຟັງຄຳອະທິຖານຂອງເຮົາ ເຮົາຕ້ອງອະໄພຜູ້
ອື່ນ ເຮົາຈະໄດ້ຮັບການອະໄພແກ່ຜູ້ອື່ນສະເໝີ

ຄວາມຊື່ສັດໃນການອະທິຖານເປັນເງື່ອນໄຂຢ່າງໜຶ່ງ ໃນ
ການໄດ້ຄຳຕອບຈາກພຣະເຈົ້າ ຫາກເຮົາຕ້ອງການຈະເຣີນໃນຄວາມ

ຢາທຸກຮອນໃຈໃນສິ່ງໃດເລີຍ ແຕ່ຈົ່ງທູນເລືອງຄວາມປາຖນາຂອງ
ພວກເຈົ້າທຸກຢ່າງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ດ້ວຍການໂຫວ້ອນແລະການອ້ອນ
ວອນຂໍ ພ້ອມກັບການຂອບພຣະຄຸນ” (ພິລິປປອຍ 4:6)

ການອະທິຖານເປັນປະຈຳທຳໃຫ້ການຍືດໝັ້ນໃນພຣະເຈົ້າ
ແໜ້ນແຟ້ນເປັນເຫດໃຫ້ຊີວິດຂອງພຣະອົງຫລັງໂຫລມາສູ່ເຮົາ ຄວາມ
ບໍລິສຸດໃນຊີວິດຂອງເຮົາຈະໂຫລຍ້ອນກັບສູ່ພຣະເຈົ້າ

ເປັນເລື່ອງສຳຄັນທີ່ບໍ່ຄວນມີສິ່ງໃດເປັນອຸປະສັກຕໍ່ການອະທິ
ຖານຂອງເຮົາ ການຕິດຕໍ່ລະຫວ່າງເຮົາແລະພຣະເຈົ້າຄວນເປີດໄວ້
ສະເໝີ ທຸກເທື່ອທີ່ມີໂອກາດຂໍໃຫ້ເຮົາເຂົ້າຮ່ວມກັບຜູ້ອື່ນທີ່ກຳລັງອະທິ
ຖານ ຖ້າເຮົາຕ້ອງການໃຫ້ພຣະເຈົ້າຮູ້ຄວາມໃນໃຈຂອງເຮົາ ເຮົາຄວນ
ໄປປະຊຸມອະທິຖານ ເຮົາຈະກະທາຍທີ່ຈະຮັບພຣະພອນແຫ່ງພຣະວິນ
ຍານ ເຮົາຈະວາງຕົວເຮົາເອງທີ່ບ່ອນເຮົາຈະໄດ້ຮັບຣັດສະໝີແຫ່ງສະ
ຫວັນ

ຄອບຄົວຄວນອະທິຖານດ້ວຍກັນ ແຕ່ການອະທິຖານລຳພັງ
ຄົນດຽວກໍສຳຄັນດ້ວຍ ບຸກຄົນທີ່ໃຊ້ເວລາແຕ່ລຳພັງກັບພຣະເຈົ້າຈະ
ຊ່ອຍຮັກສາຈິດວິນຍານໃຫ້ມີຊີວິດຊີວາ ຊີວິດຄຣິສະຕຽນຈະສົມບູນບໍ່
ໄດ້ຖ້າປັດສະຈາກການອະທິຖານ ການອະທິຖານໃນຄອບຄົວແລະໃນ
ທີ່ສາລະນະຊົນບໍ່ພຽງພໍ ບຸກຄົນຄວນເປີດໃຈກັບພຣະເຈົ້າ ດ້ວຍການ
ອະທິຖານແຕ່ລຳພັງຜູ້ດຽວດ້ວຍ ບຸກຄົນອື່ນບໍ່ຄວນໄດ້ຍິນຄຳອະທິ
ຖານທີ່ຄວນເປັນຄວາມລັບຢ່າງນີ້

ການໄດ້ຢູ່ແຕ່ລຳພັງກັບພຣະເຈົ້າເປັນການຢູ່ຫ່າງຈາກອິດທິ

ເຮົາຄວນສົງໃຈຂອງເຮົາເທິງລະນຸກເຖງພຣະເຈົ້າເນປານ

ຂອງເຮົາເອງ ແລະໃນລະຫວ່າງການເຮັດກິດຈະວັດປະຈຳວັນ ວິທີນີ້
ເປັນວິທີທີ່ເອໂນດດຳເນີນກັບພຣະເຈົ້າ ການອະທິຖານຢ່າງງຽບງຽງ
ໂດຍບໍ່ມີການເບິ່ງສຽງປຽບເໝືອນຄວາມຫວານຂອງດອກໄມ້ສຳລັບ
ພຣະເຈົ້າ ຊາຕານບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະໃຈທີ່ເອີ້ຍມາຫາພຣະເຈົ້າໃນ
ຄຳອະທິຖານ

ບໍ່ວ່າຈະເປັນບ່ອນໃດ ເວລາໃດການອະທິຖານໃນໃຈເປັນສິ່ງ
ທີ່ສົມຄວນສະເໝີ ບໍ່ເປັນສິ່ງໃດຈະກົດກັນບໍ່ໃຫ້ເຮົາລະນຶກເຖິງພຣະ
ເຈົ້າໄດ້ ເຮົາສາມາດອະທິຖານຢູ່ກາງຖະໜົນຫລືໃນລະຫວ່າງການ
ເຮັດທຸລະກິດ

ເຮົາອະທິຖານເຊັ່ນດຽວກັບທີ່ນະເຮັມຢາໄດ້ອະທິຖານໄດ້ ຂະ
ນະທີ່ທ່ານຍືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະລາຊາ ທ່ານທູນຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊົງນຳທ່ານ
ບໍ່ວ່າເຮົາຈະຢູ່ບ່ອນໃດ ບ່ອນນັ້ນຍ່ອມເໝາະແກ່ການອະທິຖານ ເຮົາ
ເປີດປະຕູໃຈຂອງເຮົາໄວ້ຕະຫລອດເວລາ ເຊິນຊວນພຣະເຢຊູສູ່ດວງ
ຈິດຂອງເຮົາໄດ້ສະເໝີ

ບັນຍາກາດຮອບຕົວເຮົາອາດຊົ່ວຮ້າຍມີແຕ່ສິ່ງເປັນພິດ ແຕ່
ເຮົາອາດມີຊີວິດໃນຄວາມບໍລິສຸດຂອງສະຫວັນໄດ້ ໂດຍການລະນຶກ
ເຖິງພຣະເຈົ້າໃນການອະທິຖານ ເຮົາເປີດໃຈບໍ່ໃຫ້ນຶກເຖິງສິ່ງບໍ່ບໍລິ
ສຸດທັງປວງ ເມື່ອເຮົາໄດ້ເປີດໃຈຮັບພຣະພອນຈາກພຣະເຈົ້າ ເຮົາກຳ
ລັງເດີນຢູ່ໃນບັນຍາກາດອັນບໍລິສຸດຂອງສະຫວັນ ເຮົາກຳລັງບອກ
ຄວາມໃນໃຈເຮົາກັບພຣະເຈົ້າ

ຄວາມຄິດຂອງເຮົາຄວນໝັ້ນໄປທາງພຣະເຈົ້າເພື່ອເຮົາຈະໄດ້
ສູດລົມຫາຍໃຈແຫ່ງສະຫວັນ ເຮົາຈະໄດ້ຢູ່ໃກ້ສິດພຣະເຈົ້າຊຶ່ງບໍ່ວ່າຈະ
ມີອັນໃດເກີດຂຶ້ນ ຄວາມຄິດຂອງເຮົາຈະຫັນມາສູ່ພຣະອົງຢ່າງງ່າຍ
ດາຍເໝືອນດອກໄມ້ທີ່ຫັນສູ່ດວງອາທິດ

ເຮົາອາດຈຳຄວາມສຸກ ຄວາມຕ້ອງການຄວາມເສົ້າເສຍໃຈ
ມາຫາພຣະອົງຊຶ່ງຄວາມກັງວົນແລະຄວາມຍ້ານກົວຂອງເຮົາ ເຮົາຈະ
ບໍ່ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງຊົງອິດເໝືອຍ ພຣະອົງຊົງສາມາດນັບເສັ້ນຜົມເທິງ
ຫົວຂອງເຮົາໄດ້ ພຣະອົງບໍ່ຊົງປະຕິເສດຄວາມຕ້ອງການຂອງເຫລົ່າ
ໄຜ່ພົນຂອງພຣະອົງ “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເມດ
ຕາກະລຸນາ” (ຢາໂກໂບ 5:11)

ພຣະໄທແຫ່ງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຊົງສຳພັດກັບຄວາມ
ເສຍໃຈຂອງເຮົາ ພຣະອົງຊົງຢາກໃຫ້ເຮົາທູນພຣະອົງໃນເລື່ອງນີ້ ເຮົາ
ຄວນທູນສິ່ງສາລະພັດທີ່ບໍ່ເຮັດໃຫ້ເຮົາເປັນທຸກຕໍ່ພຣະອົງ ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່
ຫັກເກີນກວ່າທີ່ພຣະອົງຈະທົນໄດ້ ພຣະອົງຊົງກຳໂລກໄວ້ທັງໝົດ
ແລະຊົງປົກຄອງທົ່ວທ້ອງຈັກກະວານ ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບເຮົາ
ນ້ອຍເກີນກວ່າພຣະອົງຈະສັງເກດເຫັນ ບໍ່ມີສິ່ງໃດໃນຊີວິດຂອງເຮົາ
ມືດມົນສຳລັບພຣະອົງທີ່ຈະເຂົ້າໃຈ ບໍ່ມີບັນຫາອັນໃດໆ ທີ່ໃຫຍ່ເກີນທີ່
ພຣະອົງຈະແກ້ໄດ້ ພຣະອົງຊົງແບ່ງປັນຄວາມສຸກແລະຄວາມທຸກຂອງ
ເຮົາ ພຣະອົງຊົງໄດ້ຍິນຄຳອະທິຖານທີ່ຈິງໃຈ ແລະພ້ອມທີ່ຈະຕອບ
ສະເໜີ “ພຣະອົງຊົງຮັກສາຄົນທີ່ມີຄວາມຊອກຊ້ຳລະກຳໃຈ ແລະຊົງ
ປົວຮັກສາບາດແຜຂອງເຂົາ” (ເພງສັນລະເສີນ 147:3)

ລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າ ແລະໄຜ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນມີຄວາມ

ຫລາຍ ເພາະວາພວກທ່ານໄດ້ຮັກແພງເຮົາ ແລະໄດເຊື່ອວາເຮົາອອກ
ມາຈາກພຣະເຈົ້າ” (ໂຍຮັນ 16:26,27) “ບໍ່ແມ່ນທ່ານທັງຫລາຍໄດ້
ເລືອກເອົາເຮົາ ແຕ່ຝ່າຍເຮົາໄດ້ເລືອກເອົາພວກທ່ານ ແລະໄດ້ແຕ່ງ
ຕັ້ງທ່ານທັງຫລາຍ ເພື່ອໃຫ້ໄປເກີດຜົນແລະເພື່ອຜົນຂອງພວກທ່ານ
ຈະຕັ້ງຢູ່ຖາວອນ ເພື່ອວ່າເມື່ອທ່ານທັງຫລາຍຈະທູນຂໍສິ່ງໃດຈາກ
ພຣະບິດາໃນນາມຂອງເຮົາ ພຣະອົງກໍຈະຊົງປະທານສິ່ງນັ້ນແກ່ພວກ
ທ່ານ” (ໂຍຮັນ 15:16) ພຣະເຢຊູສອນໃຫ້ພວກເຮົາອະທິຖານໃນ
ນາມພຣະອົງ ແຕ່ການອະທິຖານໃນນາມຂອງພຣະອົງມີຄວາມໝາຍ
ຫລາຍກວ່າການອອກພຣະນາມຂອງພຣະອົງໃນການເລີ່ມຕົ້ນແລະ
ຕອນສຸດທ້າຍຂອງການອະທິຖານໝາຍເຖິງດ້ວຍໃຈ ແລະຈິດວິນ
ຍານຂອງພຣະເຢຊູ ເຮົາຈະຕ້ອງເຊື່ອໃນຄຳສັນຍາ ເພິ່ງໃນພຣະຄຸນ
ຂອງພຣະອົງແລະກະທຳກິຈການຂອງພຣະອົງ

ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຂໍໃຫ້ເຮົາລະເລີຍໜ້າທີ່ ແລ້ວໃຊ້ເວລາອະທິ
ຖານຕໍ່ພຣະອົງຕະຫລອດເວລາ ເຮົາຈະຕ້ອງມີຊີວິດຢ່າງພຣະຄຣິດ
ເຮົາຕ້ອງທຳງານແລະອະທິຖານດ້ວຍ ບຸກຄົນທີ່ບໍ່ເຮັດອັນໃດເລີຍ
ນອກຈາກອະທິຖານ ການອະທິຖານຂອງເຂົາກໍຈະກັບກາຍເປັນສິ່ງທີ່
ປະຕິບັດກັນເປັນພິທີ

ບຸກຄົນທີ່ບໍ່ຊ່ອຍເຫລືອຜູ້ອື່ນແລະເຮັດໜ້າທີ່ຄຣິສະຕຽນ ເຂົາ
ກໍບໍ່ຄິດເຖິງການອະທິຖານເທົ່າທີ່ຄວນ ເມື່ອເຂົາບໍ່ໄດ້ທຳງານເພື່ອ
ພຣະເຈົ້າ ເຂົາກໍບໍ່ມີອັນໃດຈະອະທິຖານ ເຂົາບໍ່ອະທິຖານເພື່ອຄົນອື່ນ
ຫລືເພື່ອກຳລັງທີ່ຈະທຳງານຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ

ຖ້າເຮົາບໍ່ຮ່ວມໃຈກັນແລະໝາຍນ້ຳໃຈຂຶ້ນກັນແລະກັນ ເຮົາກໍ

ເຮົາ ຄວາມໄມຕຣິຈັດນາມາຊັງຄວາມເຫັນອັກເຫັນໃຈຊຶ່ງກັນແລະກັນ
ກໍໃຫ້ເກີດຄວາມເຂັ້ມແຂງໃນການບົວລະບັດຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ

ເຮົາຄວນເວົ້າເຖິງເລື່ອງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະເລື່ອງ
ແຜນແຫ່ງຄວາມລອດດ້ວຍກັນ ຊຶ່ງນຳມາແຫ່ງຊີວິດໃໝ່ທັງກັບຕົວ
ເອງແລະຜູ້ອື່ນ ເຮົາຈະຮຽນຮູ້ເລື່ອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຫລາຍຂຶ້ນ
ທຸກວັນ ແລະຈະໄດ້ຮັບພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງເຮັດໃຫ້ເຮົາຢາກເວົ້າແຕ່
ເລື່ອງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ຈິດໃຈຂອງເຮົາອຸ່ນມີກຳລັງເຂັ້ມແຂງ
ພຣະເຈົ້າຈະສະຖິດຢູ່ກັບເຮົາເມື່ອເຮົາຄິດແລະເວົ້າເຖິງພຣະອົງຫລາຍ
ກວ່າເວົ້າເຖິງຕົນເອງ

ເຮົາຄວນຍິນດີເວົ້າເຖິງພຣະເຈົ້າແລະສັນລະເສີນພຣະອົງ
ຖ້າເຮົາຄິດເຖິງພຣະອົງເລື້ອຍໆ ເໝືອນຢ່າງທີ່ພຣະອົງຊົງອວຍພຣະ
ພອນແກ່ເຮົາ ພຣະອົງຈະຢູ່ໃນຫ້ວງຄວາມຄິດຂອງເຮົາຕະຫລອດໄປ
ເຮົາເວົ້າເລື່ອງທຸລະກິດຂອງເຮົາເພາະເຮົາສົນໃຈ ເຮົາເວົ້າເຖິງເໝືອນ
ເພາະເຮົາຮັກເຂົາ ເຂົາເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຄວາມສຸກແລະເສົ້າຂອງ
ເຮົາ ແຕ່ປານນັ້ນເຮົາມີເຫດຜົນທີ່ສຳຄັນຢິ່ງກວ່າທີ່ຈະຮັກພຣະເຈົ້າ
ຫລາຍກວ່າຮັກເໝືອນໃນແຜ່ນດິນໂລກ ຖ້າເຮົາໃຫ້ພຣະອົງຢູ່ໃນ
ຄວາມຄິດຂອງເຮົາເປັນອັນດັບໜຶ່ງ ການເວົ້າເຖິງຄວາມດີແລະຮິດອຳ
ນາດຂອງພຣະອົງກໍຈະງ່າຍຂຶ້ນ

ບໍ່ສົມຄວນໝົກໝັນຄົນຄິດແຕ່ພຣະພອນອັນມີຄ່າມາກມາຍທີ່
ພຣະເຈົ້າຊົງມອບໃຫ້ເຮົາ ຈົນເຮົາບໍ່ມີເວລາສຳລັບພຣະອົງອົງ ສິ່ງ
ເຫລົ່ານັ້ນຄວນເປັນສິ່ງເຕືອນເຮົາໃຫ້ຂອບພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງ ຂໍໃຫ້
ເຮົາມອາເປົ່າເປື້ອນເທົ່າ ຂຶ້ນມີແສກສະຫວ່າງແຫ່ງຮັດສະໝີພາບຂອງ

ເຮົາຄວນສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າຫລາຍຂຶ້ນ “ພວກເຂົາຕ້ອງ
ຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ ຍ້ອນຄວາມຮັກອັນໝັ້ນຄົງຂອງພຣະອົງ ແລະ
ຍ້ອນການອັດສະຈັນທີ່ພຣະອົງຊົງກະທຳສຳລັບພວກເຂົາ” (ເພງສັນ
ລະເສີນ 107:8) ຄຳອະທິຖານຂອງເຮົາບໍ່ແມ່ນມີແຕ່ການຂໍ ເຮົາບໍ່
ຄວນຄິດເຖິງແຕ່ຄວາມຕ້ອງການຂອງເຮົາ ແລະບໍ່ເຄີຍຄິດເຖິງພອນ
ທີ່ໄດ້ຮັບ ເຮົາຂອບພຣະຄຸນພຣະອົງບໍ່ພໍ ເຮົາໄດ້ຮັບພຣະພອນຢູ່ສະ
ເໝີ ແຕ່ເຮົາຂອບພຣະຄຸນພຣະອົງນ້ອຍເທລືອເກີນ ເມື່ອທຽບກັບສິ່ງ
ທີ່ພຣະອົງຊົງປະທານໃຫ້ເຮົາ

ດົນມາແລ້ວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວແກ່ໄຜ່ພົນອິສາລາເອນ
ໃຫ້ຊຸມນຸມກັນ ໃນເວລາມີກຳໜົດພຣະອົງກ່າວວ່າ “ໃຫ້ພວກທ່ານກັບ
ຄອບຄົວກິນຢູ່ທີ່ນັ້ນຊ້ອງພຣະພັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະໃຫ້ມີຄວາມ
ສຸກມ່ວນຊື່ນຕາມພຣະພອນທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງປະທານໃຫ້ນັ້ນ”
(ພຣະບັນຍັດສອງ 12:7)

ເມື່ອເຮົາເຮັດການໃດເພື່ອຖວາຍສະງ່າຣາສີແດ່ພຣະເຈົ້າ
ເຮົາຄວນເຮັດດ້ວຍຄວາມຍິນດີ ຄອນປະກອບດ້ວຍໃຈແຫ່ງການຮ້ອງ
ສັນລະເສີນ ຍິນດີບໍ່ແມ່ນດ້ວຍຄວາມເລົ້າເສຍໃຈ

ພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາເປັນພຣະບິດາທີ່ເມດຕາກະລຸນາແລະອ່ອນ
ໂຍນ ການທຳງານໃຫ້ພຣະອົງໜ້າຈະປະສົບການທີ່ມີຄວາມສຸກ ເຮົາ
ຄວນຍິນດີນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ ແລະມີສ່ວນໃນພາລະກິດຂອງ
ພຣະອົງ ພຣະເຈົ້າຊົງປະທານແຜນແຫ່ງຄວາມລອດ ແລະພຣະອົງບໍ່
ປະສົງໃຫ້ເຮົາຄິດວ່າພຣະອົງນາຍທີ່ໂຫດຮ້າຍ ພຣະອົງຊົງເປັນສະ

ຕອງການໄຫຄວາມຮັກ ຄວາມເອົາໃຈໃສ່ຂອງພຣະອົງຢູ່ໃນຄວາມ
ຊົງຈໍາຂອງເຮົາ ຄວາມຮູ້ສຶກເຊັ່ນນີ້ຈະເຮັດໃຫ້ເຮົາສົດຊື່ນຂະນະທໍາ
ງານທຸກວັນ ເຮັດໃຫ້ມີພຣະຄຸນທີ່ຈະເຮັດທຸກສິ່ງດ້ວຍຄວາມສຸດຈະລິດ
ແລະຊື່ສັດ

ຈົ່ງຈໍາໄວ້ວ່າ ພຣະຄຣິດຊົງສິ້ນພຣະຊົນເທິງໄມ້ກາງແຂນ
ເຮົາຄິດແລະເວົ້າເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງເຮັດແກ່ເຮົາ ຊຶ່ງອາດເຮັດໃຫ້ມີ
ຄວາມສຸກ ຄວນລະນຶກເຖິງພຣະພອນແລະຄວາມຮັກທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບ
ຈາກພຣະເຈົ້າໄວ້ໃນໃຈ ເຮົາຄວນມອບຄວາມໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຢຊູ
ທຸກຢ່າງ ເພາະພຣະທັດຂອງພຣະອົງຖືກຄົງດ້ວຍເຫລັກຕະປູເພື່ອເຮົາ

ການສັນລະເສີນຊ່ອຍໃຫ້ໃຈຂອງເຮົາໃກ້ສະຫວັນຫລາຍຂຶ້ນ
ເທິງສະຫວັນພຣະເຈົ້າຊົງນະມັດສະການດ້ວຍສຽງເພງແລະດົນຕີ
ເຮົານະມັດສະການໃນລັກສະນະດຽວກັນ ພຣະອົງກ່າວວ່າ “ຜູ້ທີ່
ຖວາຍບູຊາຂອບພຣະຄຸນເປັນຜູ້ທີ່ໃຫ້ກຽດແກ່ເຮົາ ແລະຈະຊ່ອຍຄົນ
ທັງປວງທີ່ຟັງຄວາມເຮົາໃຫ້ພົ້ນຢ່າງແນ່ນອນ” (ເພງສັນລະເສີນ 50:
23) ຈົ່ງເຂົ້າເຝົ້າພຣະອົງດ້ວຍໃຈຊື່ນຊົມ ຈົ່ງນະມັດສະການພຣະອົງ
“ທັງການໂມທະນາແລະສຽງເພງ” (ເອຊາຍາ 51:3)

and by the influence of His Spirit, God speaks to us. But these are not enough; we need also to pour out our hearts to Him. In order to have spiritual life and energy, we must have actual relationship with our heavenly Father. Our minds may be drawn out toward Him; we may meditate upon His works, His mercies, His blessings; but this is not, in the fullest sense, communing with Him. In order to commune with God, we must have something to say to Him concerning our actual life.

Prayer is the opening of the heart to God as to a friend. Not that it is necessary in order to make known to God what we are, but in order to enable us to receive Him. Prayer does not bring God down to us, but brings us up to Him.

When Jesus was upon the earth, He taught His disciples how to pray. He directed them to present their daily needs before God, and to cast all their care upon Him. And the assurance He gave them that their petitions should be heard, is assurance also to us.

weakness, in that He became a suppliant, a petitioner, seeking from His Father fresh supplies of strength, that He might come forth braced for duty and trial. He is our example in all things. He is a brother in our infirmities, "in all points tempted like as we are;" but as the sinless one His nature recoiled from evil; He endured struggles and torture of soul in a world of sin. His humanity made prayer a necessity and a privilege. He found comfort and joy in communion with His Father. And if the Saviour of men, the Son of God, felt the need of prayer, how much more should feeble, sinful mortals feel the necessity of fervent, constant prayer.

Our heavenly Father waits to bestow upon us the fullness of His blessing. It is our privilege to drink largely at the fountain of boundless love. What a wonder it is that we pray so little! God is ready and willing to hear the sincere prayer of the humblest of His children, and yet there is much manifest reluctance on our part to make known our wants to God. What can the angels of heaven think of poor helpless human beings, who are subject to temptation, when God's heart of infinite love yearns

joy, and yet the children of earth, who need so much the help that God only can give, seem satisfied to walk without the light of His Spirit, the companionship of His presence.

The darkness of the evil one encloses those who neglect to pray. The whispered temptations of the enemy entice them to sin; and it is all because they do not make use of the privileges that God has given them in the divine appointment of prayer. Why should the sons and daughters of God be reluctant to pray, when prayer is the key in the hand of faith to unlock heaven's storehouse, where are treasured the boundless resources of Omnipotence? Without unceasing prayer and diligent watching we are in danger of growing careless and of deviating from the right path. The adversary seeks continually to obstruct the way to the mercy seat, that we may not by earnest supplication and faith obtain grace and power to resist temptation.

There are certain conditions upon which we may expect that God will hear and answer our prayers. One of the

God, may be sure that they will be filled. The heart must be open to the Spirit's influence, or God's blessing cannot be received.

Our great need is itself an argument and pleads most eloquently in our behalf. But the Lord is to be sought unto to do these things for us. He says, "Ask, and it shall be given you." And "He that spared not His own Son, but delivered Him up for us all, how shall He not with Him also freely give us all things?" [Matthew 7:7](#); [Romans 8:32](#).

If we regard iniquity in our hearts, if we cling to any known sin, the Lord will not hear us; but the prayer of the penitent, contrite soul is always accepted. When all known wrongs are righted, we may believe that God will answer our petitions. Our own merit will never commend us to the favor of God; it is the worthiness of Jesus that will save us, His blood that will cleanse us; yet we have a work to do in complying with the conditions of acceptance.

desire, when ye pray, believe that ye receive them, and ye shall have them.” [Mark 11:24](#). Do we take Him at His word?

The assurance is broad and unlimited, and He is faithful who has promised. When we do not receive the very things we asked for, at the time we ask, we are still to believe that the Lord hears and that He will answer our prayers. We are so erring and short-sighted that we sometimes ask for things that would not be a blessing to us, and our heavenly Father in love answers our prayers by giving us that which will be for our highest good—that which we ourselves would desire if with vision divinely enlightened we could see all things as they really are. When our prayers seem not to be answered, we are to cling to the promise; for the time of answering will surely come, and we shall receive the blessing we need most. But to claim that prayer will always be answered in the very way and for the particular thing that we desire, is presumption. God is too wise to err, and too good to withhold any good thing from them that walk uprightly. Then do not fear to trust Him, even though you do not

have faith, perplexities will only increase and deepen. But if we come to God, feeling helpless and dependent, as we really are, and in humble, trusting faith make known our wants to Him whose knowledge is infinite, who sees everything in creation, and who governs everything by His will and word, He can and will attend to our cry, and will let light shine into our hearts. Through sincere prayer we are brought into connection with the mind of the Infinite. We may have no remarkable evidence at the time that the face of our Redeemer is bending over us in compassion and love, but this is even so. We may not feel His visible touch, but His hand is upon us in love and pitying tenderness.

When we come to ask mercy and blessing from God we should have a spirit of love and forgiveness in our own hearts. How can we pray, "Forgive us our debts, *as* we forgive our debtors," and yet indulge an unforgiving spirit? [Matthew 6:12](#). If we expect our own prayers to be heard we must forgive others in the same manner and to the same extent as we hope to be forgiven.

thanksgiving. [Romans 12:12](#), [Colossians 4:2](#). Peter exhorts believers to be “sober, and watch unto prayer.” [1 Peter 4:7](#). Paul directs, “In everything by prayer and supplication with thanksgiving let your requests be made known unto God.” [Philippians 4:6](#). “But ye, beloved,” says Jude, “praying in the Holy Ghost, keep yourselves in the love of God.” [Jude 20, 21](#). Unceasing prayer is the unbroken union of the soul with God, so that life from God flows into our life; and from our life, purity and holiness flow back to God.

There is necessity for diligence in prayer; let nothing hinder you. Make every effort to keep open the communion between Jesus and your own soul. Seek every opportunity to go where prayer is wont to be made. Those who are really seeking for communion with God will be seen in the prayer meeting, faithful to do their duty and earnest and anxious to reap all the benefits they can gain. They will improve every opportunity of placing themselves where they can receive the rays of light from heaven.

in solitude let the soul be laid open to the inspecting eye of God. Secret prayer is to be heard only by the prayer-hearing God. No curious ear is to receive the burden of such petitions. In secret prayer the soul is free from surrounding influences, free from excitement. Calmly, yet fervently, will it reach out after God. Sweet and abiding will be the influence emanating from Him who seeth in secret, whose ear is open to hear the prayer arising from the heart. By calm, simple faith the soul holds communion with God and gathers to itself rays of divine light to strengthen and sustain it in the conflict with Satan. God is our tower of strength.

Pray in your closet, and as you go about your daily labor let your heart be often uplifted to God. It was thus that Enoch walked with God. These silent prayers rise like precious incense before the throne of grace. Satan cannot overcome him whose heart is thus stayed upon God.

There is no time or place in which it is inappropriate to offer up a petition to God. There is nothing that can

when he made his request before King Antiochus. A closet of communion may be found wherever we are. We should have the door of the heart open continually and our invitation going up that Jesus may come and abide as a heavenly guest in the soul.

Although there may be a tainted, corrupted atmosphere around us, we need not breathe its miasma, but may live in the pure air of heaven. We may close every door to impure imaginings and unholy thoughts by lifting the soul into the presence of God through sincere prayer. Those whose hearts are open to receive the support and blessing of God will walk in a holier atmosphere than that of earth and will have constant communion with heaven.

We need to have more distinct views of Jesus and a fuller comprehension of the value of eternal realities. The beauty of holiness is to fill the hearts of God's children; and that this may be accomplished, we should seek for divine disclosures of heavenly things.

Let the soul be drawn out and upward, that God may

Keep your wants, your joys, your sorrows, your cares, and your fears before God. You cannot burden Him; you cannot weary Him. He who numbers the hairs of your head is not indifferent to the wants of His children. “The Lord is very pitiful, and of tender mercy.” [James 5:11](#). His heart of love is touched by our sorrows and even by our utterances of them. Take to Him everything that perplexes the mind. Nothing is too great for Him to bear, for He holds up worlds, He rules over all the affairs of the universe. Nothing that in any way concerns our peace is too small for Him to notice. There is no chapter in our experience too dark for Him to read; there is no perplexity too difficult for Him to unravel. No calamity can befall the least of His children, no anxiety harass the soul, no joy cheer, no sincere prayer escape the lips, of which our heavenly Father is unobservant, or in which He takes no immediate interest. “He healeth the broken in heart, and bindeth up their wounds.” [Psalm 147:3](#). The relations between God and each soul are as distinct and full as though there were not another soul upon the earth to share His watchcare, not another soul for whom He gave

himself loveth you. ... I have chosen you. ... that whatsoever ye shall ask of the Father in My name, He may give it you." [John 16:26, 27](#); [15:16](#). But to pray in the name of Jesus is something more than a mere mention of that name at the beginning and the ending of a prayer. It is to pray in the mind and spirit of Jesus, while we believe His promises, rely upon His grace, and work His works.

God does not mean that any of us should become hermits or monks and retire from the world in order to devote ourselves to acts of worship. The life must be like Christ's life—between the mountain and the multitude. He who does nothing but pray will soon cease to pray, or his prayers will become a formal routine. When men take themselves out of social life, away from the sphere of Christian duty and cross bearing; when they cease to work earnestly for the Master, who worked earnestly for them, they lose the subject matter of prayer and have no incentive to devotion. Their prayers become personal and selfish. They cannot pray in regard to the wants of humanity or the upbuilding of Christ's kingdom, pleading for strength wherewith to work

another in the service of God. The truths of His word lose their vividness and importance in our minds. Our hearts cease to be enlightened and aroused by their sanctifying influence, and we decline in spirituality. In our association as Christians we lose much by lack of sympathy with one another. He who shuts himself up to himself is not filling the position that God designed he should. The proper cultivation of the social elements in our nature brings us into sympathy with others and is a means of development and strength to us in the service of God.

If Christians would associate together, speaking to each other of the love of God and of the precious truths of redemption, their own hearts would be refreshed and they would refresh one another. We may be daily learning more of our heavenly Father, gaining a fresh experience of His grace; then we shall desire to speak of His love; and as we do this, our own hearts will be warmed and encouraged. If we thought and talked more of Jesus, and less of self, we should have far more of His presence.

an interest in them. We talk of our friends because we love them; our joys and our sorrows are bound up with them. Yet we have infinitely greater reason to love God than to love our earthly friends; it should be the most natural thing in the world to make Him first in all our thoughts, to talk of His goodness and tell of His power. The rich gifts He has bestowed upon us were not intended to absorb our thoughts and love so much that we should have nothing to give to God; they are constantly to remind us of Him and to bind us in bonds of love and gratitude to our heavenly Benefactor. We dwell too near the lowlands of earth. Let us raise our eyes to the open door of the sanctuary above, where the light of the glory of God shines in the face of Christ, who “is able also to save them to the uttermost that come unto God by Him.” [Hebrews 7:25](#).

We need to praise God more “for His goodness, and for His wonderful works to the children of men.” [Psalm 107:8](#). Our devotional exercises should not consist wholly in asking and receiving. Let us not be always thinking of our wants and never of the benefits we receive. We do

Anciently the Lord bade Israel, when they met together for His service, “Ye shall eat before the Lord your God, and ye shall rejoice in all that ye put your hand unto, ye and your households, wherein the Lord thy God hath blessed thee.” [Deuteronomy 12:7](#). That which is done for the glory of God should be done with cheerfulness, with songs of praise and thanksgiving, not with sadness and gloom.

Our God is a tender, merciful Father. His service should not be looked upon as a heart-saddening, distressing exercise. It should be a pleasure to worship the Lord and to take part in His work. God would not have His children, for whom so great salvation has been provided, act as if He were a hard, exacting taskmaster. He is their best friend; and when they worship Him, He expects to be with them, to bless and comfort them, filling their hearts with joy and love. The Lord desires His children to take comfort in His service and to find more pleasure than hardship in His work. He desires that those who come to worship Him shall carry away with them precious

We must gather about the cross. Christ and Him crucified should be the theme of contemplation, of conversation, and of our most joyful emotion. We should keep in our thoughts every blessing we receive from God, and when we realize His great love we should be willing to trust everything to the hand that was nailed to the cross for us.

The soul may ascend nearer heaven on the wings of praise. God is worshiped with song and music in the courts above, and as we express our gratitude we are approximating to the worship of the heavenly hosts.

“Whoso offereth praise glorifieth” God. [Psalm 50:23](#). Let us with reverent joy come before our Creator, with “thanksgiving, and the voice of melody.” [Isaiah 51:3](#).

ຫລາຍຄົນສົງໄສຂໍ້ຄວາມຂອງພຣະຄໍາພີ ເຮົາມີບາງຕອນທີ່ ພວກເຮົາບໍ່ເຂົ້າໃຈ ເຂົາອ່ານບາງເລື່ອງທີ່ເຂົາບໍ່ສາມາດອະທິບາຍໄດ້ ເລື່ອງນີ້ເກີດຂຶ້ນກັບຜູ້ຫາກໍ່ເປັນຄຣິສະຕຽນໃໝ່ໆ ຊາຕານພະຍາຍາມ ເຮັດໃຫ້ເຮົາຮູ້ສຶກຫວັ່ນໄຫວໃນພຣະກິຕິຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາ ມັກຖາມວ່າ “ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ໄດ້ຢ່າງໃດວ່າ ພຣະຄໍາພີຖືກຕ້ອງ? ຖ້າ ພຣະຄໍາພີເປັນພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າແທ້ຈິງເຮັດຢ່າງໃດຂ້າພະ ເຈົ້າຈະກໍາຈັດຄວາມສົງໄສໃນໃຈໃຫ້ໝົດໄປໄດ້?”

ກ່ອນທີ່ພຣະເຈົ້າຈະໃຫ້ເຮົາເຊື່ອພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ຄວາມຈິງ ມີເຫດຜົນສະເໝີ ເຮົາສາມາດຮູ້ໄດ້ວ່າພຣະອົງຊົງມີພຣະຊົນ ເພາະ ພຣະອົງເປັນພຣະຜູ້ສ້າງ ພຣະອົງຊົງສໍາແດງພຣະລັກສະນະນິໄສ ດ້ວຍການກະທໍາຂອງພຣະອົງຕໍ່ເຮົາ ເຮົາຮູ້ສຶກວ່າພຣະວັດຈະນະເປັນ ຄວາມຈິງເພາະສິ່ງຕ່າງໆ ໄດ້ເກີດຂຶ້ນຕາມທີ່ໄດ້ຊົງກ່າວໄວ້

ເຖິງປານນັ້ນ ພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາບໍ່ສົງໄສເລີຍແຕ່ ນ້ອຍດຽວ ຄວາມເຊື່ອຂອງເຮົາຄວນຂຶ້ນຢູ່ກັບເຫດຜົນທີ່ດີ ບໍ່ແມ່ນ ຈາກສິ່ງທີ່ພິສູດວ່າເປັນຈິງ ບຸກຄົນທີ່ຢາກສົງໄສຍ່ອມມີໂອກາດສົງ ໄສໄດ້ ແຕ່ບຸກຄົນທີ່ຢາກຮູ້ຄວາມຈິງຈະພົບຫລັກຖານທີ່ນໍາໄປສູ່ ຄວາມເຊື່ອ ເຂົາສາມາດມອບຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາຕໍ່ພຣະວັດຈະນະ ຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ໝົດ

ຈົດມະນຸດບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໃນພຣະລັກສະນະຫລືພາລະກິດ ຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງບໍລິບູນ ແມ່ນຜູ້ສູງດ້ວຍສະຕິປັນຍາກໍບໍ່ອາດ

ອີກຄະສາວກໂປໂລຊຽນໄວວ່າ “ເອ ຊຸບສົມບັດຂອງພຣະ
ເຈົ້າມີຫລວງຫລາຍປານໃດໜໍ ພຣະບັນຍາທັງຄວາມຮອບຮູ້ຂອງພຣະ
ອົງກໍເລິກລັບເທົ່າໃດ ຂໍ້ຕັດສິນຂອງພຣະອົງນັ້ນເຫລືອທີ່ຈະຢັ້ງຮູ້ໄດ້
ແລະວິທີທາງຂອງພຣະອົງກໍເຫລືອວິໄສແລະຄົ້ນຄົ້ວໄດ້” (ໂຣມ 11:
33) ແມ່ນວ່າເມກແລະຄວາມມິດທິບຢູ່ຮອບພຣະອົງ ຄວາມຊອບທັມ
ແລະຄວາມຍຸດຕິທັມເປັນຮາກຖານແຫ່ງບັນລັງຂອງພຣະອົງ” (ເພງ
ສັນລະເສີນ 97:3)

ເຮົາພໍຈະເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເຮັດແກ່ເຮົາເພື່ອໃຫ້ເຮົາ
ເຫັນຄວາມຮັກອັນໃຫຍ່ຫລວງຂອງພຣະອົງ ເຮົາສາມາດມອງເຫັນ
ພຣະກະລຸນາຄຸນແລະອິດອໍານາດການຊົງນໍາຂອງພຣະອົງ ເຮົາສາ
ມາດເຂົ້າໃຈເທົ່າທີ່ພຣະອົງຊົງກະທໍາເພື່ອເຮົາ ແລະເປັນປະໂຍດແກ່
ເຮົາ ເຮົາຄວນວາງໃຈໃນການຊົງນໍາຂອງພຣະອົງ ພຣະໄທແຫ່ງ
ຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງຈະໃຫ້ໃນແຕ່ສິ່ງທີ່ດີທີ່ສຸດແກ່ເຮົາ

ພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າເຊັ່ນດຽວກັບພຣະເຈົ້າ ເຮົາບໍ່
ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ໝົດ ຍາມທີ່ຈະອະທິບາຍວ່າຄວາມບາບມາສູ່ໂລກ
ໄດ້ຢ່າງໃດ ເຮົາບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຈົ້າກາຍເປັນມະນຸດໄດ້ຢ່າງ
ໃດ ເຮົາກາຍເປັນຄົນຊອບທັມໄດ້ຢ່າງໃດ ການດົນບັນດານຄົນຊີວິດ
ຂອງມະນຸດເປັນສິ່ງເລິກລັບທີ່ຈະເຂົ້າໃຈໄດ້ ແຕ່ເຮົາຈະມົວສົງໄສ
ພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ ເພາະເຮົາບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈແຜນ
ການຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ເຮົາໄດ້ທຸກຢ່າງ

ໃນໂລກຍັງມີສິ່ງເລິກລັບຫລາຍຢ່າງທີ່ເຮົາອະທິບາຍບໍ່ໄດ້
ມະນຸດທີ່ເປັນເປື້ອນຍັງບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈສິ່ງມີຊີວິດທີ່ເລິກນ້ອຍທີ່ສຸດໄດ້

ອັກຄະສາວົກເປໂຕເວົ້າເຖິງເລື່ອງທີ່ໂປໂລໄດ້ຂຽນໄວ້ ລາວ ກ່າວວ່າ “ໃນຈິດໝາຍທຸກສະບັບຂອງເພິ່ນໄດ້ກ່າວເຖິງເຫດການ ເຫລົ່ານີ້ໄວ້ແລ້ວ ໃນຈິດໝາຍເຫລົ່ານັ້ນມີບາງຂໍ້ທີ່ເຂົ້າໃຈຍາກ ຊຶ່ງຄົນ ທັງຫລາຍຮູ້ເທົ່າບໍ່ເຖິງການ ແລະມີໃຈບໍ່ໝັ້ນຄົງແນ່ນອນໄດ້ບິດເບືອນ ຂໍ້ຄວາມເສຍເໝືອນຢ່າງທີ່ເຂົາໄດ້ບິດເບືອນຂໍ້ອື່ນໆ ໃນພຣະຄຳພີອັນ ເປັນເຫດໃຫ້ຕົນເອງຈົບຫາຍ (2ເປໂຕ 3:16) ຂໍ້ພຣະຄຳພີບາງຕອນ ຍາກທີ່ເຂົ້າໃຈ ເພາະເຫດນີ້ຫລາຍຄົນຈຶ່ງບໍ່ເຊື່ອພຣະຄຳພີ ແຕ່ອັນທີ່ ຈິງຕອນໃດທີ່ຍາກເປັນການສະແດງໃຫ້ເຮົາເຫັນວ່າພຣະຄຳພີມາຈາກ ພຣະເຈົ້າແທ້ຈິງ ເຮົາບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈທຸກຢ່າງໃນພຣະຄຳພີໄດ້ ເພາະສະຕິປັນຍາຂອງເຮົາບໍ່ສາມາດເໝືອນພຣະອົງ ສະຕິປັນຍາຂອງ ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມສຳຄັນແລະຄວາມດີຂອງພຣະອົງ ຄວາມໃຫຍ່ຫລວງແລະຄວາມເລິກລັບຂອງພຣະຄຳພີເຮັດໃຫ້ເຮົາມີ ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ

ພຣະຄຳພີນຳຄວາມຈິງໆ່າຍໆ ມາສູ່ເຮົາເພື່ອໃຫ້ຄວາມຕ້ອງ ການຂອງເຮົາສົມປະສົງ ຄວາມຈິງຂໍ້ນີ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ມີຄວາມຮູ້ສູງສຸດພໍໃຈ ແຕ່ຜູ້ຕ່ຳຕ້ອຍແລະມີຄວາມຮູ້ນ້ອຍກໍເຂົາໃຈແຜນການແຫ່ງຄວາມລອດ ໄດ້ ໃນເວລາດຽວກັນຄວາມຈິງທີ່ກ່າວເຖິງມີວິຊາສູງສົ່ງສຸດທີ່ໃຜຈະ ເຂົ້າໃຈໄດ້ ເຮົາຍອມຮັບເພາະພຣະເຈົ້າໄດ້ເປັນຜູ້ກ່າວ

ແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອໃຫ້ເຮົາໄດ້ລອດ ຮຽກວ່າແຜນ ການແຫ່ງການໂຖ່ບາບໄດ້ສຳແດງໃຫ້ເຮົາເຫັນຊັດໃນພຣະຄຳພີ ເຮົາ ທຸກຄົນສາມາດມອງເຫັນຂັ້ນຕອນຕ່າງໆ ຊຶ່ງຕ້ອງເຮັດເພື່ອການກັບ ໃຈມາຫາພຣະເຈົ້າ

ເຊື່ອແລະຄວາມຮັກສຳລັບພຣະເຈົ້າເປັນລາງວັນ ເຮົາຍຄົນຄົວພຣະ
ຄຳພິຫລາຍຂຶ້ນ ເທົ່າທີ່ເຮົາກໍຍິ່ງແນໃຈຫລາຍຂຶ້ນວ່າເປັນພຣະວັດຈະ
ນະຂອງພຣະຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ ເຮົາກໍມີກາບນະມັດສະການພຣະອົງ
ຜູ້ຊົງສຳແດງຄວາມຈິງໃຫ້ເຮົາ

ເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າເຮົາຈະເຂົ້າໃຈພຣະຄຳພິຢ່າງບໍລິບູນທັງໝົດບໍ່
ໄດ້ ສະຕິປັນຍາຂອງເຮົາບໍ່ສາມາດຮູ້ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເຂົ້າໃຈ
ໃນຄວາມຄິດອັນຊົ່ວຂອງມະນຸດບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈງານຂອງພຣະອົງ
ໄດ້ສະເໝີ

ບຸກຄົນທີ່ສົງໄສອາດເຫັນຫ່າງຈາກພຣະວັດຈະນະພຣະເຈົ້າ
ເນື່ອງຈາກຄວາມໝາຍຕ່າງໆ ບໍ່ເປັນທີ່ແຈ່ມແຈ້ງຕໍ່ເຂົາ ຊຶ່ງເປັນອັນ
ຕະຫລາຍຢ່າງໃຫຍ່ແມ່ນຕໍ່ຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອກໍຕາມ ອັກຄະສາວິກກ່າວ
ວ່າ “ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍຈົ່ງລະວັງໃຫ້ດີ ເພາະຍ້ານວ່າຈະມີຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງມີ
ໃຈຊົ່ວແລະບໍ່ເຊື່ອຄືໃຈປະຖົມພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່” (ເຮັບເຮີ 3:
12)

ການສຶກສາພຣະຄຳພິຢ່າງລະອຽດເປັນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງແລະ
ການຄົ້ນຄົ້ວ ພຣະຄຳພິທີ່ຂຽນໄວ້ “ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສະແດງສິ່ງເຫລົ່າ
ນັ້ນແກ່ເຮົາທັງຫລາຍທາງພຣະວິນຍານ ເພາະວ່າພຣະວິນຍານຊົງຍັງ
ຮູ້ທຸກສິ່ງ ແມ່ນເປັນຄວາມເລິກລັບຂອງພຣະເຈົ້າ” (1 ໂກຣິນ ໂທ 2:
10) ຍ່ອມມີປະໂຍດ “ສິ່ງລີ້ລັບທັງປວງເປັນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ຂອງເຮົາທັງຫລາຍ ແຕ່ສິ່ງຊົງສຳແດງນັ້ນ...ເພື່ອເຮົາຈະກະທຳຕາມ
ຖ້ອຍຄຳທັງສິ້ນຂອງກົດໝາຍນີ້” (ພຣະບັນຍັດສອງ 29:29)

ເຂົາບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈຂໍ້ພຣະຄຳພີບາງຕອນ ເຂົາຈະເວົ້າວ່າຂໍຄວາມບໍ່ໄດ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າ

ຂໍ້ຄິດຫລາຍຂໍ້ທີ່ທຸກຄົນອ້າງວ່າມາຈາກພຣະຄຳພີນັ້ນ ບໍ່ໄດ້ມາຈາກພຣະຄຳພີຈິງ ບາງຂໍ້ແຕກຕ່າງຈາກຄຳສອນໃນພຣະຄຳພີເປັນເຫດໃຫ້ຜູ້ຄົນສົງໄສໃນພຣະວັດຈະນະພຣະເຈົ້າ ຊຶ່ງເຮົາຈະໂທດພຣະຄຳພີບໍ່ໄດ້ ການໃຊ້ພຣະຄຳພີຜິດໆ ເຊັ່ນນີ້ເປັນເຫດໃຫ້ມະນຸດເຮົາເກີດຄວາມລະແຄງໃຈ

ເຮົາບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈພຣະເຈົ້າແລະກິດຈະການຂອງພຣະອົງໄດ້ຢ່າງບໍລິບູນ ຫາກເຮົາເຂົ້າໃຈເຮົາຄົງບໍ່ມີຄວາມຈິງທີ່ເຮົາຈະຄົ້ນຫາອີກ ຈິດໃຈແລະສະຕິປັນຍາຈະບໍ່ມີການພັດທະນາ ພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເປັນອັນໜຶ່ງແລະສູງສຸດ ຕໍ່ໄປຂໍໃຫ້ເຮົາຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າທີ່ພຣະອົງຊົງຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າເຮົາ

ພຣະເຈົ້າຜູ້ບໍ່ມີທີ່ສິ້ນສຸດ “ຊຶ່ງຊັບສົມບັດແຫ່ງສະຕິປັນຍາແລະຄວາມຮູ້ທັງໝົດຊົງບັງຊ້ອນໄວ້ໃນພຣະອົງ” (ໂກໂລຂາຍ 2:11) ມະນຸດໃນສະຫວັນຈະຄົ້ນຄົ້ວສຶກສາຄວາມດີຂອງພຣະເຈົ້າເລື້ອຍໄປ ເຂົາຈະຍັງຄົງສຶກສາຮຳຮຽນເຖິງຄວາມສາມາດແລະຣິດທານຸພາບຂອງພຣະອົງ

ພຣະເຈົ້າຊົງປະສົງທີ່ຈະເປີດເຜີຍຄວາມຈິງໃນພຣະວັດຈະນະຕໍ່ໄຜ່ພົນຂອງພຣະອົງ ການຮັບຄວາມຈິງຂອງພຣະອົງນັ້ນມີຢູ່ພຽງວິທີດຽວ ນັ້ນຄືໂດຍແສງຊຶ່ງສ່ອງມາຈາກພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງ “ດ້ວຍວ່າໃຜໜ້ອາດຮູ້ຄວາມຄິດຂອງມະນຸດໄດ້ ເວັ້ນແຕ່ຈິດວິນ

ກາວສັງນນ ແລະຈະຊົງປະກາດໄຫຫານທັງຫລາຍຮູ້ເຖິງສິ່ງເຫລົ່າ
ນີ້ທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນ” (ໂຍຮັນ 16:13,14)

ພຣະເຈົ້າປາຖານໃຫ້ເຮົາໃຊ້ກຳລັງການທາເຫດຜົນໃຫ້ເປັນ
ປະໂຍດ ການສຶກສາພຣະຄຳພີຈະເພີ່ມກຳລັງໃຫ້ເຮົາໃຊ້ເຫດຜົນທີ່
ຄວນ ແລະເພີ່ມສະຕິປັນຍາໃຫ້ສູງສົ່ງກວ່າການສຶກສາອື່ນໃດທັງໝົດ
ແຕ່ຈົ່ງຢ່າໃຫ້ເຫດຜົນເປັນໃຫຍ່ເໝືອນພຣະເຈົ້າ ເຫດຜົນອາດອ່ອນ
ເໝືອນສະຕິປັນຍາມະນຸດໄດ້

ເຮົາຄວນມີຄວາມເຊື່ອຢ່າງເດັກນ້ອຍທີ່ພ້ອມຈະສຶກສາຮູ້
ຮຽນ ເຮົາຄວນເຕັມໃຈທູນຂໍຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຈາກພຣະວິນຍານບໍລິ
ສຸດ ແລ້ວເຮົາຈະມີຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ແຈ່ມແຈ້ງໃນຄວາມຈິງຂອງພຣະ
ຄຳພີ

ເມື່ອເຮົາຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຊົງປີຊາສາມາດ ໃຈຂອງເຮົາກໍຈະ
ທ່ອມລົງ ຄວາມທ່ອມລົງຍິ່ງໃຫຍ່ແລະອານຸພາບຂອງພຣະອົງນັ້ນເກີນ
ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຮົາ ເຮົາຄວນເປີດພຣະຄຳພີດ້ວຍຄວາມເຄົາລົບ
ເໝືອນເຮົາກຳລັງເຝົ້າຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກພຣະອົງໃນການສຶກສາພຣະຄຳພີ
ເຫດຜົນນັ້ນຈະຕ້ອງດ້ອຍກ່ວາຮີດທານຸພາບສະເໝີ ຈິດໃຈແລະຄວາມ
ຕ້ອງນົບນ້ອມຢ່າເກງໃນພຣະເຈົ້າຜູ້ກ່າວເຖິງພຣະອົງເອງວ່າ “ເຮົາ
ເປັນຊຶ່ງເຮົາເປັນ”

ຫລາຍຢ່າງທີ່ເຮົາເຂົ້າໃຈໄດ້ຍາກ ແຕ່ພຣະເຈົ້າຈະອະທິບາຍ
ໃຫ້ເຮົາເຂົ້າໃຈໄດ້ ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ຜູ້ສຶກສາເພື່ອຄວາມເຂົ້າໃຈໄດ້
ມີຄວາມກະຈ່າງແຈ້ງຂຶ້ນໂດຍບັດສະຈາກການຊ່ອຍເຫລືອຂອງພຣະ

ຄຳພິຈິດໃຈຂອງເຮົາຕ້ອງມຸງຢູ່ທີ່ພຣະເຈົ້າ ເຮົາຕ້ອງພອມທີ່ຈະປະຕິ
ບັດຕາມການຊົງນຳຂອງພຣະອົງ ເພາະຖ້າບັດສະຈາກຄວາມຊ່ອຍ
ເຫລືອຂອງພຣະເຈົ້າ ຈິດໃຈຂອງເຮົາຈະມົດມົວໄປດ້ວຍຄວາມບໍ່ແນ່
ນອນໃຈສົງໄສ ດັ່ງນັ້ນການສຶກສາພຣະຄຳພິຈິງກາຍເປັນການບໍ່ເຄົາ
ລົບເຊື່ອຖືຕໍ່ໄປ

ຊາຕານຈະຄອຍຊັກນຳຄວາມຄິດຂອງບຸກຄົນທີ່ບໍ່ສະແຫວງ
ຫາຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຈາກພຣະເຈົ້າຂະນະທີ່ສຶກສາພຣະຄຳພິ ຊາ
ຕານຈະເປັນຕົ້ນເຫດໃຫ້ຄວາມຜິດພາດບໍ່ເຂົ້າໃຈພຣະຄຳພິ ແມ່ນບຸກ
ຄົນຜູ້ນັ້ນຈະສຶກສາຫລາຍພຽງໃດກໍຕາມ ການເຊື່ອຖືພຣະວັດຈະນະ
ໂດຍຟັງຈາກຄຳອະທິຖານຂອງຜູ້ອື່ນບໍ່ເປັນການປອດໄພ ເວັ້ນໄວ້ແຕ່
ເຂົາຈະເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ

ບາງຄົນສຶກສາພຣະຄຳພິເພື່ອຄົ້ນຫາຂໍ້ຜິດພາດ ເຂົາບໍ່ເຂົ້າ
ໃຈຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງແລະທາເຫດ
ຜົນຫລາຍຢ່າງວ່າເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ເຊື່ອຄວາມສົງໄສເຮັດໃຫ້ຍາກຕໍ່ການ
ເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງ ຊຶ່ງແສນງ່າຍແລະຊັດເຈນທີ່ສຸດ

ສາເຫດແທ້ຈິງສ່ວນໃຫຍ່ທີ່ເຮັດໃຫ້ບໍ່ສັດທາ ເພາະຄົນຜູ້ນັ້ນ
ຮັກຄວາມບາບ ເມື່ອເຮົາຍິ່ງຜະຫຍອງແລະຮັກໃນບາບ ເຮົາຈະບໍ່
ຍອມຮັບຄຳສອນຂອງພຣະເຈົ້າ ຖ້າເຮົາບໍ່ຍອມເຊື່ອພຣະວັດຈະນະ
ພຣະເຈົ້າເຮົາກໍພ້ອມທີ່ຈະເກີດຄວາມສົງໄສ ເຮົາຕ້ອງມີຄວາມຈິງໃຈທີ່
ຈະຮູ້ຄວາມຈິງແລະພ້ອມທີ່ຈະເຊື່ອຖ້າເຮົາສຶກສາພຣະຄຳພິດ້ວຍ
ຄວາມເຕັມໃຈ ເຮົາຈະພົບຂໍ້ພິສູດທີ່ປາກົດໃຫ້ເຫັນວ່າເປັນພຣະວັດຈະ
ນະພຣະເຈົ້າແທ້ຈິງ ເຮົາຈະເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງຂຶ້ນຈະນຳເຮົາເຂົ້າສູ່

ແລະພະຍາຍາມຈັບຜິດກັບສິ່ງຊົ່ງເຮົາບໍ່ເຂົ້າໃຈ ເຮົາຄວນເດີນຕາມ
ແສງຊົ່ງເຮົາມີຢູ່ແລ້ວ ແສງນັ້ນກໍຈະສະຫວ່າງຫລາຍຂຶ້ນ ໂດຍພຣະຄຸນ
ແຫ່ງພຣະຄຣິດ ເຮົາຕ້ອງເຮັດໜ້າທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ຊັດເຈນ ແລ້ວເຮົາກໍ
ສາມາດເຂົ້າໃຈແລະເຮັດສິ່ງຊົ່ງເຮົາສົງໄສເຫລົ່ານີ້ໄດ້

ຜູ້ມີສະຕິບັນຍາແລະຜູ້ມີການສຶກສານ້ອຍທີ່ສຸດ ສາມາດຂຶ້ນ
ຊົມກັບຊີວິດຄຣິສະຕຽນໄວ້ ພຣະເຈົ້າຊົງເຊື່ອເຊີນໃຫ້ແຕ່ລະຄົນພິສູດ
ດ້ວຍຕົນເອງວ່າພຣະວັດຈະນະ ແລະຄຳສັນຍາເປັນຈິງພຣະເຈົ້າກ່າວ
ໃຫ້ເຮົາ “ຂໍເຊີນຊົມເບິ່ງແລ້ວຈະເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າປະເສີດ” (ເພງສັນ
ລະເສີນ 34:8) ຢ່າໄດ້ເພິ່ງພາອາໄສຂອງຄົນອື່ນມາໃຊ້ແຕ່ຈົ່ງສຶກສາ
ດ້ວຍຕົນເອງພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າ “ຈົ່ງຂໍແລ້ວພວກທ່ານຈະໄດ້ຮັບ” (ໂຢ
ຮັນ 16:24) ພຣະອົງຈະຮັກສາຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງໄວ້ ຄຳສັນຍາ
ເຫລົ່ານັ້ນບໍ່ເຄີຍຜິດພາດແລະບໍ່ຜິດພາດຕໍ່ໄປ ເມື່ອເຮົາເຂົ້າໃກ້ພຣະເຢ
ຊູ ເຮົາຈະຊຶ້ນຊົມໃນຄວາມຮັກອັນປະເສີດສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ຄວາມ
ສົງໄສແລະຄວາມມືດທັງຫລາຍຂອງເຮົາຈະເລື່ອນຫາຍໄປກັບແສງ
ແຫ່ງພຣະຣັດສະໝີຂອງພຣະອົງ

ອັກຄະສາວົກໂປໂລເວົ້າເຖິງພຣະເຈົ້າວ່າ “ພຣະອົງໄດ້ຊົງ
ໂຜດດຶງເຮົາທັງຫລາຍໃຫ້ພົ້ນຈາກອຳນາດຂອງຄວາມມືດ ແລະໄດ້ຊົງ
ຍົກຍ້າຍພວກເຮົາໄປຕັ້ງໄວ້ໃນຣາຊອານາຈັກແຫ່ງພຣະບຸດທີ່ນັກຂອງ
ພຣະອົງ” (ໂກໂລຊາຍ 1:13) ເມື່ອເຮົາໄດ້ຍອມຮັບຄວາມລອດເຮົາກໍ
ສາມາດກ່າວວ່າ “ພຣະເຈົ້າຊົງຊັດຈິງ” (ໂຢຮັນ 3:33) ເຮົາສາມາດ
ກ່າວວ່າ “ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງການຄວາມຊ່ອຍເຫລືອ ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້
ພົບ ພຣະເຢຊູຊົງປະທານທຸກຢ່າງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງການຄວາມຫິວ
ໂກເຢ ໃນປີລູກໃຫ້ຮັບກາລະນາຂອງພຣະພຣະອົງ ພຣະຄຳທີ່ເຮົາແດດຂອງພຣະເຢຊູ

ໃຈຂອງເຮົາສາມາດຮູ້ເດີວ່າ ພຣະຄາພໄປເປັນຄວາມຈິງແລະ
ພຣະຄຣິດຊົງເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ເຮົາຮູ້ໄດ້ວ່າເຮົາບໍ່ເຊື່ອ
ຄວາມຄິດທີ່ຜິດໆ ແລະຂີ້ໂງ່

ເປໂຕກ່າວເຖິງພື້ນ້ອງຂອງຕົນ “ຂໍໃຫ້ທ່ານທັງຫລາຍຈະເຣີນ
ຂຶ້ນໃນພຣະຄຸນແລະຄວາມຮູ້ຊຶ່ງມາຈາກພຣະເຢຊູຄຣິດອົງພຣະຜູ້ເປັນ
ເຈົ້າພຣະຜູ້ໂຜດໃຫ້ພື້ນຂອງເຮົາທັງຫລາຍ” (2ເປໂຕ 3:18) ໂຜ່ພົນ
ຂອງພຣະເຈົ້າຈະຈະເຣີນຂຶ້ນໃນພຣະຄຸນ ເຂົາຈະເຂົ້າໃຈພຣະວັດຈະ
ນະດີຂຶ້ນ ເຂົາຈະມອງເຫັນຄວາມສະຫວ່າງແລະຄວາມງົດງາມໃນ
ຄວາມຊັດຈິງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃໝ່ ແສງແລະສັດຈະທຳໄດ້
ໃຫ້ໄວ້ແກ່ຄຣິສຕະຈັກທຸກຍຸກທຸກສະໄໝ ແລະຍັງຄົງມອບໃຫ້ຕາບ
ເທົ່າເວລາສຸດປາຍ “ວິຖີຂອງຄົນຊອບທັມເໝືອນແສງອາລຸນຊຶ່ງສາຍ
ສຸກໄສຫລາຍຂຶ້ນໆ ຈົນເຕັມວັນ” (ສຸພາສິດ 4:18)

ໂດຍຄວາມເຊື່ອເຮົາຄວນມອງອານາຄົດ ແລະຍຶດພື້ນໃນຄຳ
ສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ ພຣະອົງຊົງສັນຍາວ່າເຮົາຈະຈະເຣີນໃນຄວາມ
ເຂົ້າໃຈ ກຳລັງຂອງເຮົາຈະຮວມກັບກຳລັງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຈະນຳ
ສູ່ຄວາມໃກ້ສິດກັບພຣະອົງ

ເຮົາຄວນຂອບຄຸນໃນສິ່ງທີ່ເຮົາບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ທັງໝົດ
ດຽວນີ້ ພຣະອົງຈະຊົງອະທິບາຍໃຫ້ແຈ່ມແຈ້ງໄດ້ ປັດຈຸບັນເຮົາອາດ
ມອງເຫັນແຕ່ສິ່ງຫລັ້ມແຫລວ ແຕ່ເຮົາຈະມອງເຫັນແຜນການອັນສົມ
ບູນຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບຊີວິດຂອງເຮົາ “ເພາະວ່າດຽວນີ້ເຮົາທັງ
ຫລາຍເຫັນພໍ່ມົວໆ ເໝືອນເບິ່ງໃນແວ່ນ ແຕ່ເວລານັ້ນເຮົາຈະຮູ້ຢ່າງ
ສົມບູນເໝືອນພຣະເຈົ້າຊົງຮູ້ຈັກເຮົາແລ້ວ” (1ໂກຣິນໂທ 13:12)

life, are at times troubled with the suggestions of skepticism. There are in the Bible many things which they cannot explain, or even understand, and Satan employs these to shake their faith in the Scriptures as a revelation from God. They ask, "How shall I know the right way? If the Bible is indeed the word of God, how can I be freed from these doubts and perplexities?"

God never asks us to believe, without giving sufficient evidence upon which to base our faith. His existence, His character, the truthfulness of His word, are all established by testimony that appeals to our reason; and this testimony is abundant. Yet God has never removed the possibility of doubt. Our faith must rest upon evidence, not demonstration. Those who wish to doubt will have opportunity; while those who really desire to know the truth will find plenty of evidence on which to rest their faith.

It is impossible for finite minds fully to comprehend the character or the works of the Infinite One. To the keenest

8.

The apostle Paul exclaims, “O the depth of the riches both of the wisdom and knowledge of God! how unsearchable are His judgments, and His ways past finding out!” [Romans 11:33](#). But though “clouds and darkness are round about Him,” “righteousness and judgment are the foundation of His throne.” [Psalm 97:2](#), R.V. We can so far comprehend His dealings with us, and the motives by which He is actuated, that we may discern boundless love and mercy united to infinite power. We can understand as much of His purposes as it is for our good to know; and beyond this we must still trust the hand that is omnipotent, the heart that is full of love.

The word of God, like the character of its divine Author, presents mysteries that can never be fully comprehended by finite beings. The entrance of sin into the world, the incarnation of Christ, regeneration, the resurrection, and many other subjects presented in the Bible, are mysteries

sanctified by mysteries that we cannot fathom. The very humblest forms of life present a problem that the wisest of philosophers is powerless to explain.

Everywhere are wonders beyond our ken. Should we then be surprised to find that in the spiritual world also there are mysteries that we cannot fathom? The difficulty lies solely in the weakness and narrowness of the human mind. God has given us in the Scriptures sufficient evidence of their divine character, and we are not to doubt His word because we cannot understand all the mysteries of His providence.

The apostle Peter says that there are in Scripture “things hard to be understood, which they that are unlearned and unstable wrest ... unto their own destruction.” [2 Peter 3:16](#). The difficulties of Scripture have been urged by skeptics as an argument against the Bible; but so far from this, they constitute a strong evidence of its divine inspiration. If it contained no account of God but that which we could easily comprehend; if His greatness and majesty could be grasped by finite minds, then the Bible would bear the unmistakable credentials of divine

that has astonished and charmed the most highly cultivated minds, while it enables the humblest and uncultured to discern the way of salvation. And yet these simply stated truths lay hold upon subjects so elevated, so far-reaching, so infinitely beyond the power of human comprehension, that we can accept them only because God has declared them. Thus the plan of redemption is laid open to us, so that every soul may see the steps he is to take in repentance toward God and faith toward our Lord Jesus Christ, in order to be saved in God's appointed way; yet beneath these truths, so easily understood, lie mysteries that are the hiding of His glory—mysteries that overpower the mind in its research, yet inspire the sincere seeker for truth with reverence and faith. The more he searches the Bible, the deeper is his conviction that it is the word of the living God, and human reason bows before the majesty of divine revelation.

To acknowledge that we cannot fully comprehend the great truths of the Bible is only to admit that the finite mind is inadequate to grasp the infinite; that man, with his limited human knowledge, cannot understand the

to believe the Bible are free from danger on this point.

The apostle says, "Take heed, brethren, lest there be in any of you an evil heart of unbelief, in departing from the living God." [Hebrews 3:12](#). It is right to study closely the teachings of the Bible and to search into "the deep things of God" so far as they are revealed in Scripture. [1 Corinthians 2:10](#). While "the secret things belong unto the Lord our God," "those things which are revealed belong unto us." [Deuteronomy 29:29](#). But it is Satan's work to pervert the investigative powers of the mind. A certain pride is mingled with the consideration of Bible truth, so that men feel impatient and defeated if they cannot explain every portion of Scripture to their satisfaction. It is too humiliating to them to acknowledge that they do not understand the inspired words. They are unwilling to wait patiently until God shall see fit to reveal the truth to them. They feel that their unaided human wisdom is sufficient to enable them to comprehend the Scripture, and failing to do this, they virtually deny its authority. It is true that many theories and doctrines popularly supposed to be derived from the Bible have no foundation in its teaching,

If it were possible for created beings to attain to a full understanding of God and His works, then, having reached this point, there would be for them no further discovery of truth, no growth in knowledge, no further development of mind or heart. God would no longer be supreme; and man, having reached the limit of knowledge and attainment, would cease to advance. Let us thank God that it is not so. God is infinite; in Him are “all the treasures of wisdom and knowledge.” [Colossians 2:3](#). And to all eternity men may be ever searching, ever learning, and yet never exhaust the treasures of His wisdom, His goodness, and His power.

God intends that even in this life the truths of His word shall be ever unfolding to His people. There is only one way in which this knowledge can be obtained. We can attain to an understanding of God's word only through the illumination of that Spirit by which the word was given. “The things of God knoweth no man, but the Spirit of God;” “for the Spirit searcheth all things, yea, the deep things of God.” [1 Corinthians 2:11, 10](#). And the Saviour's

God desires man to exercise his reasoning powers; and the study of the Bible will strengthen and elevate the mind as no other study can. Yet we are to beware of deifying reason, which is subject to the weakness and infirmity of humanity. If we would not have the Scriptures clouded to our understanding, so that the plainest truths shall not be comprehended, we must have the simplicity and faith of a little child, ready to learn, and beseeching the aid of the Holy Spirit. A sense of the power and wisdom of God, and of our inability to comprehend His greatness, should inspire us with humility, and we should open His word, as we would enter His presence, with holy awe. When we come to the Bible, reason must acknowledge an authority superior to itself, and heart and intellect must bow to the great I AM.

There are many things apparently difficult or obscure, which God will make plain and simple to those who thus seek an understanding of them. But without the guidance of the Holy Spirit we shall be continually liable to wrest the Scriptures or to misinterpret them. There is much

his will, the mind is clouded with doubts, and in the very study of the Bible, skepticism strengthens. The enemy takes control of the thoughts, and he suggests interpretations that are not correct. Whenever men are not in word and deed seeking to be in harmony with God, then, however learned they may be, they are liable to err in their understanding of Scripture, and it is not safe to trust to their explanations. Those who look to the Scriptures to find discrepancies, have not spiritual insight. With distorted vision they will see many causes for doubt and unbelief in things that are really plain and simple.

Disguise it as they may, the real cause of doubt and skepticism, in most cases, is the love of sin. The teachings and restrictions of God's word are not welcome to the proud, sin-loving heart, and those who are unwilling to obey its requirements are ready to doubt its authority. In order to arrive at truth, we must have a sincere desire to know the truth and a willingness of heart to obey it. And all who come in this spirit to the study of the Bible will find abundant evidence that it is God's word, and they may gain an understanding of its truths that will

questioning and caviling concerning that which you do not understand, give heed to the light that already shines upon you, and you will receive greater light. By the grace of Christ, perform every duty that has been made plain to your understanding, and you will be enabled to understand and perform those of which you are now in doubt.

There is an evidence that is open to all,—the most highly educated, and the most illiterate,—the evidence of experience. God invites us to prove for ourselves the reality of His word, the truth of His promises. He bids us “taste and see that the Lord is good.” [Psalm 34:8](#). Instead of depending upon the word of another, we are to taste for ourselves. He declares, “Ask, and ye shall receive.” [John 16:24](#). His promises will be fulfilled. They have never failed; they never can fail. And as we draw near to Jesus, and rejoice in the fullness of His love, our doubt and darkness will disappear in the light of His presence.

The apostle Paul says that God “hath delivered us from the power of darkness, and hath translated us into the

was supplied, the hunger of my soul was satisfied, and now the Bible is to me the revelation of Jesus Christ. Do you ask why I believe in Jesus? Because He is to me a divine Saviour. Why do I believe the Bible? Because I have found it to be the voice of God to my soul." We may have the witness in ourselves that the Bible is true, that Christ is the Son of God. We know that we are not following cunningly devised fables.

Peter exhorts his brethren to "grow in grace, and in the knowledge of our Lord and Saviour Jesus Christ." [2 Peter 3:18](#). When the people of God are growing in grace, they will be constantly obtaining a clearer understanding of His word. They will discern new light and beauty in its sacred truths. This has been true in the history of the church in all ages, and thus it will continue to the end. "The path of the righteous is as the light of dawn, that shineth more and more unto the perfect day." [Proverbs 4:18](#), R.V., margin.

By faith we may look to the hereafter and grasp the pledge of God for a growth of intellect, the human

hard to be understood will then find an explanation, and where our finite minds discovered only confusion and broken purposes, we shall see the most perfect and beautiful harmony. “Now we see through a glass, darkly; but then face to face: now I know in part; but then shall I know even as also I am known.” [1 Corinthians 13:12](#).

ເຫລົ່າບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຖືກຮຽກໃຫ້ເປັນຕົວແທນພຣະຄຣິດ

ໃຫ້ສະແດງຄວາມດີແລະຄວາມເມດຕາຄຸນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະເຢຊູເປັນແບບຢ່າງ ອຸປະນິໄສອັນແທ້ຈິງຂອງພຣະບິດາ ບັດນີ້ເຮົາຕ້ອງສຳແດງພຣະຄຣິດໃຫ້ຊາວໂລກທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກຄວາມຮັກແລະຄວາມກະລຸນາຂອງພຣະອົງໄດ້ “ພຣະອົງຊົງໃຊ້ຂ້ານ້ອຍມາໃນໂລກສັນໃດຂ້ານ້ອຍກໍໃຊ້ເຂົາໄປໃນໂລກສັນນັ້ນ ເພື່ອໂລກຈະໄດ້ຮູ້ວ່າແມ່ນພຣະອົງນັ້ນແຫລະຊົງໃຊ້ຂ້ານ້ອຍມາ” (ໂຍຮັນ 17:18,23)

ອັກຄະສາວິກຂຽນເຖິງສາວິກຂອງພຣະເຢຊູວ່າ “ແມ່ນເຈົ້າທັງຫລາຍນັ້ນແຫລະ ເປັນໜັງສືຂອງເຮົາທີ່ຈາລຶກໄວ້ໃນຫົວໃຈຂອງເຮົາໃຫ້ຄົນທັງປວງໄດ້ຮູ້ຈັກແລະໄດ້ອ່ານ” (ໂກຣິນໂທ 3:2) ບຸດຫລານຂອງຂ້າພະເຈົ້າເປັນຕົວໜັງສືສຳລັບໂລກ ຖ້າເຮົາເປັນສາວິກຂອງພຣະຄຣິດ ພຣະອົງໃຫ້ເຮົາເປັນດັ່ງຕົວໜັງສືຕໍ່ຄອບຄົວຂອງເຮົາ ພຣະອົງຊົງສົ່ງເຮົາໄປຕາມໝູ່ບ້ານຕາມທ້ອງຖິ່ນທີ່ອາໄສ

ພຣະເຢຊູຊົງສະຖິດຢູ່ໃນເຮົາປາຖນາຈະກ່າວກັບຈິດໃຈຂອງຜູ້ທີ່ຍັງບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງ ບາງທີເຮົາອາດຍັງບໍ່ອ່ານພຣະຄຳພິຫລີໄດ້ ຍິນພຣະສຸຣະສຽງທີ່ກ່າວແກ່ເຂົາທາງໜ້າຕ່າງໆ ທີ່ອ່ານໄປແລ້ວ ເຂົາມອງບໍ່ເຫັນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍການທຳງານຂອງພຣະອົງ ຫາກເຮົາເປັນຕົວແທນຂອງພຣະເຢຊູຈິງ ເຮົາອາດຊັກນຳຜູ້ອື່ນໃຫ້ເຫັນພຣະອົງໄດ້ ເຂົາອາດເຂົ້າໃຈຄວາມດີຂອງພຣະອົງນຳ ແລະປະທັບໃຈໃນຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງຕະຫລອດຈົນພ້ອມທີ່ຈະຮັບໃຊ້ພຣະອົງ

ເມື່ອເຮົາເປັນຕົວແທນຂອງພຣະຄຣິດເຮົາຄວນສະແດງ ໃຫ້ຜູ້ອື່ນເຫັນວ່າການຮັບໃຊ້ພຣະອົງນັ້ນເປັນເລື່ອງທີ່ໜ້າຍິນດີຄຣິສະຕຽນ ຮູ້ວ່າສິ່ງນີ້ເປັນເລື່ອງຈິງ ຄຣິສະຕຽນທີ່ມັກບົ່ນແລະບໍ່ມີຄວາມສຸກເຮັດໃຫ້ຜູ້ອື່ນເຂົ້າໃຈຜິດໃນພຣະເຈົ້າແລະໃນຊີວິດຄຣິສະຕຽນເຮັດໃຫ້ຜູ້ອື່ນເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ຊົງໂຜດໃຫ້ໄຜ່ພົນຂອງພຣະອົງມີສຸກ ເຂົາກຳລັງເວົ້າເທັດໃນເລື່ອງພຣະບິດາແຫ່ງສະຫວັນ

ຊາຕານມີຄວາມສຸກເມື່ອສາມາດຊັກນຳບຸດຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ເກີດຄວາມສົງໄສແລະປັດສະຈາກຄວາມສຸກ ມັນດີໃຈທີ່ເຫັນເຮົາໝົດຄວາມນັບຖືພຣະເຈົ້າ ແລະເກີດຄວາມບໍ່ແນ່ໃຈໃນເລື່ອງຄວາມລອດທີ່ພຣະອົງອົງຊົງມອບໃຫ້ແກ່ເຮົາ ຊາຕານມັກໃຫ້ເຮົາຄິດວ່າພຣະເຈົ້າຈະນຳເຮົາໄປສູ່ອັນຕະລາຍ

ສັດຕູໃຫ້ການເຮົາຮູ້ສຶກວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ເຫັນອີກເຫັນໃຈເຮົາ ຊາຕານບໍ່ໄດ້ເວົ້າຄວາມຈິງ ມັນພະຍາຍາມເຮັດໃຫ້ໃຈເຮົາຄິດເລື່ອງພຣະເຈົ້າໄປໃນທາງທີ່ຜິດ ພະຍາຍາມໃຫ້ເຮົາຄິດແຕ່ໃນເລື່ອງມົດເທັດແທນການນຶກເຖິງຄວາມດີຂອງພຣະເຈົ້າ ຊາຕານບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ເຮົາຖວາຍກຽດພຣະເຈົ້າແລະນັບຖືພຣະອົງ

ຊາຕານພະຍາຍາມເຮັດໃຫ້ຊີວິດຄຣິສະຕຽນມືດມົນແລະໝົດຄວາມສຸກ ມັນຕ້ອງການເຮັດໃຫ້ເບິ່ງຍາກ ບໍ່ມີຄວາມສຸກທີ່ຄຣິສະຕຽນຕ້ອງບົວລະບັດຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ຄຣິສະຕຽນຜູ້ນັ້ນຍ່ອມເຊື່ອໃນຄວາມເທັດຂອງພະຍາມານ

ຄົນຫລາຍຄົນເດີນຢູ່ໃນທົນທາງຂອງຊີວິດທີ່ມັກຄິດແລະເວົ້າ

ໃນສວນເບິ່ງຄາຍຈະເປັນເຈົ້າຂອງສວນ

ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງຢ່າງເກັບດອກໄມ້ທີ່ສວຍງາມແລະຊື່ນຊອບ
ກັບກິນອັນຊື່ນໃຈຂອງມັນ ທັນໃດນັ້ນຍິງຊຶ່ງຢ່າງຄຽງຂ້າງຂ້າພະເຈົ້າ
ໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເບິ່ງຕົ້ນໄມ້ທີ່ມີໜາມແຫລມກົດຂວາງທາງນາງ ນາງຍືນຮ້ອງ
ໄຫ້ຢ່າງເສົ້າໂສກ ນາງບໍ່ໄດ້ຢ່າງຕາມຄົນນຳທາງ ແຕ່ນາງຢ່າງໄປ
ຕາມທາງທີ່ມີປ່າໜາມ ນາງຄຳຄວນວ່າ

“ໂທ່ ຊ່າງໜ້າເສຍດາຍເຫລືອເກີນທີ່ສວນອັນງົດງາມນີ້ຕ້ອງ
ເສັຍໄປ ເພາະພຸ່ມໜາມເຫລົ່ານີ້”

“ຜູ້ນຳທາງຕອບນາງວ່າ ປ່ອຍພຸ່ມໜາມໄວ້ຕາມລຳພັງເຖິດ
ແລະມັນລັງຈະໃຫ້ທ່ານເຈັບ ຈຶ່ງເກັບດອກກຸຫລາຍ ດອກພັບພິງ
ແລະໄມ້ສີຊົມພູເຫລົ່ານີ້ເຖິດ”

ເຮົາຄວນມອງເບິ່ງຊີວິດທີ່ສົດໄສຂອງເຮົາ ເຮົາເຄີຍມີຄວາມ
ສຸກ ເມື່ອໃຈຂອງເຮົາເຕັມລົ້ນດ້ວຍຄຳກ່າວຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ
ຫລືບໍ່ ເມື່ອເຮົາຍ້ອນໄປເບິ່ງຊີວິດໃນອະດີດ ເຮົາມອງເຫັນເຫດການທີ່
ເຮົາມີຄວາມສຸກຫລືບໍ່? ຄຳສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າປຽບໄດ້ດັ່ງດອກໄມ້ທີ່
ຫອມຫວານຊຶ່ງຢູ່ຕາມທາງຊີວິດຂອງເຮົາຫລືບໍ່? ເຮົາຈະໃຫ້ຄວາມງົດ
ງາມແລະຄວາມສົດຊື່ນເຫລົ່ານີ້ຢູ່ໃນໃຈຂອງເຮົາຫລືບໍ່?

ປ່າໜາມມີແຕ່ຈະເຮັດໃຫ້ເຮົາເຈັບປວດແລະເປັນທຸກ ຖ້າເຮົາ
ຮວບຮວມໜາມໃຫ້ຄົນອື່ນ ເຮົາກໍບໍ່ເຫັນຄວາມດີຂອງພຣະເຈົ້າ ເຮົາ
ກິດກັນບໍ່ໃຫ້ຜູ້ອື່ນດຳເນີນຕາມທາງແຫ່ງຊີວິດດ້ວຍ

ຄວນຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າທີ່ມອບພາບອັນແຈ່ມໃສແກ່ເຮົາ
ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງຮູ້ຄຳສັນຍາອັນປະເສີດຂອງພຣະເຈົ້າເຂົ້າດ້ວຍກັນ ເພື່ອ
ເຮົາຈະໄດ້ລະນຶກເຖິງເປັນປະຈຳ ພຣະບຸດພຣະເຈົ້າຊົງລະຖິ້ມພຣະຣາ
ຊວັງຂອງພຣະບິດາຖືກຳເນີດຢ່າງມະນຸດ ເພື່ອພຣະອົງສາມາດຊ່ອຍ
ໃຫ້ມະນຸດໄດ້ລອດຈາກອຳນາດຂອງຊາຕານ ພຣະອົງຊົງຊະນະສົງ
ຄາມແຫ່ງຄວາມຊົ່ວເພື່ອເຮົາ ພຣະອົງຊົງເປີດບັນຊີສະຫວັນໃຫ້ເຮົາ
ເຫັນສະງ່າຣາສີພຣະອົງ

ຈົ່ງໝັ່ນສຶກສາວ່າມະນຸດຖືກຍົກຂຶ້ນໃຫ້ພົ້ນ ຈາກຊຸມແຫ່ງ
ຄວາມບາບໄດ້ຢ່າງໃດ ຈົ່ງສຶກສາວ່າເຂົາຊັກນຳໃຫ້ໄກ້ສິດພຣະເຈົ້າໄດ້
ຢ່າງໃດ ຈົ່ງລະນຶກສະເໝີວ່າໂດຍຄວາມເຊື່ອໃນພຣະຜູ້ໄຖ່ຂອງເຮົາ
ເຮົາຈະໃຫ້ປົກຄຸມດ້ວຍອາພອນແຫ່ງຄວາມຊອບທັມຢ່າງໃດເຮົາຖືກຊູ
ຂຶ້ນສູ່ບັນລັງຂອງພຣະອົງໂດຍຄວາມເຊື່ອ ພຣະເຈົ້າຊົງຕ້ອງການໃຫ້
ເຮົາຄິດເຖິງສິ່ງເຫລົ່ານີ້ທັງໝົດ

ເມື່ອເຮົາຕັ້ງຂໍ້ສົງໄສໃນຄວາມຮັກແລະຄຳສັນຍາຂອງພຣະ
ເຈົ້າ ກໍ່ເທົ່າກັບເຮົາໃຫ້ຫລົບຫລ່ຽງດພຣະເຈົ້າ ແລະເຮັດໃຫ້ພຣະວິນ
ຍານບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງໜອງໝົນ ມານດາຈະມີຄວາມຮູ້ສຶກຢ່າງໃດ
ຖ້າວ່າບຸດຂອງນາງຕໍ່ຕ້ານນາງ ນາງຈະຄິດຢ່າງໃດ ຖ້າບຸດປະຕິເສດ
ນາງ ປະການໜຶ່ງວ່ານາງບໍ່ເຄີຍໃຫ້ຄວາມເມດຕາລາວ ຊີວິດຂອງ
ມານດາທັງຊີວິດໄດ້ນຳຄວາມອົບອຸ່ນມາສູ່ບຸດນາງຈະຕ້ອງເສຍໃຈຢ່າງ
ສຸດຊຶ່ງເມື່ອຮູ້ວ່າ ບຸດລະແຕງໃຈໃນຄວາມຮັກຂອງນາງ ບິດາມານດາ
ຈະຮູ້ສຶກຢ່າງໃດ ຫາກບຸດທິດາຂອງພວກເຂົາມີຄວາມຮູ້ສຶກຢ່າງກັບ
ພວກເຂົາ

ດົງນັ້ນພຣະອົງຈະບໍ່ຊົງໃຜດປະທານສິ່ງສາລະພົດໄທພວກເຮົາດ້ວຍ
ກັນກັບພຣະບຸດນັ້ນຫລື? (ໂຣມ 8:32) ແຕ່ແລ້ວມີຈັກຄົນໄດ້ສະແດງ
ດ້ວຍການກະທຳ ແມ່ນຈະບໍ່ກ່າວດ້ວຍວາຈາໄດ້ປະຕິເສດຄວາມຮັກ
ຂອງພຣະອົງ ເຂົາກ່າວວ່າ “ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຕັ້ງພຣະໄທຈະເຮັດສິ່ງນີ້
ເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າ ບາງທີພຣະອົງອາດຊົງຮັກຜູ້ອື່ນ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງຮັກ
ຂ້າພະເຈົ້າ”

ຄວາມຄິດເຊັ່ນນີ້ມີອັນຕະລາຍ ເພາະຄວາມສົງໄສທຸກຢ່າງ
ຍ່ອມເປັນການເປີດໃຫ້ຊາຕານເຂົ້າມາໄດ້ທັງສິ້ນ ຄວາມສົງໄສເພີ່ມ
ທະວີຂຶ້ນ ເທວະດາກໍຍິ່ງຫ່າງຕົວເຮົາໄປທຸກເທື່ອ ເມື່ອຊາຕານກຳລັງ
ທົດສອບເຮົາ ຢ່າເວົ້າຄຳໃດທີ່ເປັນຂໍ້ສົງໄສບໍ່ແນ່ໃຈ ຖ້າເຮົາເລືອກທີ່
ຈະເປີດປະຕູໃຫ້ຊາຕານ ໃຈຂອງເຮົາຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຂ້ອງໃຈ
ສົງໄສ ການເວົ້າດ້ວຍຄວາມບໍ່ແນ່ໃຈນັ້ນອັນຕະລາຍ ຈະເປັນການ
ຫວ່ານເມັດພືດຊຶ່ງຈະຈະເຮັດອາການອອກດອກອອກຜົນໃນຊີວິດ
ຂອງຜູ້ອື່ນ ອາດບໍ່ສາມາດຍັບຍັ້ງອິດທິພົນໃນຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາໄດ້ຕໍ່
ໄປ

ເຮົາອາດພົບໃຫ້ພົ້ນຄວາມສົງໄສແລະການຊັກຈູງຂອງຈາຕານ
ແຕ່ຄົນທີ່ໄດ້ຍິນແລະຫລົງເຊື່ອເຮົາອາດບໍ່ສາມາດລືມຖ້ອຍຄຳທີ່ເຮົາ
ເວົ້າໄວ້ໄດ້ຈຶ່ງເປັນເລື່ອງສຳຄັນຢ່າງຍິ່ງທີ່ເຮົາຄວນເວົ້າ ແຕ່ໃນສິ່ງທີ່
ຈະຊ່ອຍໃຫ້ຈິດວິນຍານແລະຊີວິດເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ

ເທວະດາກຳລັງຟັງວ່າເຮົາຈະເວົ້າອັນໃດໃຫ້ຊາວໂລກຟັງ
ເລື່ອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ ຂໍໃຫ້ຄວາມຄິດແລະຄວາມເວົ້າອັນກຽວ
ກັບພຣະອົງ ຈຳເປັນສື່າເຂີດຂສົມກັບທີ່ພຣະອົງຂົາຍືນປະທັບເບື້ອງ

ແຕ່ລະຄົນບໍ່ສາມາດຄວາມທຸກ ຄວາມເສົາເສົ້າ ແລະສົງເຍາ
ຍວນຕ່າງໆ ມາແລ້ວ ເຮົາຈະຕ້ອງບໍ່ເລົ່າຄວາມທຸກຮ້ອນຂອງເຮົາໃຫ້
ຜູ້ໃດຟັງ ແຕ່ຄວນທູນໃຫ້ພຣະເຈົ້າຮູ້ໂດຍການອະທິຖານ ເຮົາອາດຕັ້ງ
ກົດໄວ້ກັບຕົນເອງວ່າຈະບໍ່ກ່າວຖ້ອຍຄຳຈັກຄຳດຽວທີ່ສະແດງຄວາມ
ສົງໄສເຮົາຊ່ອຍໃຫ້ຜູ້ອື່ນມີຊີວິດຊີວາແລະລ່າເລິງຂຶ້ນໄດ້ ຖ້ອຍຄຳທີ່
ເປັນຄວາມຫວັງແລະຄວາມເບີກບານຢ່າງບໍລິສຸດໃຈຍ່ອມຊ່ອຍໃຫ້ເຂົາ
ເຂັ້ມແຂງ

ຊາຕານພະຍາຍາມຢ້ວຍວນໃຫ້ທຸກຄົນເຮັດຜິດ ຜູ້ກ້າຫານ
ຫລາຍຄົນເກືອບຕ້ອງຜ່າຍແພ້ໃຫ້ການຕໍ່ສູ້ກັບຕົນເອງ ແລະອຳນາດ
ແຫງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ເຮົາບໍ່ຄວນເຮັດໃຫ້ເຂົາລຳບາກຫລາຍຂຶ້ນ ເຮົາ
ຄວນປອບໃຈດ້ວຍຖ້ອຍຄຳທີ່ເຮົາໃຫ້ຄວາມຫວັງມີກຳລັງໃຈທີ່ຈະດຳ
ເນີນຊີວິດຕໍ່ໄປ ດ້ວຍເຫດນີ້ແຫລະແສງແຫ່ງພຣະຄຣິດຈະສົ່ງມາເທິງ
ທ່ານ “ໃນພວກເຮົາບໍ່ມີຜູ້ໃດມີຊີວິດຢູ່ເພື່ອຕົນເອງຝ່າຍດຽວ ແລະບໍ່ມີ
ຜູ້ໃດຕາຍເພື່ອຕົນເອງຝ່າຍດຽວ ດ້ວຍວ່າຖ້າເຮົາທັງຫລາຍມີຊີວິດຢູ່ກໍ
ເພື່ອອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ” (ໂຣມ 14:7) ເຮົາອາດຊ່ອຍຜູ້ອື່ນດ້ວຍຄຳ
ເວົ້າ ແລະການກະທຳໂດຍທີ່ເຮົາບໍ່ຮູ້ຕົວ ຫລືເຮົາອາດຈະເຮັດໃຫ້ຜູ້
ອື່ນໝົດຫວັງແລະເຫີນຫ່າງຈາກພຣະຄຣິດແລະຄວາມຈິງ

ຫລາຍຄົນມີຄວາມຄິດຜິດໆ ໃນເລື່ອງຊີວິດແລະພຣະລັກສະ
ນະນີໂສຂອງພຣະຄຣິດ ເຂົາບໍ່ຄິດວ່າພຣະອົງຈະປັນມິດແລະມີຄວາມ
ສຸກ ເຂົາຄິດວ່າພຣະອົງຊົງເຢັນຊາເຄັ່ງຄັດແລະບໍ່ຊື່ນບານ ເຂົາບໍ່ອຍ
ໃຫ້ຄວາມຄິດເຊັ່ນນີ້ບົດບັງຊີວິດຂອງເຂົາເອງ

ມີຜູ້ກ່າວເລື້ອຍໆ ວ່າພຣະເຢຊູຊົງກັນແສງແລະບໍ່ເຄີຍແຍ້ມ

ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດຊົງເປັນຜູ້ຮອບຄອບ ຄິດເຖິງແຕ່ຜູ້ອື່ນ
ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງເປັນຜູ້ໄຮ້ຄວາມສຸກ ສາວົກທັງຫລາຍຄວນເປັນ
ເຊັ່ນພຣະອົງ ເຂົາຮູ້ດີວ່າເຂົາມີງານຕ້ອງເຮັດເພື່ອພຣະອົງຫລວງ
ຫລາຍ ເຂົາຈະບໍ່ເປັນຄົນໄຮ້ຄວາມຫຍາບຄາຍແລະເອະອະໄວຍວາຍ
ເຂົາຈະບໍ່ເວົ້າຕະຫລົກຕະຫລອກ ຄວາມເຊື່ອຂອງພຣະເຢຊູຈະເຮັດ
ໃຫ້ມີສັນຕິສຸກເໝືອນສາຍນ້ຳທີ່ມີຄວາມຊຸ່ມຊື່ນແກ່ແຜ່ນດິນໂລກ ສັນຕິ
ສຸກຂອງພຣະອົງສ່ອງແສງແຫ່ງຄວາມຊື່ນບານ ຈະນຳຊຶ່ງຄວາມສຸກ
ອັນແທ້ຈິງຄວາມລ່າເລີງແລະຄວາມຍື່ມແຍ້ມແຈ່ມໃຈ ພຣະຄຣິດບໍ່
ໄດ້ມາເພື່ອບົວລະບັດພຣະອົງມາເພື່ອບົວລະຍັດມະນຸດ ເມື່ອມີຄວາມ
ຮັກຂອງພຣະອົງຢູ່ໃນໃຈແລ້ວເຮົາກໍຈະປະພຶດຕາມແບບຢ່າງພຣະອົງ

ຖ້າເຮົາມີຄິດເຖິງແຕ່ການກະທຳທີ່ໄຮ້ເມດຕາຂອງຜູ້ອື່ນ
ເຮົາຈະຮັກຜູ້ນັ້ນເໝືອນຢ່າງພຣະຄຣິດຮັກເຮົາບໍ່ໄດ້ ເມື່ອເຮົາຄິດເຖິງ
ຄວາມຮັກແລະຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈທີ່ປະເສີດຫລາຍຂອງພຣະອົງ
ນ້ຳພຣະໄທຂອງພຣະຄຣິດກໍຈະອອກມາຈາກເຮົາ ເຮົາຈະຮັກແລະ
ເຄົາລົບຊຶ່ງກັນແລະກັນ ແມ່ນຕ່າງຝ່າຍຕ່າງມີຄວາມຜິດທີ່ເຮົາອາດ
ມອງເຫັນບໍ່ໄດ້ ເຮົາຄວນຖ່ອມຕົນບໍ່ແມ່ນເຊື່ອໝັ້ນໃນຕົວຈິນເກີນໄປ
ຫາກເຮົາອິດທິນໃນຄວາມຜິດຂອງຜູ້ອື່ນ ຄວາມເຫັນແກ່ຕົວຂອງເຮົາ
ກໍຈະອັດຕະພານໄປຈົນໝົດ ເຮົາກາຍເປັນຄົນມີໃຈກະລຸນາແລະໂອບ
ອ້ອມອາລິ

ດາວິດຂຽນວ່າ “ຈົ່ງເຊື່ອຟັງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລະສ້າງແຕ່
ຄວາມດີ ແລ້ວອາໄສຢູ່ໃນປະເທດຂອງຕົນຢ່າງປອດໄພ” (ເພງສັນ
ລະເສີນ 37:3)

ໄຫວໄຜຟັງ ເຂົາໄວວາພຣະອົງຊົ່ງຊ່ອຍເຫລືອເຮົາໃນຍາມຕ່ອງການໃນ
ປັດຈຸບັນ

ຄົນບາງຄົນຫວາດກົວຕະຫລອດເວລາ ຫລືທີ່ຮຽກວ່າຢືບຢືນ
ຄວາມຍ້ານມາໄວ້ກ່ອນ ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ຮອບຕົວທຸກວັນ
ແຕ່ເຂົາມອງບໍ່ເຫັນພຣະພອນພຣະອົງ ຄວາມຄິດຂອງເຂົາເຕັມໄປ
ດ້ວຍຄວາມຍ້ານໃນສິ່ງທີ່ອາດຈະມາເຖິງໃນຂ້າງໜ້າ ເຂົາກັງວົນກັບ
ບັນຫາເລັກນ້ອຍ ຄວາມກັງວົນເຮັດໃຫ້ເຂົາມອງບໍ່ເຫັນອີກຫລາຍຢ່າງ
ທີ່ເຂົາຄວນດີໃຈ ແລະຂອບຄຸນໃນຍາມລຳບາກ ເຂົາຄວນຫັນມາຫາ
ພຣະເຈົ້າຜູ້ເປັນພຣະຜູ້ຊ່ອຍຂອງເຮົາ ແຕ່ແລ້ວເຂົາກັບໃຊ້ເວລາແຫ່ງ
ຄວາມທຸກແຍກຕົວເຂົາອອກຫ່າງຈາກພຣະເຈົ້າ

ເຮົາຄວນສົງໄສພຣະເຈົ້າຫລືບໍ່ ເຮົາຄວນວາງໃຈໃນພຣະອົງ
ໄດ້ຫລືບໍ່? ພຣະເຊຊູສະຫາຍຂອງເຮົາ ສະຫວັນເບື້ອງເທິງສົນໃຈວ່າ
ຈະມີອັນໃດເກີດຂຶ້ນກັບເຮົາຈົ່ງຢ່າໃຫ້ຄວາມກັງວົນໃນແຕ່ລະວັນບັນ
ດານໃຫ້ເຮົາມີຄວາມຍ້ານຂຶ້ນ ຖ້າເຮົາເປັນເຊັ່ນນັ້ນເຮົາຕ້ອງມີເລື່ອງທີ່
ເຮັດໃຫ້ເຮົາໝົດຄວາມສຸກໄດ້ສະເໝີ ຄວາມກັງວົນບໍ່ໄດ້ຊ່ອຍໃຫ້ເຮົາມີ
ຄວາມອົດທົນຕໍ່ຄວາມຍາກລຳບາກໄດ້

ເຮົາອາດກັງວົນຕໍ່ທຸລະກິດຂອງເຮົາ ອະນາຄົດອາດມືດມົນ
ເລື້ອຍໆ ເຮົາຢ້ານວ່າເຮົາຕ້ອງສູນເສຍສິ່ງທີ່ເຮົາມີທັງໝົດ ຈົ່ງຢ່າໄດ້
ໝົດຫວັງ ຈົ່ງຍິນດີມອບຄວາມວິຕົກກັງວົນຂອງເຮົາທັງໝົດໄວ້ກັບ
ພຣະເຈົ້າ ເຮົາຄວນຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າສະແດງໃຫ້ເຮົາເຫັນວິທີດູແລກິຈ
ການຂອງເຮົາແລະອະທິຖານຂໍຢ່າໃຫ້ເຮົາຕ້ອງທົນທໍລະມານກັບ
ຄວາມສູນເສຍຄ້ານີ້ ເຮົາເຮັດໜ້າທີ່ຢ່າສຸດຄວາມສາມາດເພື່ອໃຫ້

ພຣະເຈົ້າບໍ່ປະສົງໃຫ້ໃຜພົນຂອງພຣະອົງແບກຄວາມວັດກ
ກັງວົນໄວ້ມາກມາຍ ພຣະເຈົ້າບໍ່ກ່າວກັບເຮົາໃນສິ່ງບໍ່ຈຳເປັນພຣະເຈົ້າ
ບໍ່ໄດ້ກ່າວວ່າ “ຢ່າຢ້ານເລີຍບໍ່ມີອັນຕະລາຍໃດໆ ໃນທາງຂອງພຣະ
ເຈົ້າເລີຍ” ພຣະອົງຊົງຮູ້ວ່າຈະຕ້ອງມີອັນຕະລາຍແລະຄວາມຍາກລຳ
ບາກ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວໄວ້ແລ້ວພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຕັ້ງພຣະໂທຈະແຍກໄຜ່
ພົນຂອງພຣະອົງອອກໄປຈາກໂລກແຫ່ງຄວາມບາບແລະຄວາມຊົ່ວ
ຮ້າຍ ພຣະອົງຊົງຊີ້ໃຫ້ເຂົາເຫັນທັງທີ່ເຂົາຈະບໍ່ຜິດຫວັງແລະຄວາມ
ປອດໄພ

ຄຳອະທິຖານຂອງພຣະເຢຊູສຳລັບສາວົກທັງຫລາຍຄື
“ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ຂໍພຣະອົງເອົາເຂົາອອກຈາກໂລກນີ້ແຕ່ໄດ້ຂໍຮັກສາເຂົາ
ໄວ້ຈາກມານຮ້າຍ” ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ “ເຮົາໄດ້ບອກເລື່ອງນີ້ແກ່
ທ່ານທັງຫລາຍ ເພື່ອພວກທ່ານຈະມີຄວາມສະງົບສຸກໃນເຮົາ ໃນໂລກ
ນີ້ພວກທ່ານຈະມີຄວາມທຸກລຳບາກ ແຕ່ຈົ່ງຊົມໃຈເທາະ ຝ່າຍເຮົາໄດ້
ຊະນະໂລກແລ້ວ” (ໂຍຮັນ 17:15,16:33)

ໃນຄຳເທດສະໜາຂອງພຣະອົງເທິງພູເຂົາ ພຣະຄຣິດໄດ້
ສອນບົດຮຽນປະເສີດລ້ຳຄ່າແກ່ເຫລົ່າສາວົກຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງຊົງ
ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າພວກເຂົາຄວນມອບຄວາມໄວ້ວາງໃຈພຣະເຈົ້າ
ຫລາຍພຽງໃດ ບົດຮຽນເຫລົ່ານີ້ມີປະໂຫຍດຕໍ່ໃຜພົນຂອງພຣະອົງທຸກ
ຄົນແລະໄດ້ຕົກມາເຖິງສະໄໝຂອງເຮົາ ເພື່ອເປັນການຊ່ອຍເຫລືອ
ແລະປະເລົ້າປະໂລມໃຈເຮົາ

ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດກ່າວເຖິງເລື່ອງນົກໃນອາກາດ ພຣະອົງ
ກ່າວວ່ານົກນັ້ນສົ່ງສຽງຮ້ອງສັ້ນລະເສີນພຣະເຈົ້າ ໂດຍປັດສະຈາກ

ພຣະບໍດາຜູ້ຍິງ ໄຫຍຊຶ່ງແປພຣະທັດ ແລະປະທານຄວາມ
ຕ້ອງການແກ່ສັບພະສັດທີ່ຊົງສ້າງໄວ້ຢ່າງພຽງພໍ ພຣະອົງຊົງລະນຶກ
ເຖິງນົກໃນອາກາດສະເໝີ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຢ່ອນອາຫານໃສ່ປາກຂອງ
ມັນ ແຕ່ພຣະອົງຊົງຈັດຫາອາຫານໄວ້ຕາມຄວາມຕ້ອງຂອງມັນ ນົກ
ຕ້ອງການອາຫານຕາມທີ່ພຣະອົງຊົງຈັດໄວ້ໃຫ້ເອງ ມັນຕ້ອງການສິ່ງ
ຈໍາເປັນເພື່ອສ້າງຮັງຂອງມັນ ແລະປ້ອນອາຫານລູກຂອງມັນເອງ

ນົກສິ່ງສຽງຮ້ອງຂະນະຫາອາຫານ ມັນຮ້ອງຢ່າງເປັນສຸກ
ເພາະ “ພຣະບໍດາເທິງສະຫວັນຊົງລ້ຽງມັນ” ແລ້ວເຮົາຜູ້ສາມາດນະ
ມັດສະການໄດ້ດີກວ່ານົກເຫລົ່ານັ້ນບໍ່ແມ່ນຫລື? ພຣະຜູ້ສ້າງຂອງເຮົາ
ຄືຜູ້ທີ່ຊົງໃຫ້ເຮົາມີຊີວິດບໍ່ຊົງລ້ຽງດູເຮົາຫລື? ຖ້າເຮົາວາງໃຈໃນພຣະ
ອົງ ພຣະອົງຜູ້ຊົງສ້າງຈະມອບສິ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງການສະເໝີ

ພຣະຄຣິດກ່າວເຖິງດອກໄມ້ໃນທົ່ງ ພຣະບໍດາເທິງສະຫວັນ
ບັນດານໃຫ້ມີດອກໄມ້ທີ່ສວຍງາມ ເພື່ອສະແດງໃຫ້ເຫັນຄວາມຮັກ
ຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດ ພຣະຄຣິດກ່າວວ່າ “ຈົ່ງເບິ່ງດອກໄມ້ໃນປ່າ
ມັນໃຫຍ່ຂຶ້ນໄດ້ຢ່າງໃດ” ດອກໄມ້ຢ່າງທໍາມະຊາດເຫລົ່ານີ້ງົດງາມຍິ່ງ
ກວ່າອາພອນຂອງກະສັດຊາໂລໂມນ ອາພອນອັນງົດງາມວິຈິດທີ່ຄິດ
ຂຶ້ນໂດຍຊ່າງຝີມື ບໍ່ສາມາດນໍາມາປຽບກັບຄວາມລະມຸນລະໄມ ແລະ
ຄວາມງົດງາມອັນສົດໃສຂອງດອກໄມ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງໄວ້

ພຣະເຢຊູກ່າວຖາມ “ພຣະເຈົ້າຊົງຕົກແຕ່ງຫຍ້າທີ່ທົ່ງນາ ຊຶ່ງ
ເປັນຢູ່ວັນນີ້ແລະວັນໃໝ່ຕ້ອງຖິ້ມໃນເຕົາໄປ ໂອ້ຜູ້ມີຄວາມເຊື່ອນ້ອຍ
ພຣະອົງຈະບໍ່ຊົງຕົກແຕ່ງທ່ານທັງຫລາຍກວ່ານັ້ນຫລື” (ອ່ານມັດທາຍ
6:25-34)

ບົດນີ້ເພື່ອສົ່ງສອນປະທັບໃຫ້ເຮົາວັດຕະກຳກ່ວນ ເຮົາບໍ່ຄວນພະວົງສັງໄສທລີ
ຂາດຄວາມສັດທາ

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງປາຖນາໃຫ້ບຸດທິດາຂອງພຣະອົງມີຄວາມ
ສະຫງົບສຸກພຣະອົງຊົງຕ້ອງການໃຫ້ວາງໃຈແລະເຊື່ອຟັງ ພຣະເຢຊູ
ກ່າວວ່າ “ເຮົາມອບຄວາມສະຫງົບສຸກໄວ້ກັບທ່ານທັງຫລາຍຄວາມສະ
ຫງົບສຸກຂອງເຮົາ ເຮົາປະທານໃຫ້ທ່ານທັງຫລາຍ ຝ່າຍເຮົາໃຫ້ແກ່
ພວກທ່ານເພື່ອນໂລກໃຫ້ນັ້ນ ຢ່າໃຫ້ໃຈຂອງທ່ານວຸ້ນວາຍໄປແລະຢ່າ
ສູ່ຍ້ານ ຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານີ້ໄດ້ບອກທ່ານທັງຫລາຍແລ້ວ ເພື່ອຄວາມຍິນ
ດີຂອງເຮົາຢູ່ໃນທ່ານ ແລະຄວາມຍິນດີຂອງທ່ານຈະຄົບບໍລິບູນ” (ໂຢ
ຮັນ 14:27, 15:11)

ໃນບໍ່ຊ້າຄວາມສຸກຢ່າງເຫັນແກ່ຕົວຈະໝົດໄປ ຄົນທີ່ເຫັນແກ່
ຕົວຈະຮູ້ສຶກອ້າງວ້າງໂດດດ່ຽວມີແຕ່ຄວາມເສົ້າສະຫລົດ ແຕ່ການບົວ
ລະບັດພຣະເຈົ້າເປັນຄວາມສຸກທີ່ແທ້ຈິງແລະຍັງຍືນ ຄຣິສະຕຽນບໍ່
ແມ່ນຈະບໍ່ມີຜູ້ນຳແລະຮູ້ແລະເດີນໄປທາງໃດ ຢ່າກັງວົນໃນສິ່ງທີ່ຕົນ
ໄດ້ເຮັດຜິດໄປແລ້ວ ເຂົາບໍ່ມີໂອກາດໄດ້ສະໝຸກສະໜາມກັບສິ່ງຝ່າຍ
ໂລກ ແຕ່ເຂົາມີຄວາມສຸກເມື່ອນຶກເຖິງຄວາມເບີກບານໃນສະຫວັນ

ແມ່ນໃນໂລກທີ່ປັດຈຸບັນ ຄຣິສະຕຽນມີຄວາມສຸກທີ່ສາມາດ
ທູນຄວາມໃນໃຈຂອງຕົນຕໍ່ພຣະຄຣິດໄດ້ ເຂົາຈະມອງເຫັນຄວາມຮັກ
ແລະການປອບປະໂລມໃຈຂອງພຣະອົງ ຊຶ່ງໝາຍເຖິງພຣະອົງຊົງສະ
ຖິດຢູ່ກັບເຂົາ ໃນທຸກກ້າວຂອງຊີວິດນຳໄປຊຶ່ງຄວາມໃກ້ສິດກັບພຣະ
ເຢຊູ ເຮັດໃຫ້ເຂົາມີສ່ວນໃນຄວາມຮັກອັນເລິກຊຶ່ງຂອງພຣະອົງທຸກໆ
ກ້າວນຳໄປໃຫ້ໃກ້ສະຖານອັນສະບັບສຸກຂອງພຣະເຈົ້າຫລາຍຂຶ້ນ

ຂໍໃຫ້ເຮົາລະນຶກວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຫັນກຳລັງໃຈແລະ ຊ່ອຍໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກນ້ຳມືຂອງສັດຕູ ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົດຈຳໄວ້ສະເໝີ ເຖິງຄວາມເມດຕາກະລຸນາທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງສຳແດງໃຫ້ເຮົາເຫັນ ຈົ່ງລະ ນຶກເຖິງຢາດນ້ຳຕາທີ່ຊົງເຊັດໃຫ້ ແລະຄວາມເຈັບປວດທີ່ຊົງບັນເທົາ ປັດເປົ່າ ພຣະອົງຊົງກຳຈັດຄວາມວິຕົກກັງວົນ ແລະຄວາມຍ້ານຂອງ ເຮົາທັງໝົດແລະຊົງປະທານສະລະພັດສິ່ງຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງ ເຮົາ ພຣະພອນຂອງພຣະເຈົ້າເຫລົ່ານີ້ຊ່ອຍໃຫ້ເຮົາເຂັ້ມແຂງ ອົດທົນ ຕໍ່ສູ້ກັບຄວາມຍາກລຳບາກໃນທາງຊີວິດຂອງເຮົາຕໍ່ໄປໄດ້

ເຮົາອົດຄົດບໍ່ໄດ້ ເຖິງສິ່ງຈະເກີດຂຶ້ນໃນວາລະສຸດປາຍຂອງ ໂລກ ແຕ່ເຮົາສາມາດມອງຍ້ອນແລະມອງເບິ່ງລະດູການພາຍໜ້າ ແລະກ່າວວ່າ “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງພິທັກຮັກສາເຮົາໂດຍຕະຫລອດ “ຂໍ ໃຫ້ເມືອງຂອງເຂົາມີປະຕູເຫລັກເປັນທີ່ປ້ອງກັນ ແລະໃຫ້ເຂົາມີຊີວິດຢູ່ ດ້ວຍຄວາມປອດໄພຕະຫລອດໄປ” (ພຣະບັນຍັດສອງ 33:25) ຄວາມທຸກຍາກຈະບໍ່ເກີນກຳລັງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງປະທານໃຫ້ແກ່ເຮົາ ຂໍ ໃຫ້ເຮົາຈົ່ງທຳງານຂອງເຮົາບໍ່ວ່າຈະເປັນບ່ອນໃດ ແລະຈົ່ງເຊື່ອວ່າມີ ກຳລັງພໍທີ່ຈະປະເຊີນກັບສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໄດ້

ໃນວັນໜຶ່ງປະຕູຂອງສະຫວັນເປີດຮັບໄຜ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າ ພຣະພອນເໝືອນສຽງດົນຕີ ບັນເລງຈະເປັ່ງອອກຈາກພຣະໂອດ ຂອງກະສັດແຫ່ງສະຫວັນ “ເມື່ອນັ້ນພຣະມະຫາກະສັດຊົງກ່າວແກ່ ບັນດາຜູ້ທີ່ຢູ່ທາງພຣະຫັດຂວາຂອງພຣະອົງ ວ່າພວກທ່ານໄດ້ຮັບພຣະ ພອນຈາກພຣະບິດາຂອງເຮົາເອີຍ ຈົ່ງມາຮັບເອົາຣາຊອານາຈັກ ຊຶ່ງ ໄດ້ຊົງຈັດຕຽມໄວ້ສຳລັບທ່ານ ຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນເດີມສ້າງໂລກ” (ມັດທາຍ 25: 34)

ບາບຈະສອງສະຫວ່າງເໝືອນພຣະຣັດສະໝີຂອງພຣະຄຣິດຊົງສະຫວ່າງສະໄຫວກວ່າແສງຂອງດວງອາທິດ ແລະນອກເໜືອໄປກວ່ານີ້ຄວາມງາມແຫ່ງພຣະລັກສະນະນິໄສຂອງພຣະອົງ ຈະປາກົດໃນເຂົາທັງຫລາຍເຊັ່ນກັບເບື້ອງໜ້າພຣະບິດາ ເຂົາຈະຍືນຢ່າງຜູ້ທີ່ປັດສະຈາກມົນທົນ ແລະໄດ້ຮັບພຣະພອນຮ່ວມກັບເທວະດາ

ບັດນີ້ທີ່ພໍານັກອັນງົດງາມເທິງສະຫວັນສໍາລັບຜູ້ຖືກໄຖ່ໃຫ້ລອດແລ້ວ “ເຫດວ່າຖ້າຜູ້ໃດຈະໄດ້ສິ່ງຂອງໝົດທັງໂລກ ແຕ່ຕ້ອງເສຍຊີວິດອັນແທ້ຂອງຕົນ ຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ປະໂຍດອັນໃດຫລືຜູ້ນັ້ນຈະນໍາເອົາສິ່ງໃດໄປປ່ຽນເອົາຊີວິດອັນແທ້ຈິງຂອງຕົນກັບຄືນມາ” (ມັດທາຍ 16:26) ມະນຸດອາດຍາກຈົນໃນປັດຈຸບັນ ແຕ່ເຂົາຈະມີໂອກາດໄດ້ມໍລະດົກອັນລໍ້າຄ່າຫລາຍກວ່າໂລກຈະໃຫ້ໄດ້

ບຸກຄົນທີ່ພຣະເຢຊູຊົງໄຖ່ບາບແລ້ວໄດ້ຊໍາຮະບາບຈົນຂາວສະອາດແລະຕັ້ງໃຈບົວລະບັດພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ນັ້ນມີຄຸນຄ່າສູງຫລາຍສະຫວັນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີແກ່ຜູ້ຖືກໄຖ່ໃຫ້ລອດຈາກບາບທຸກຄົນ ເພາະຄວາມຊື່ນຊົມນີ້ເອງເຮັດໃຫ້ບັນດາເທວະດາຮ້ອງບັນເລງເພງແຫ່ງໄຊຊະນະ “ອາແມນ”

Christ, showing forth the goodness and mercy of the Lord. As Jesus has revealed to us the true character of the Father, so we are to reveal Christ to a world that does not know His tender, pitying love. "As Thou hast sent Me into the world," said Jesus, "even so have I also sent them into the world." "I in them, and Thou in Me; ... that the world may know that Thou hast sent Me." [John 17:18, 23](#). The apostle Paul says to the disciples of Jesus, "Ye are manifestly declared to be the epistle of Christ," "known and read of all men." [2 Corinthians 3:3, 2](#). In every one of His children, Jesus sends a letter to the world. If you are Christ's follower, He sends in you a letter to the family, the village, the street, where you live. Jesus, dwelling in you, desires to speak to the hearts of those who are not acquainted with Him. Perhaps they do not read the Bible, or do not hear the voice that speaks to them in its pages; they do not see the love of God through His works. But if you are a true representative of Jesus, it may be that through you they will be led to understand something of His goodness and be won to love and serve Him.

them from Christ. Their life and character should be such that through them others will get a right conception of Christ and of His service.

If we do represent Christ, we shall make His service appear attractive, as it really is. Christians who gather up gloom and sadness to their souls, and murmur and complain, are giving to others a false representation of God and the Christian life. They give the impression that God is not pleased to have His children happy, and in this they bear false witness against our heavenly Father.

Satan is exultant when he can lead the children of God into unbelief and despondency. He delights to see us mistrusting God, doubting His willingness and power to save us. He loves to have us feel that the Lord will do us harm by His providences. It is the work of Satan to represent the Lord as lacking in compassion and pity. He misstates the truth in regard to Him. He fills the imagination with false ideas concerning God; and instead of dwelling upon the truth in regard to our heavenly Father, we too often fix our minds upon the

present in his own life this view of religion, he is, through his unbelief, seconding the falsehood of Satan.

Many, walking along the path of life, dwell upon their mistakes and failures and disappointments, and their hearts are filled with grief and discouragement. While I was in Europe, a sister who had been doing this, and who was in deep distress, wrote to me, asking for some word of encouragement. The night after I had read her letter I dreamed that I was in a garden, and one who seemed to be the owner of the garden was conducting me through its paths. I was gathering the flowers and enjoying their fragrance, when this sister, who had been walking by my side, called my attention to some unsightly briars that were impeding her way. There she was mourning and grieving. She was not walking in the pathway, following the guide, but was walking among the briars and thorns. "Oh," she mourned, "is it not a pity that this beautiful garden is spoiled with thorns?" Then the guide said, "Let the thorns alone, for they will only wound you. Gather the roses, the lilies, and the pinks."

your life experience do you not find some pleasant pages? Are not God's promises, like the fragrant flowers, growing beside your path on every hand? Will you not let their beauty and sweetness fill your heart with joy?

The briars and thorns will only wound and grieve you; and if you gather only these things, and present them to others, are you not, besides slighting the goodness of God yourself, preventing those around you from walking in the path of life?

It is not wise to gather together all the unpleasant recollections of a past life,—its iniquities and disappointments,—to talk over them and mourn over them until we are overwhelmed with discouragement. A discouraged soul is filled with darkness, shutting out the light of God from his own soul and casting a shadow upon the pathway of others.

Thank God for the bright pictures which He has presented to us. Let us group together the blessed assurances of His love, that we may look upon them

presence chamber where the Deity unveils His glory, the fallen race uplifted from the pit of ruin into which sin had plunged it, and brought again into connection with the infinite God, and having endured the divine test through faith in our Redeemer, clothed in the righteousness of Christ, and exalted to His throne—these are the pictures which God would have us contemplate.

When we seem to doubt God's love and distrust His promises we dishonor Him and grieve His Holy Spirit. How would a mother feel if her children were constantly complaining of her, just as though she did not mean them well, when her whole life's effort had been to forward their interests and to give them comfort? Suppose they should doubt her love; it would break her heart. How would any parent feel to be thus treated by his children? And how can our heavenly Father regard us when we distrust His love, which has led Him to give His only-begotten Son that we might have life? The apostle writes, "He that spared not His own Son, but delivered Him up for us all, how shall He not with Him also freely give us all things?"

[Romans 8:32](#) And yet how many, by their actions, if not

strengthening in you the tendency to doubt, and it is grieving from you the ministering angels. When Satan tempts you, breathe not a word of doubt or darkness. If you choose to open the door to his suggestions, your mind will be filled with distrust and rebellious questioning. If you talk out your feelings, every doubt you express not only reacts upon yourself, but it is a seed that will germinate and bear fruit in the life of others, and it may be impossible to counteract the influence of your words. You yourself may be able to recover from the season of temptation and from the snare of Satan, but others who have been swayed by your influence may not be able to escape from the unbelief you have suggested. How important that we speak only those things that will give spiritual strength and life!

Angels are listening to hear what kind of report you are bearing to the world about your heavenly Master. Let your conversation be of Him who liveth to make intercession for you before the Father. When you take the hand of a friend, let praise to God be on your lips and in your heart. This will attract his thoughts to Jesus

carry everything to God in prayer. Make it a rule never to utter one word of doubt or discouragement. You can do much to brighten the life of others and strengthen their efforts, by words of hope and holy cheer.

There is many a brave soul sorely pressed by temptation, almost ready to faint in the conflict with self and with the powers of evil. Do not discourage such a one in his hard struggle. Cheer him with brave, hopeful words that shall urge him on his way. Thus the light of Christ may shine from you. "None of us liveth to himself." [Romans 14:7](#). By our unconscious influence others may be encouraged and strengthened, or they may be discouraged, and repelled from Christ and the truth.

There are many who have an erroneous idea of the life and character of Christ. They think that He was devoid of warmth and sunniness, that He was stern, severe, and joyless. In many cases the whole religious experience is colored by these gloomy views.

It is often said that Jesus wept, but that He was never

not crushed. His countenance did not wear an expression of grief and repining, but ever one of peaceful serenity. His heart was a wellspring of life, and wherever He went He carried rest and peace, joy and gladness.

Our Saviour was deeply serious and intensely in earnest, but never gloomy or morose. The life of those who imitate Him will be full of earnest purpose; they will have a deep sense of personal responsibility. Levity will be repressed; there will be no boisterous merriment, no rude jesting; but the religion of Jesus gives peace like a river. It does not quench the light of joy; it does not restrain cheerfulness nor cloud the sunny, smiling face. Christ came not to be ministered unto but to minister; and when His love reigns in the heart, we shall follow His example.

If we keep uppermost in our minds the unkind and unjust acts of others we shall find it impossible to love them as Christ has loved us; but if our thoughts dwell upon the wondrous love and pity of Christ for us, the same spirit will flow out to others. We should love and respect one another, notwithstanding the faults and imperfections that

The psalmist says, "Trust in the Lord, and do good; so shalt thou dwell in the land, and verily thou shalt be fed."

[Psalm 37:3](#). "Trust in the Lord." Each day has its burdens, its cares and perplexities; and when we meet how ready we are to talk of our difficulties and trials. So many borrowed troubles intrude, so many fears are indulged, such a weight of anxiety is expressed, that one might suppose we had no pitying, loving Saviour ready to hear all our requests and to be to us a present help in every time of need.

Some are always fearing, and borrowing trouble. Every day they are surrounded with the tokens of God's love; every day they are enjoying the bounties of His providence; but they overlook these present blessings. Their minds are continually dwelling upon something disagreeable which they fear may come; or some difficulty may really exist which, though small, blinds their eyes to the many things that demand gratitude. The difficulties they encounter, instead of driving them to God, the only source of their help, separate them from Him

is interested in our welfare. We should not allow the perplexities and worries of everyday life to fret the mind and cloud the brow. If we do we shall always have something to vex and annoy. We should not indulge a solicitude that only frets and wears us, but does not help us to bear trials.

You may be perplexed in business; your prospects may grow darker and darker, and you may be threatened with loss; but do not become discouraged; cast your care upon God, and remain calm and cheerful. Pray for wisdom to manage your affairs with discretion, and thus prevent loss and disaster. Do all you can on your part to bring about favorable results. Jesus has promised His aid, but not apart from our effort. When, relying upon our Helper, you have done all you can, accept the result cheerfully.

It is not the will of God that His people should be weighed down with care. But our Lord does not deceive us. He does not say to us, "Do not fear; there are no dangers in your path." He knows there are trials and dangers, and

would, but that thou shouldst keep them from the evil.
“In the world,” He says, “ye shall have tribulation: but be of good cheer; I have overcome the world.” [John 17:15; 16:33.](#)

In His Sermon on the Mount, Christ taught His disciples precious lessons in regard to the necessity of trusting in God. These lessons were designed to encourage the children of God through all ages, and they have come down to our time full of instruction and comfort. The Saviour pointed His followers to the birds of the air as they warbled their carols of praise, unencumbered with thoughts of care, for “they sow not, neither do they reap.” And yet the great Father provides for their needs. The Saviour asks, “Are ye not much better than they?” [Matthew 6:26.](#) The great Provider for man and beast opens His hand and supplies all His creatures. The birds of the air are not beneath His notice. He does not drop the food into their bills, but He makes provision for their needs. They must gather the grains He has scattered for them. They must prepare the material for their little nests. They must feed their young. They go forth singing to their

me, the One who formed us in His own divine image, provide for our necessities if we but trust in Him?

Christ pointed His disciples to the flowers of the field, growing in rich profusion and glowing in the simple beauty which the heavenly Father had given them, as an expression of His love to man. He said, "Consider the lilies of the field, how they grow." The beauty and simplicity of these natural flowers far outrival the splendor of Solomon. The most gorgeous attire produced by the skill of art cannot bear comparison with the natural grace and radiant beauty of the flowers of God's creation. Jesus asks, "If God so clothe the grass of the field, which today is, and tomorrow is cast into the oven, shall He not much more clothe you, O ye of little faith?" [Matthew 6:28, 30](#). If God, the divine Artist, gives to the simple flowers that perish in a day their delicate and varied colors, how much greater care will He have for those who are created in His own image? This lesson of Christ's is a rebuke to the anxious thought, the perplexity and doubt, of the faithless heart.

things have I spoken unto you, that my joy might remain in you, and that your joy might be full.” [John 14:27](#); [15:11](#).

Happiness that is sought from selfish motives, outside of the path of duty, is ill-balanced, fitful, and transitory; it passes away, and the soul is filled with loneliness and sorrow; but there is joy and satisfaction in the service of God; the Christian is not left to walk in uncertain paths; he is not left to vain regrets and disappointments. If we do not have the pleasures of this life we may still be joyful in looking to the life beyond.

But even here Christians may have the joy of communion with Christ; they may have the light of His love, the perpetual comfort of His presence. Every step in life may bring us closer to Jesus, may give us a deeper experience of His love, and may bring us one step nearer to the blessed home of peace. Then let us not cast away our confidence, but have firm assurance, firmer than ever before. “Hitherto hath the Lord helped us,” and He will help us to the end. [1 Samuel 7:12](#). Let us look to the monumental pillars, reminders of what the Lord has done

the tears dispensed, the wants supplied, the blessings bestowed,—thus strengthening ourselves for all that is before us through the remainder of our pilgrimage.

We cannot but look forward to new perplexities in the coming conflict, but we may look on what is past as well as on what is to come, and say, “Hitherto hath the Lord helped us.” “As thy days, so shall thy strength be.”

[Deuteronomy 33:25](#). The trial will not exceed the strength that shall be given us to bear it. Then let us take up our work just where we find it, believing that whatever may come, strength proportionate to the trial will be given.

And by and by the gates of heaven will be thrown open to admit God's children, and from the lips of the King of glory the benediction will fall on their ears like richest music, “Come, ye blessed of My Father, inherit the kingdom prepared for you from the foundation of the world.” [Matthew 25:34](#).

Then the redeemed will be welcomed to the home that Jesus is preparing for them. There their companions will

impediment, that amidst them here has been removed by the blood of Christ, and the excellence and brightness of His glory, far exceeding the brightness of the sun, is imparted to them. And the moral beauty, the perfection of His character, shines through them, in worth far exceeding this outward splendor. They are without fault before the great white throne, sharing the dignity and the privileges of the angels.

In view of the glorious inheritance that may be his, “what shall a man give in exchange for his soul?” [Matthew 16:26](#). He may be poor, yet he possesses in himself a wealth and dignity that the world could never bestow. The soul redeemed and cleansed from sin, with all its noble powers dedicated to the service of God, is of surpassing worth; and there is joy in heaven in the presence of God and the holy angels over one soul redeemed, a joy that is expressed in songs of holy triumph.